Thomas Alexanderson · David Bogerius

DUBBELN

Thomas Alexanderson
David Bogerius

DUBBELN

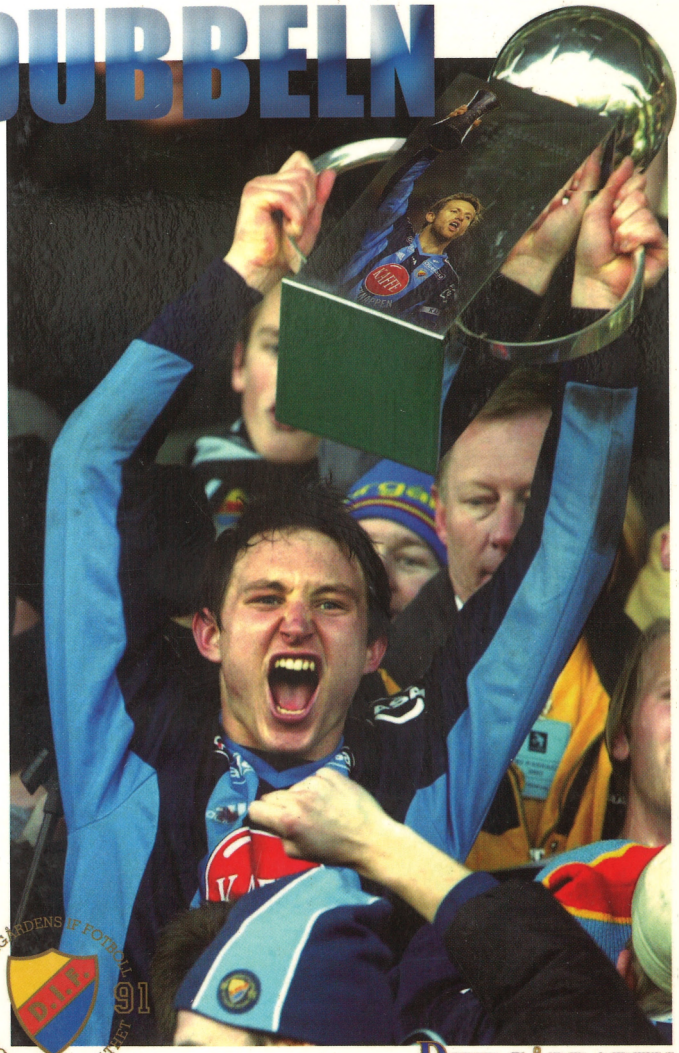

DJURGÅRDAREN

DUBBELN

Thomas Alexanderson · David Bogerius

DUBBELN

BokFörLaget

Försäljning och distribution:
Hjalmarson & Högberg
Fax: 08-22 68 01
e-post: info@hohforlag.se

www.nitton.com

© Thomas Alexanderson & David Bogerius, 2002
Foto: Bildbyrån
Omslag: Patrik Asplund
Grafisk form: Kerstin Almegård
Första upplagan, första tryckningen
Typsnitt: Janson Text & Gill Sans Condensed
Tryck: Nørhaven Paperback A/S, 2002
ISBN 91-89660-29-3

KAPITEL 1

Domaren blåser straff

Andreas Johansson visste vad som skulle hända. Det gjorde vi på läktaren också. Vi förstod att om Andreas bara hann först på bollen så skulle han bli fälld av Helsingborgs målvakt Fredrik Larsson. Han gjorde det, han kom först, med någon tiondels sekund till godo, och föll tungt ner i Stadions gräs. Vi stod upp i våra bänkar på sektion O och hann tänka:

"Det är straff! Det är straff! Han måste blåsa straff!"

Vi tittade efter Leif Sundell och såg domaren som bröt förbannelsen. Han sprang mycket riktigt fram så där extra sprättigt som många domare gör när de fattar ett spännande domslut. Djurgården hade fått sin första straff på Stockholms Stadion sedan den 24 maj 1998. Det var ett datum så långt bak i tiden att det uppmärksammats i pressen och till slut satt myror i huvudet på domarkåren. Den som till slut blåste skulle lätt framstå som den som inte pallade för trycket.

Då, den 24 maj 1998, tog Pierre Gallo hand om

straffsparken och slog bollen i mål via stolpen. Ett mål som betydde 1–1 mot Spårvägen på den tiden då det fortfarande hette norrettan och inte superettan. Säg "norrettan" till vilken Djurgårdare som helst som var med då och du får se något ångestladdat i blicken.

Denna oktoberkväll 2001 spelade Djurgården för spel i Europa, närmare bestämt UEFA-cupen eftersom det tippade bottenlaget Hammarby redan säkrat guldet och spel i Champions League, och domaren Leif Sundell pekade mot straffpunkten. Innan dess hade Stefan Bärlin gett Djurgården ledningen två gånger men Helsingborg kvitterat efter slarv i Djurgårdens mittförsvar. Först Alvaro Santos och sedan Rade Prica. Det stod 2–2 och matchuret hade pekat på full tid i över en minut.

Nu väntade vi på en straffspark som kräver en närmare presentation. Inte bara för att det var den första straffsparken på hemmaplan på tre och ett halvt år utan även för att den kunde ta Djurgården ut i Europa. Ett mål innebar tre poäng och då kunde inget resultat i den avslutande allsvenska omgången knuffa ner Djurgården till fjärde plats.

I ett sådant läge brukar det ofta vara den reslige lagkaptenen som kliver fram och mycket riktigt är det Magnus Pehrsson, med bindeln runt vänsterarmen, som lägger upp bollen. Han ser vältränad ut numera. Den en gång så tunga kroppen har med fördel byggts om med Djurgårdens träningsmetoder. Två pass om dagen på Bosön under vintrarna och sedan kontinuerlig styrketräning under hela året. Det är väl sånt här, en chans att avgöra en match i slutsekunderna, som man tänker på när

Babis Stefanidis i matchen mot Helsingborg

mjölksyran börjar göra sig påmind.

Jag tänker på Pehrssons senaste straffspark. Den hamnade mitt på Bengt Andersson, målvakt i Göteborg. Det hindrar inte vår lagkapten från att snart kunna se tillbaka på en strålande säsong där bara hans efterhängsna knäskada hindrade honom från landslagsspel. 11 474 personer och jag väntar spänt, nervöst, otåligt och Pehrsson hinner ändra sig ett par gånger. Han bestämmer sig till slut för att skjuta högt och nästan samtidigt som bollen lämnar foten ser vi att Fredrik Larsson i Helsingborgs mål är chanslös. Lädret slår hårt mot nätet och utlöser det stora jublet på Stadions läktare.

Det är ett högt och utdraget publikvrål. Det fungerar som nån slags tröst för Stefan Rehns bortdömda segermål i den förra hemmamatchen mot Sundsvall, för att Hammarby vunnit kampen om guldet och kanske rent av för alla tunga fotbollsår under 80- och 90-talet. Men det är också ett jubel som i slutet av den mörka hösten markerar starten för en ny tid där Djurgården spelar tävlingsmatcher i Dublin, Köpenhamn och Bordeaux. En tid där Djurgården besegrar AIK. En tid där Djurgården är det klubblag som har flest spelare i både U21- och A-landslaget. Det är, gott folk, starten på säsongen 2002.

KAPITEL 2

Vem vill bli årets gentleman?

Markus Karlssons mål inför säsongen 2002:

1. Att vinna mot AIK.
2. Att vinna mot Hammarby.

Alla fotbollslag behöver *identifikationsspelare*. Spelare som är lojala mot klubben och som fansen alltså kan identifiera sig ned. Det är egentligen lika viktigt som en målskytt, en bra målvakt eller en klok spelfördelare. En identifikationsspelare kan till exempel säga saker som:

1. "Det är ett jävla horande för några tusenlappar extra i månaden." (Om spelare som hoppar mellan klubbarna.)
2. "Vem vill bli "årets gentleman"? Då är det dags att lägga av. Jag skulle skämmas." (När en lagkamrat fått ett pris för sitt goda uppträdande mot domarkåren.)
3. "Pengar för honom kanske betyder mer än vad pengar gör för mig. Jag värderar annat högre." (När en lagkamrat lämnar Djurgården för att tjäna mer pengar som proffs.)
4. "Mitt kontrakt med Djurgården går ut 2005.

Då kanske jag gör som Stefan Rehn och skriver på ett femårskontrakt."

5. "Folk får väl göra som dom vill och hoppa runt mellan klubbarna men då får väl jag tycka vad jag vill om det också."

Om man utöver dessa uttalanden lägger till att 30-årige Markus Karlsson alltid ger allt på fotbollsplanen, att han är förlovad med en spelare i Djurgårdens damlag och att han gör sin sjunde säsong i A-laget så är det lätt att förstå att han är en ganska fullkomlig identifikationsspelare. Precis som Stefan Rehn är han ett levande bevis för att klubbkänsla inte bara är till för dom vid sidan av planen. Det är guld värt för en förening som Djurgården.

Själv vill Markus tona ner den bilden av sig själv. Han pratar hellre om hur bra han har trivts sen han kom till Djurgården från BKV Norrtälje. Från spel i division II till ett lag med stjärnor och blivande landslagsspelare. Djurgårdsupplagan 1996 innehöll namn som Nebojsa Novakovic, Martin Åslund, Jesper Jansson, Kaj Eskelinen, Kleber Sarenparää, Johan Andersson, Thor-André Olsen, Peter Langemar och "Super-Bo" Andersson.

– Vi hade ett bra lag -96 men åkte ändå ur allsvenskan. Det är helt klart att spelarna inte drog åt samma håll. Det har sagts att det var många starka viljor i laget men på planen när det gällde nåt så visades inte så mycket vilja. Det var mest i andra sammanhang vid sidan om. Det var en del ganska originella personer i laget och det är en enorm skillnad mot i dag. Nu är det en bättre atmosfär och en helt annan inställning hos spelarna.

Markus säger att det kanske var ett svaghetsteck-

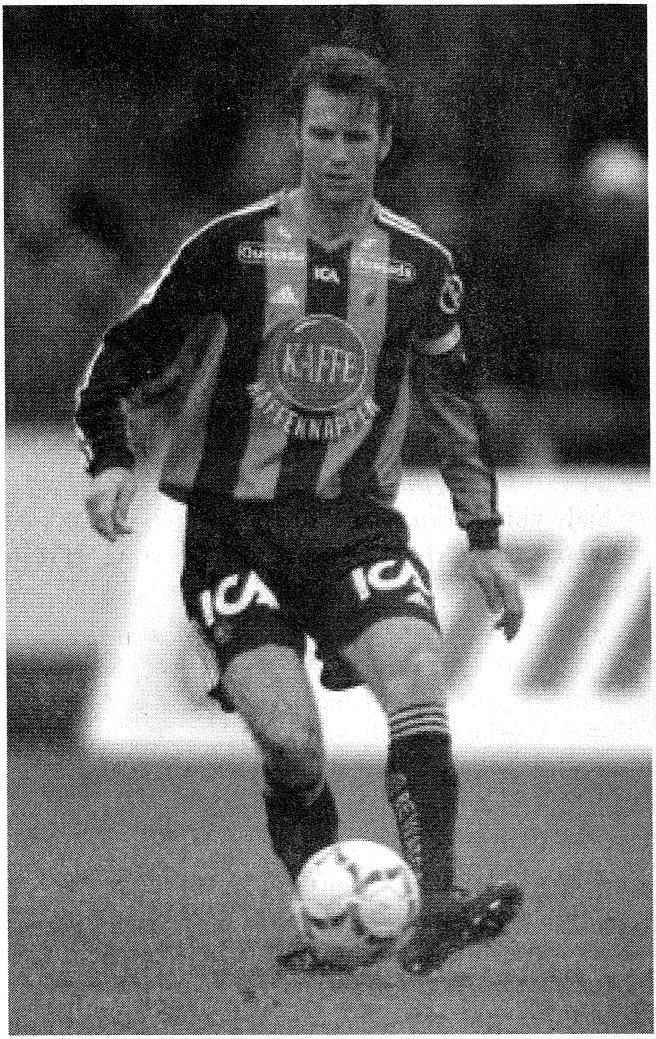

Markus Karlsson

en att han var med och slogs om en plats i startelvan redan under sin första säsong. Han minns när han skrev på för klubben – i en tobaksaffär på Birger Jarlsgatan.

– Jag hade varit och provtränat på Stadshagen och det var Matte Jansson som var DIF-ledaren som skötte kontakten. Han drog fram ett papper som han hade i fickan. Det var lite speciellt. Det var som i en division fem-klubb. På kansliet var det oftast bara en enda person på dagarna.

Han kom till en förening i gungning. Sponsorerna höll sig undan på grund av massor av negativ publicitet rörande Djurgårdens supportrar. Karlsson minns att det tog mycket tid. Hela Djurgården fick mycket skit.

Men eländet hade egentligen bara börjat och Markus Karlsson var till en början inte heller någon turgubbe. Han hämmades av efterhängsna skador och när han kunde spela drog han på sig en olycklig straff i en avgörande match mot Umeå.

1997 slogs Djurgården och Hammarby om seriesegern i norrettan och Markus Karlsson såg ut att bli stor matchhjälte i höstderbyt på Söderstadion:

– Jag gjorde 2–1 när det var två minuter kvar av matchen och det stod sig till den 94:e minuten. Vi skulle bara rensa undan bollen men Johan Andersson träffade Jon Persson i huvudet så Hammarby fick hörna och gjorde 2–2. Det ska inte kunna hända. Det var typiskt att Johan Andersson, som nu spelar i Bajen, var inblandad.

Djurgården kom tvåa i serien och fick kvala mot Öster. Karlsson var avstängd i den sista seriematchen men var tillbaka till den första kvalmatchen.

– Det blev strul igen. Vår målvakt Thor-André Olsen blev hårt attackerad innan Öster gjorde 1–1 i vår hemmamatch. I returmötet blev jag utvisad. Vi var inte riktigt med i matchen. Öster gjorde mål i första minuten. Det kändes inte riktigt som om vi var redo för att gå upp över huvud taget. När vi skulle åka hem från Växjö så startade inte bussen. Alla spelare fick hjälpa till med att skjuta på utanför Värendsvallen.

Året efter gick det bättre. Djurgården vann serien och gick upp i allsvenskan under Micke Anderssons första år som tränare. I dag är det bara Markus och Micke Dorsin kvar från den truppen.

– Det hade väl börjat hända lite organisationsmässigt i klubben men vi spelade ingen vidare fotboll. Vi gick upp i allsvenskan men även om vi alltid fick ihop elva hyfsade spelare så höll ingen någon högre klass. Dessutom bytte vi spelare hela tiden.

Då bestod vinterträningen av löpning ute i skogen runt Kaknästornet.

– Det har alltid varit löpträning under vintrarna för mig och det var tråkigt som fan men man har inte reflekterat över det förrän nu när vi tränar helt annorlunda. Det är otroligt att ingen tänkte på det tidigare. Vi sprang över broarna runt Djurgården och man var helt slut efteråt men vad gav det egentligen.

Micke Andersson ersattes av Sören Åkeby och Zoran Lukic mitt under den allsvenska säsongen 1999.

– Vi bytte spelsystem med en gång men vi hade inte den typen av spelare som behövdes. Det var inte direkt några speedkulor i laget och det berodde

mycket på den träningen vi hade haft. I dag hade många av de långsammare spelarna varit betydligt snabbare. Jag har gått upp fyra–fem kilo i muskler på ett och halvt år och det är ganska mycket med tanke på hur fruktansvärt mycket man samtidigt förbränner.

Markus Karlsson har köpt mums-mums som han bjuder på till kaffet hemma i lägenheten på Lidingö. Det är inget han brukar ha hemma. Han säger att han skulle kunna äta hur mycket kakor och godis som helst men att han inte känner något sug. Det är som om den hårda träningen påverkar kroppen. Utanför fönstret ligger februari tung och kall. Ett av dagens två träningspass är avverkat och Markus sträcker ut benen över bordet.

– Det är Putte (Carlsson) som har legat bakom förändringen av träningen. Visst har vi kört styrketräning tidigare men då har man lagt av med det när fotbollssäsongen börjar och då har man tappat allt efter två veckor.

Det framgångsrika träningsupplägget har väckt uppmärksamhet. Nästan varje dag är det några tränare från andra klubbar ute på Bosön och tittar. AIK har redan flyttat dit.

– Ja, jag har sett AIK köra i hallen och det är en jäkla skillnad på vår och deras träning. Dom är där vi var för två år sen.

När Putte Carlsson kom till Djurgården Fotboll som sportchef hade han redan vunnit det mesta. Men bara i ishockey.

– Det kan ha varit en fördel att han kom från hockeyn, tror Marcus. Inom fotbollen har alla tränare gått fotbollförbundets steg 4-utbildning enligt

den gamla skolan där alla är livrädda för att köra ett styrketräningspass och kanske missa ett bollpass. Putte var lite taktisk och höll sig i periferin till en början tills han lärt känna oss spelare men det är klart att var en del gnäll i början. Jag kommer ihåg en gång när Andreas Johansson sa till mig att "fan, det är fotboll det handlar om!"

När Putte kom till Djurgården så såg han en "tjurskalle som gick och sparkade på vattenflaskor". Det var Markus Karlsson. Putte har också beskrivit honom "stressad och ängslig på den tiden".

– Jag vet inte om jag håller med att jag spelade stressigt men jag har väl alltid varit ganska rivig och varit med både fram och bak och tagit och gett. Det roligaste är egentligen att spela fyra mot fyra när det går fort och smäller ordentligt. Men samtidigt har jag blivit äldre och mognaden i spelet har mer med rutinen att göra. Om tre år ska man vara på toppen egentligen.

Det är en utbredd uppfattning att AIK och Helsingborg knappast kan upprepa sin relativt svaga fjolårssäsong. Det ska visst bli helt andra bullar på Råsunda och Olympia i år. Karlsson säger att risken finns men att Djurgården också går in med helt andra förutsättningar i år.

– För det första så vet vi att vi kan föra och dominera matcherna i allsvenskan. Det märkte vi i fjol. Tidigare var det lite High Chaparall över spelet, vi skulle lyfta bollen snabbt upp till Fredrik Dahlström på topp. Förhoppningsvis ska vi också få en bättre start än förra året då vi hade tre poäng av femton efter fem matcher. Med tanke på det är det otroligt att vi kunde vara med i guldstriden.

Djurgårdens inledning av allsvenskan 2001:
Helsingborg–Djurgården 1–0
Djurgården–Malmö FF 0–4
Örebro SK–Djurgården 2–2
Djurgården–Trelleborg 0–0
Djurgården–Örgryte 0–0
AIK–Djurgården 1–1

– Förra året kunde vi visserligen slå ur underläge men nu vet alla och vi själva att vi är bra och jag tycker det är roligare med lite press och förväntningar. Samtidigt ska man inte se det som ett misslyckande om vi exempelvis kommer trea bara för att vi kom tvåa förra året. Vi hade stor nytta av Jones (Kusi-Asare) som var bra på att ta emot bollarna på motståndarnas planhalva och nu när han har blivit proffs behöver vi någon som kan ta över hans roll. I dagens läge är det svårt att svara på vem det skulle kunna bli.

Stefan Rehn har tydligt utryckt sin oro över att Jones försvunnit till den österrikiska ligan. Han anser att Jones var otroligt viktig eftersom han kunde hålla bollen så att hela laget hann flytta upp och sätta press. En närmare titt på fjolårets laguppställningar ger Stefan Rehn rätt. När Jones var inne på planen ökade Djurgårdens vinstchanser markant. Han tog mycket stryk och knuffar från motståndarlagens mittbackar men trots sin ringa fysik så stod han emot.

Markus Karlsson minns fjolårets säsong med glädje. Det är betydligt lättare att motivera sig för den påfrestande träningen när man tillhör ett allsvenskt topplag. Men samtidigt grämer han sig för

det missade guldet.

– Guldet försvann när vi tappade 1–0 till 1–2 mot AIK i höstderbyt. Det var extra tungt att förlora när vi ledde med 1–0. Vi orkade inte mentalt. Trots att jag är den spelare i A-laget som varit längst i klubben så har jag aldrig varit med och vunnit mot AIK. Men i år ska vi ta dom.

Av den fladdriga yttermittfältaren blev det, via vänsterbacken efter en kort period som vänsterforward, en mittback av nummer 12.

– Det borde kunna passa mig bra. Jag är ganska snabb och det kan vara bra som komplement om man skulle råka ha någon bredvid sig som inte är så snabb (skratt). Det brukar alltid vara lite snack om att det behövs fler och bättre backar i Djurgården men vad ska man förstärka med? Det finns väl knappast någon i Sverige som är bättre än dom vi har med tanke på att vi släppte in minst mål av alla lag i serien förra året.

Hur vet man att det har spelats tre allsvenska omgångar?

– Markus Karlsson är avstängd.

Hur vet man att det har spelats fem allsvenska omgångar?

– Markus Karlsson är avstängd igen.

Ja, det har blivit en del gula och röda kort under säsongerna i blårandigt och det lär blir ett och annat i fortsättningen också. Kanske kan en Markus i form av en mogen och rutinerad mittback dra ner en aning på snackvarningarna men han lär aldrig bli en kandidat för priset ”årets gentleman”.

Kapitel 3

Försäsongen 2002

"Jag behöver den här träningen eftersom jag inte är någon fysisk spelare"

Försäsongen 2002 gick i samma tecken som de två senaste. Djurgårdens träningsupplägg har renderat i framgångar på fotbollsplanen, och då finns givetvis inget skäl till att ändra. Fotbollarna, således, var mestadels inlåsta i förrådet under de mörka vintermånaderna. I stället handlade det om stenhård fysträning ute på Bosön. Slitsamt men givande har det visat sig. Så även denna gång. Ett par spelare hade lämnat truppen för spel i andra klubbar. Ett par anslöt. Elias Storm plockades från Spårvägen och Aziz Corr Nyang från IFK Lidingö. Fler spelare skulle dyka upp under säsongen.

För den som är aktiv på elitnivå är är fotboll är numera en året-runt-sport. Redan den tredje december påbörjades träningen ute på Bosön. Andraplaceringen från i fjol skulle förbättras. Det var i alla fall den interna målsättningen när de första hinderbanorna hade avklarats. I den här delen följer vi Djurgården från försäsongsstarten fram till avsparken på Malmö Stadion den 8 april.

3 december: Försäsongsträningen drar igång. Kongoleserna Makondele, Mbemba, och Bapupa ansluter till Djurgården trupp. Det är tänkt att de skall träna med Djurgården i sex månader.

6 december: "Kroppen är stel. Den säger till. Träningen är bra för mig och den kommer att ge mig mycket. Det märks redan nu eftersom jag har sån träningsvärk. Jag behöver den här träningen eftersom jag inte är någon fysisk spelare." (Babis Stefanidis efter tre dagars träning.)

11 december: BK Häckens mittfältsstjärna Kim Källström är klar för spel i Elfsborg. I alla fall om man litar på vad en av landets större tidningar skriver i sin sportbilaga.

12 december: Vad hände med Elfsborg? Kim Källström skriver på ett femårskontrakt med Djurgården. "Djurgården är ett bra lag som tränar och spelar annorlunda än många andra lag i Sverige." (Kim Källström.)

18 december: Anfallaren Jörgen Sundström lånas ut till IK Brage i superettean.

21 december: Försvarsspelaren Nisse Andén lånas ut till Västerås SK i samma serie.

12 januari: Djurgården misslyckas kapitalt med att försvara sin titel i BT-cupen. Inomhusturneringen i Borås mot våld och rasism blev ändå ett trevligt avbrott i vintermörkret. Djurgårdens resultat: BT-

laget 2–3, Norrby 5–0, Grimsås 2–4. Precis som de övriga allsvenska lagen (Elfsborg och Örgryte) åkte Djurgården ut efter gruppspelet.

17 januari: "Johan Wallinder tränar jättebra. Han har fått upp rörligheten han tappade i fjol. Även fotarbetet är mycket bättre." (Sören Åkeby ser positiva tendenser hos sin forward.)

25 januari: Laget åker till Barcelona för ett tio dagar långt träningsläger. Inga matcher spelas.

5 februari: "Det är svårt att säga var jag står någonstans i dagsläget, men jag är bättre tränad än förra året vid den här tidpunkten." (Mikael Dorsin.)

12 februari: Träningsmatch, IK Tord–Djurgårdens IF.

Djurgården inledde sitt träningsspelande nere i Jönköping. IK Tord stod för motståndet. Matchen spelades i Tipshallen inför drygt 2000 åskådare. Blårändernas backlinje var rejält reservbetonad.

Elias Storm var sjuk, och U21-landslagsspelarna Mikael Dorsin och Richard Henriksson var ute på äventyr. Matchen var av uppvisningskaraktär och därmed väldigt intetsägande. Lolo Chanko rivstartade säsongen med tre mål.

IK Tord–Djurgården 1–6 (1–1)
0–1 Johan Wallinder (11)
1–1 Per Andersson (37)
1–2 Christer Mattiasson (51)
1–3 Lolo Chanko (61)

1–4 Lolo Chanko (65)
1–5 Lolo Chanko (75)
1–6 Andreas Johansson (86)

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Barsom – Karlsson – Bapupa
Rehn – Stefanidis (Corr Nyang 76) – A Johansson
Bärlin – Wallinder (Mattiasson 46) – Chanko (Makondele 87)
Noterbart: Abgar Barsom spelade mittback.

20 februari:
– Förhoppningsvis så kommer jag att få bollen på fötterna hela tiden.

Det är dags för Kim Källströms matchdebut i Djurgården. Mittfältaren får visserligen inte dra på sig den riktiga blårandiga matchtröjan, men väl en mysdress med ett djurgårdsmärke på bröstet och ett nummer på ryggen.

– Det här har jag sett fram emot sedan det blev klart med Djurgården. Visserligen har vi tränat och så, men det är nu det är nu som det börjar på riktigt. Det skall bli riktigt kul att få spela, säger Kim.

Spelplats för debuten är Stadshagen uppvärmda grusplan. Ett underlag som kanske inte ligger honom närmast hjärtat, men i början av säsongen är det kul att bara få leka med bollen.

– Jag har hört att det är fantastiskt för att bara vara träningsmatcher på grus. De har sagt att det är fyrverkerier och så. Det lär vara fruktansvärt stor skillnad mot hur det var i BK Häcken. Där var det bara de närmast sörjande som tittade på.

Fyrverkerierna kanske Kim inte får se i år, men publiken lär sluta upp i tusental. Publiken kanske får se en aningen fykantiga djurgårdsspelare. Det genomfördes nämligen ett tungt fyspass på morgonen.

– Vi styrketränade i morse. Det skall bli intressant att se hur kroppen reagerar, men det känns rätt skönt. Man skall vara tung i kroppen under den här tiden på året. Det är lika för alla i laget.

Även om han påpekar att han känner sig pigg låter han gardera sig om resultatet går åt skogen.

– Kroppen kan få en stark reaktion. Det är svårt att veta nu. Kanske blir det succé, kanske blir det fiasko.

Tillsammans med Abgar Barsom och Stefan Rehn bildar Kim Källström Djurgårdens mittfält i kväll.

– Jag kommer att spela framför dem. Det kan passa mig bra. Det är två riktigt bra fotbollsspelare. De är duktiga på träningarna, och det var tufft att spela mot dom förra året. Förhoppningsvis så kommer jag att få bollen på fötterna hela tiden.

20 februari: Träningsmatch, Djurgården–Brommapojkarna.

Det var täta åskådarled på Stadshagens IP när Djurgården spelade sin första match för vintern på Kungsholmens grusplan. De allra flesta var givetvis mycket nyfikna på det spektakulära nyförvärvet Kim Källström. Han och resten av spelarna fick ett varmt mottagande när de gjorde entré. I klassisk Stadshagenanda lyste ett flertal bengaliska eldar upp mörkret. Målen lät vänta på sig men det handlade bara om ett lag på banan. Kim Källström, även

kallad "Kongo-Kim", lyckades näta i sin hemmapremiär inför uppskattningsvis 4 000–5 000 åskådare.

Djurgårdens IF–Brommapojkarna 4–1 (0–0)
1–0 Louay Chanko (52)
2–0 Stefan Bärlin (56)
2–1 Klas Henriksson (62)
3–1 Kim Källström (75)
4–1 Stefan Bärlin (85)

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Barsom – Källström (Wallinder, 80)
Bärlin – Johansson – Chanko

Noterbart: Högerspringaren Stefan Bärlins positiva spel fick åskådarna att tina upp i den bitande kylan.

"Vi har satt upp punkter till varje match. Till matchen mot Brommapojkarna hade vi sagt att vi skulle kliva upp extra högt med ytterbackarna, och det tycker jag att vi lyckades bra med." (Sören Åkeby.)

20 februari: "Vi ligger ett snäpp högre." Intervju med Sören Åkeby efter matchen mot Brommapojkarna:
– Vi mötte ett lag som backade hem med 8,5 spelare, och vi hade vissa problem i början. I paus sa vi att vi skulle spela bollen snabbare, och det gjorde vi. Då hängde de inte med.
Några spelare som du tycker överraskade positivt?

– Jag tycker att Stefan Bärlin var mycket bra. Hans andra mål håller mycket hög klass, menar Sören, och påpekar att "Bärras" bollnedtagning i situationen imponerade.

Framspelningen gick inte av för hackor den heller. Lolo Chanko serverade en härlig diagonalpass till Stefan Bärlin, och även Chanko får beröm.

–Ja, han var duktig. Han börjar utvecklas till en klasspelare, och i år kommer han att vara med på allvar och slåss om en plats i laget. Jag tycker i och för sig att alla klarar sig bra under matchen. Det syns att vi ligger ett snäpp högre än vad vi gjorde vid denna tidpunkt förra säsongen, avslutar Sören Åkeby.

24 februari: Träningsmatch, Djurgårdens IF–FC Café Opera

Denna söndag bjuder på ett stockholmsderby på Stadshagen. Sju spelare hade plockats bort från det lag som premiärspelade mot Brommapojkarna några dagar tidigare.

Djurgården får klart godkänt med tanke på att mittfält och anfall var något reservbetonade och att Café Opera är ett topplag i superettan. Johan Wallinder blev matchvinnare efter två insparkade bollar i andra halvlek.

Djurgårdens IF–FC Café Opera 3–1 (1–1)
1–0 Babis Stefanidis (13)
1–1 Andreas Lifbom (27)
2–1 Johan Wallinder (48)
3–1 Johan Wallinder (80)

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Bapupa (Barsom, 85) – Chanko – Stefanidis
Corr Nyang – Mattiasson – Wallinder

"Syftet med matchen var att se våra nya spelare och även Mattiasson och Wallinder tillsammans i anfallsspelet." (Zoran Lukic, efter slutsignalen)

27 februari: Svenska Fotbollsförbundet ställer krav på hur en allsvensk arena skall vara. Stadion uppfyller inte de kraven. Belysningen är inte tillräckligt stark.

27 februari: Träningsmatch, IFK Norrköping –Djurgårdens IF

Årets första riktiga värdemätare: Allsvenska IFK Norrköping på konstgräset bakom Idrottsparken. Regn och snö föll från himlen, och kylan letade sig in under alla lager med kläder. Djurgården trampade gasen i botten med ett tidigt ledningsmål av Lolo Chanko. Kim Källström serverade med en boll på djupet. Tidigt formtoppade Stefan Bärlin utökade ledningen. Passningen kom från – Kim Källström. 3–0 gjorde Källström på egen hand. Han vände bort en försvarare och sköt lågt i målvaktens bortre hörn. Mål nummer fyra hade även det en viss inblandning av Kim Källström. Han rörde inte bollen men han hoppade över den. En fri Andreas Johansson kunde rulla in fyran.

Djurgården imponerade stort mot IFK Norrköping. IFK:s uppställning var inte toppad men blåränderna visade fina tendenser.

IFK Norrköping–Djurgårdens IF 1–4 (0–2)
0–1 Lolo Chanko (2)
0–2 Stefan Bärlin (45)
0–3 Kim Källström (60)
0–4 Andreas Johansson (85)
1–4 Niclas Fredriksson (90)

Djurgårdens lag:
Isaksson – Henriksson – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Källström – Barsom
Bärlin – Johansson – Chanko (Mattiasson 78)

Noterbart: Det står klart att Kim Källström inte är så bra som vi hade hoppats. Han är bättre.

"Om DIF är ett bra lag? Det är ju bara att kolla in deras mittfält." (Norrköpingstränaren B A Strömberg efter matchen)

27 februari: "Vi är så pass skickliga att vi kan slå alla lag"

– Vår första halvlek var inte bra. Vi hade problem med underlaget, kom ur positionerna, och var lite fega. Vi var lite spridda och hittade inte positionerna. Sen vartefter blev det bara bättre och bättre, säger Zoran Lukic efter matchen mot IFK Norrköping.

I den andra halvleken spelade Djurgården upp sig markant. Laget flyttade upp spelet, kom närmare motståndarna, och vann närkamperna.

Vad sa ni till spelarna i pausen?

– Vi sa att vi måste våga spela mera med två till-

slag. Vårda och hålla bollen inom laget. Blir vi av med bollen så fort som vi blev i första halvlek så får vi problem. Vi tror att vi är så pass bra att om vi spelar med två tillslag, och vårdar bollen inom laget är vi så pass skickliga att vi kan slå alla lag. Vår andra halvlek är riktigt, riktigt bra. menar Zoran.

Under försäsongen har Djurgården satt upp punkter som spelarna skall tänka på under matcherna. Mot Brommapojkarna skulle till exempel ytterbackarna vara ovanligt offensiva. Idag handlade det om att vårda bollen.

– Idag satte vi upp passningsspelet som mål. Vi skulle hitta varandra, må bra, och vi skulle trivas med våra passningar. I den andra halvleken tyckte jag att vi gjorde det.

I den första halvleken såg det sämre ut, och väldigt många långbollar skickades upp mot Lolo Chanko och Stefan Bärlin.

– Det blir så när vi inte hittar positionerna och blir stillastående, förklarar Lukic.

Kim Källström var inblandad i samtliga fyra mål mot Norrköping. Han spelar på den plats där Andreas Johansson huserat tidigare. Nu spelar "Adde" i kedjan, men trots målet har han en bit kvar. Han kommer inte med i spelet lika mycket som tidigare. Zoran Lukic menar dock att det inte är en bortslösad resurs.

– Vi måste ge "Adde" lite tid att hitta sin position. Vi har en roll till Kim och en till "Adde". Hur vi kommer spela sen får vi se, avslutar Zoran Lukic.

3 mars: Träningsmatch, Djurgårdens IF–Värtans IK

Djurgården mot farmarklubben Värtan. Kjelle Frisk i målet hos Djurgården. Andreas Isaksson hos Värtan. Så viktig var den här matchen, och därför kilar vi raskt vidare. Intressantare kanske att Djurgården hade en provspelande italienare på plats. Matteo Placida var namnet och Sören Åkeby kommenterade diplomatiskt hans insats med en kvävd gäspning:

– Det är en duktig kille men inte den typ av fotbollsspelare vi behöver.

Djurgårdens IF–Värtans IK 2–0 (0–0)
1–0 Andreas Johansson (58)
2–0 Christer Mattiasson (85)

Djurgårdens lag:
Frisk
Rasck – Placida – Henriksson – Dorsin (Storm 75)
Rehn – Stefanidis – Källström
Mattiasson – Johansson – Wallinder

Noterbart: Målvaktstränaren Kjell Frisk höll nollan.

"Richard Henriksson, lär vi få se mer av i år. Valpigheten och osäkerheten försvinner mer för varje match; den nyblivne U21-landslagsmannen är helt klart ett ämne som framtida storback." (Emil Hedberg, Sektion F, www.svenskafans.com)

4 mars: Djurgården och AIK kallar till presskonferens. Klubbarna vill ta över driften av Råsunda. Detta blev starten på en lång följetong med debatter och pajkastning. Supportrarna gick i taket och

kämpade med näbbar och klor för att Djurgården skulle stanna kvar på Stadion.

5 mars: Magnus Pehrsson skall operera sitt knä – igen. Tidigast efter VM beräknas han kunna vara tillbaka i spel.

6 mars: Träningsmatch, Djurgårdens IF–IK Brage.
Regn, slask, blåst och allt annat vad dåligt väder är. Djurgården följde upp med en medioker insats mot IK Brage. Utlånade djurgårdsanfallaren Jörgen Sundström visade att släkten är värst genom att göra två mål. Fotbollen kändes dock inte speciellt viktig vid den här tidpunkten med tanke på att Djurgården hotades med en tvångsflytt från Stockholm Stadion.

Djurgårdens IF–IK Brage 0–3 (0–0)
0–1 Anders Augustsson (49)
0–2 Jörgen Sundström (60)
0–3 Jörgen Sundström (72)

Djurgårdens lag:
Isaksson
Storm – Eriksson Ohlsson – Karlsson (Dorsin, 47) – Henriksson
Bapupa – Barsom (Källström, 46) – Stefanidis
Corr Nyang – Johansson (Mattiasson, 46) – Zunda

"Med hotet om att spela alla matcher utanför Stockholm ruvande över föreningen känns en 0–3-förlust mot IK Brage som ... tja, en fjärt i rymden." (Oskar Ståhl, Sektion F, www.svenskafans.com)

9 mars: Träningsmatch, Helsingborgs IF–Djurgårdens IF.

Första gräsmatchen genomfördes nere i Skåne. Helsingborg var snäppet vassare än Djurgården även om siffrorna blev lite för stora sett till matchbilden.

Helsingborgs IF–Djurgårdens IF 3–0 (1–0)
1–0 Rade Prica (5)
2–0 Rade Prica (65)
3–0 Marcus Ekenberg (91)

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Barsom – Johansson
Mattiasson – Stefanidis – Chanko

Noterbart: Helsingborg är skyhöga guldfavoriter efter en imponerande säsongsinledning.

"Konditionsmässigt var vi och Helsingborg rätt lika, men vi saknade tempo. Tempomässigt var Helsingborg bättre. Vi saknade lite speed tycker jag." (Sören Åkeby efter matchen)

* * *

Micke mitt i spjälkningen
– ett möte med U21-landslagets lagkapten
Mikael Dorsin har egentligen inte så stor lust att prata fotboll. Han är trött på det. Det finns websajter som ringer hela tiden och det är alltid samma

frågor. Han vill hellre prata om musik och böcker.

Det hör inte till vanligheterna för elitidrottsmän. Det brukar vara ett TV-spel i bokhyllan och Absolute Music i CD-spelaren. Det brukar vara outtröttligt kortspelande i badtofflor på träningsläger och turneringar. Bokcirklarna lyser med sin frånvaro.

– Jag gillar verkligen musik och läser mycket böcker och skriver själv, säger Micke Dorsin. Jag skriver allt möjligt som tankar och noveller. Det har jag gjort sen jag var tretton år. Det blir lite som en dagbok, man skriver av sig och försöker utveckla sig. Jag har mina favoriter som jag försöker härma. Som Tomas Tranströmer och Ulf Lundell.

Lundell-intresset delas av flera andra i Djurgården. Markus Karlsson och Patrik Eriksson Ohlsson brukar anordna Lundell-kvällar på träningslägren.

– Ja, Mackan (Karlsson) är väl den största fantasten. Sen är det Peo och Rasck också. Själv gillar jag mest de lite äldre Lundell-grejerna som skivan *Ripp Rapp* och böcker som *Kyssen* och *Hjärtats ljus*. Ja, *Kyssen* tycker jag nästan är den bästa boken tillsammans med *Sömnen*. De första böckerna han skrev kan jag inte sluta att läsa. Man börjar läsa och så har man läst ut den på två dagar. I bland skriver han precis som man själv tänker, särskilt i de tidigare böckerna när han var yngre. Min favoritskiva med Lundell är *Utanför Murarna*. Jag blir glad av den. Många har väl *Evangeline* som favorit eller *Kär & Galen* kanske. *Kär & Galen* är lite uttjatad men den är bra.

Om det började brinna i Dorsins lägenhet så är det hans CD-case som han skulle rädda allra först. Utan tvekan.

– Det finns mycket svenskt som är bra som Lars Winnerbäck. Jag har alla hans plattor. Och så lyssnar jag på Cornelis och Lars Demian. Och Thåström känns som en självklarhet. Imperiet är väl det jag lyssnar mest på förutom Lundell. Jag läste en intervju med Winnerbäck och han nämnde Lundell och Thåström som inspiration och så är det väl för de flesta. Ska dom säga några utländska namn så är det Bob Dylan och Bruce Springsteen. Och jag tycker också att det är den bästa musiken.

Han spelade gitarr för några år sen och kan en del ackord. Han har funderat på att börja igen men det blev inget av. Han säger att han ska ta tag i det igen. Det är svårt att få upp flytet i början men roligt när man kommer igång. Tills det kommer ett barréackord och förstör allting.

Målvakten Andreas Isaksson brukar få höra ett och annat när han köpt en ny Absolute Dance-platta.

– Jag brukar reta honom för det. Ibland är det svårt att acceptera att någon tycker om sådan musik. Det finns ingen känsla i den, säger Dorsin som fyller 22 i år. Han tog studenten för två år sen på Lidingö och fick ett klart godkänt slutbetyg. Särskilt med tanke på att han spelade fotboll på elitnivå under gymnasietiden. Han är inte främmande för att studera i framtiden.

– Man kan alltid säga att man inte har tid men det handlar om att prioritera. Nu väljer jag att träffa mina vänner när jag är ledig. Om nåt år kanske jag känner att jag vill plugga vidare och det kan man alltid göra och skriva tentor lite då och då. Det är inga problem om man verkligen vill.

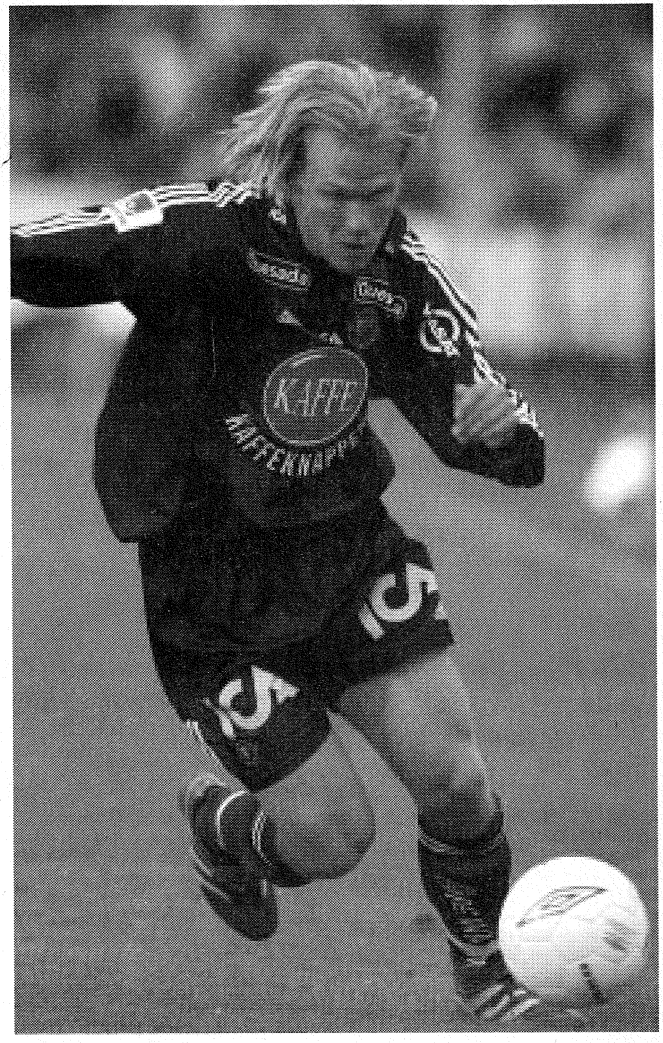

Mikael Dorsin

Våren närmar sig city och Mikael Dorsin dricker kaffe i ett upprustat Fältöversten på Karlaplan. Den allsvenska premiären är inom räckhåll men ännu återstår några träningsmatcher och ett läger i Holland. Under den gångna helgen har Djurgården förlorat en träningsmatch mot Helsingborg med 0–3.

– Det var rätt tufft. Helsingborg spelade bra och både jag och Niclas Rasck (högerbacken) var rätt offensiva i vårt spel samtidigt som Helsingborg kom mycket på kanterna i anfallen. Det blev en del luckor bakåt när vi gick upp så där måste vi ha bättre koll och balans i laget. Meningen är att vi ytterbackar ska kunna gå på offensiven hela tiden. Vi ska inte gå samtidigt men i bland blir det så ändå och då måste mittfältarna ta ansvar för defensiven. Men det är väl när vi åker till Holland på träningsläger som det stora allvaret börjar.

Laget har redan avverkat ett läger. Tio dagar och 18 träningspass på bra träningsplaner i Barcelona.

– Vi var inne i stan en dag och det var skönt med lite avkoppling. Sen såg vi en match på Nou Camp och det var kul men jag lovar dig att det måste ha varit den sämsta matchen genom tiderna. Barcelona förlorade med 1–0 och det var bara en enda målchans på hela matchen.

Dorsin ser lite trött ut när han pratar om all träning. Han tränar två hårda pass nästan varje dag.

– Det var skönt att få spela på gräs nere i Helsingborg i helgen och då känns det lite tyngre att komma hem och träna på Bosön och Stadshagens grusplan. Vi har kört försäsongsträning i lite mer än tre månader så nu vill man komma igång och spela.

Träningen förbränner och det går åt mycket mat. Dorsin tycker att han äter hela tiden och att han kan slänga i sig vad som helst.

– Folk tror att idrottsmän inte kan äta godis eller chips men om man äter riktig mat som pasta eller potatis så kan man även äta hur mycket godis som man orkar om man nu vill det. Kroppen gör av med allt ändå.

Oftast äter hela laget lunch tillsammans på Kaknäs. I bland blir det middag också. Micke brukar även äta vid nio–tio på kvällen för att fylla på om han inte är för trött.

– Nu har vi haft en spjälkningsperiod och kört tills man får mjölksyra. Man mår inte direkt dåligt efteråt men man känner sig färdig. Man är inte så social när man kommer hem men dom som känner en vet ju hur man blir när man har kört hårt.

Samtidigt vill kroppen ha hård träning när den har vant sig vid den.

– Ja, det är så. Har man varit sjuk en dag så känns det som om man har varit sjuk i en vecka. Kroppen är van vid att träna varje dag. Vi kör styrketräning under hela säsongen, inte bara på försäsongen, och det är bra för det förebygger skador och undviker träningsvärk. Man blir starkare hela tiden. Visst känner man sig sliten ibland när det är mycket matcher men det är inte på grund av styrketräningen. Den ska inte vara jobbig på det sättet utan den ska vara förebyggande. Vi kör enkla övningar så att kroppen håller igång.

Micke Dorsins debut i Djurgårdens A-lag i seriesammanhang är egentligen värt ett kapitel för sig. Året var 1998 och Dorsin fick börja från start som

vänsterback mot Sirius på Studenternas i Uppsala. Djurgården var mycket skadedrabbat och på bänken fanns bland andra klubbdirektören Bosse Andersson trots att han har slutat spela fotboll sedan över ett halvår tillbaka. Sirius harvade i botten av tabellen och de ganska vältaliga tillresta DIF-supportrarna räknade med tre enkla poäng. Djurgården hade avspark men efter mindre än en minut låg bollen bakom Martin Lossman i DIF-målet.

I halvtid stod det 3–0 till Sirius. De styrelsemedlemmar som var på plats hade ett spontant krismöte i halvtid. Dåvarande tränaren Micke Andersson tog Dorsin åt sidan och förklarade varför han tänkte byta ut honom:

– Du som är så ung ska inte behöva vara med om det här. Jag byter ut dig men jag gör det för ditt eget bästa.

Då anande inte Micke Dorsin att det skulle ta ett och ett halvt år innan han skulle spela i Djurgårdens A-lag igen. Trots att han var bofast i juniorlandslaget så fick han inga fler chanser av Micke Andersson. Under hösten 1999 lånades han ut till Spårvägen men de nya tränarparet Lukic/Åkeby tog hem honom så fort de kunde. Efter vintern väntade genombrottet.

– Man kan väl säga att 2000 var ett succéår för mig men året efter gick det knackigt i början av säsongen. Vi spelade med en trebackslinje där jag var vänsterback och jag är kanske inte en ytterback för en trebackslinje. Vi vet alla hur det gick i början av säsongen, hela laget gick dåligt, och jag flyttade tillbaka till mittfältet men det gick inte så bra det heller. Sen blev jag bänkad till vårderbyt mot AIK och

då började det gå bra för laget. Det är klart att man bli besviken för man vill alltid spela och särskilt när det går bra på träningarna. Det känns tungt att bli bänkad när man spelat så många matcher från start. Man går ner sig lite i en svacka men sen får man komma igen och det tycker jag att jag gjorde.

Dorsin stod bland annat för en mycket bra insats som inhoppare mot Hammarby på hösten (seger 1–0).

– Ja, det gick bra. Jag spelade en halvtimme och jag tycker att det var min bästa match i djurgårdströjan. Jag kände att nu går jag bara in och kör och gör mitt bästa och sen får vi se hur långt det leder. Det är så man ska tänka egentligen. Man går in och jobbar för laget.

I U21-landslaget har han spelat vänsterback och det ser ut som att han kommer att hamna där även i klubblaget.

– Ja, jag har ju spelat där i träningsmatcherna. Det är klart att jag kan spela mittfältare också men om man ser på förra året såg fick jag ingen kontinuitet. Jag hade ingen bestämd plats som jag konkurrerade om utan jag hade tre platser. Det blev lite svårt. Nu kan jag koncentrera mig på en plats. Visst spelar jag gärna nån annanstans om det blir skador och så men jag vill ändå ha en plats som är min.

Det är uppenbart att han inte vill tillbaka till bänken. Någon Ole-Gunnar Solskjaer, en nöjd inhoppare, lär han aldrig bli.

– Det blir lätt att man tänker för mycket när man sitter på bänken. Spelar man från start har man nästan råd att göra bort sig men inte när man kommer in som inhoppare. Allt måste gå perfekt om man ska

ha en chans att få spela från start nästa match. Men en del kanske trivs med det. Att bara gå in och köra.

Dorsin beklagar att Magnus Pehrsson är knäskadad. Han hade behövts i förlustmatchen Helsingborg. Någon som kan gå upp och nicka och "kötta" lite på mitten.

– Men vi har ett bra lag. Stefan Rehn är alltid bra och det finns många andra. Hela föreningen har utvecklats. Det var bara bra att vi åkte ur allsvenskan 1999 och fick börja bygga ett lag i superettan. Vi fick redan då några nya bra spelare som Andreas Johansson och Abbe Barsom.

Markus Karlsson som innerback är en nyhet för året.

– Jo, han spelade där några seriematcher förra året och då var han hur stabil som helst. Det har väl gått bra i år också men fotboll på grus är en helt annan sport. Det går inte att bedöma på samma sätt. Jag var vänsterback och han var mittback mot IFK Göteborg förra året (vinst 2–0) och IFK skapade inte alls många chanser. Det var lagets bästa match förra året.

Dorsin har inte glömt fjolårssäsongen ännu. Det händer att han tänker på Stefan Rehns bortdömda nickmål mot GIF Sundsvall.

– Hade det målet godkänts hade det räckt till guld. Marginalerna var så små. Vi hade oflyt i flera matcher. Jag fick en varning i stället för straff i matchen i Sundsvall (0–0). Men det kändes som att ingen tog Hammarby på allvar trots att laget ledde allsvenskan. När de andra lagen mötte oss så spelade alla deras spelare försvarsspel men mot Hammarby körde alla sitt eget spel. Det är ingen som

backar hem mot Bajen. Men Hammarby gjorde det bra, det måste jag säga.

U21-landslaget har nyligen fått en ny förbundskapten. Göran Göransson fick gå och Torbjörn Nilsson tog över.

– Jag, känner inte Torbjörn så bra men det verkar helt okej. Han vill att det ska vara tryggt. Det är väl inte bara fotboll som rör sig i huvudet och det har han fått en del kritik för men alla människor är olika. Göransson fick mycket skit i pressen men allt var ju inte hans fel. Han gjorde vissa laguttagningar som var rätt skumma men vi spelare får skylla oss själva. Kanske blev alla för mycket av stjärnor mot slutet. De allsvenska spelarna var bättre än proffsen för de ville och krigade mer. Nu är det väl jag och Kim (Källström) och Elfsborgs Martin Andersson som blir stommen i laget. Vi har varit med ett tag.

* * *

12 mars: Djurgården fyller 111 år. Ett guldår?

13 mars: Träningsmatch, Djurgårdens IF–Västerås SK.

Matchen mot Västerås blev en medioker tillställning. Andreas Johanssons mål var ett av extremt få glädjeämnen. Efter matchen vandrade tusentals supportrar tillsammans ned mot Stadshuset i en manifestation med anledning av hotet om en flytt från Stockholms Stadion till Råsunda.

Djurgårdens IF–Västerås SK 1–0 (1–0)
1–0 Andreas Johansson (25)

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Storm – Karlsson – Henriksson
Rehn – Barsom – Stefanidis
Zunda (Wallinder 70) – Johansson – Chanko (Mattiasson 70)

Noterbart: Matcher på försäsongen kan vara väldigt intetsägande.

"Skit!" (Kort matchsummering av Sören Åkeby.)

13 mars: "Vi hade problem."

Djurgården imponerade inte i matchen mot Västerås. En något nedkyld tränare Sören Åkeby tycker visserligen att Djurgården var det bästa laget, men att spelet var långt ifrån bra. Mittfältaren Stefan Rehn får en del lovord liksom målvakten Andreas Isaksson.

Det blev, säger DIF-tränaren, alldeles för få avslut, framför allt på mål. Meningen var att spelarna själva skulle sköta snacket, varför båda tränarna höll en låg profil under matchen. Sören tycker inte att detta fungerade särskilt bra, utan att spelet blev alltför lojt och att det offensivt inte fanns någon udd.

– Vi skulle försöka lyfta upp spelet och attackera högt idag, men det gjorde vi inte alls. Dessutom hade vi problem med deras stora starka anfallare som tryckte ner backlinjen.

Inställningen hos spelarna var kanske inte den allra bästa. Förmodligen längtar de till gröna gräsplaner och kvalitativt motstånd nu när grussä-

songen börjar närma sig sitt slut.

Någon oro syns dock inte av, utan allt (utom skadorna) verkar gå enligt planerna. Djurgården ska inte vara bättre än så här just nu.

Tre träningsmatcher återstår innan Allsvenskan drar igång, och laget börjar formas.

– Vi känner oss ganska säkra på en sju–åtta positioner, säger Åkeby och påpekar att det är vissa spelare som har mer att bevisa. Det fortfarande finns några frågetecken.

Dessa frågetecken ska givetvis rätas ut under träningslägret i Holland, och där ska även spelet förbättras.

– Det är framförallt tempot som måste bli högre, det har vi inte jobbat alls med hittills, säger Sören Åkeby innan han försvinner in i värmen i omklädningsrummet.

* * *

Isaksson har laddat om

2001 var han succévärvningen som slog ner som en bomb i fotbolls-Sverige. Nyförvärvet var en starkt bidragande orsak till SM-silvret. "Vi är bättre i år" säger Andreas Isaksson.

Det började som mittfältare och forward i "Sveriges sydligaste förening", Östra Torps GIF, en liten förening i uppväxtorten Smygehamn, som förutom fotboll bland annat har bridge och boule på programmet. Här fick han sin första skolning i fotboll under fem–sex år.

Först vid tolv års ålder, värvad till Trelleborgs FF, ställde han sig mellan stolparna. Han säger själv att

det var ganska naturligt, han var lång och de behövde en målvakt.

Fem år hann gå i TFF innan Andreas togs upp i A-laget som reserv till AIK:s nuvarande målvakt, Daniel Andersson. Veckan innan seriestart blev Daniel långtidsskadad, och helt plötsligt var 17-årige Andreas förstemålvakt i Allsvenskan. Ingen lätt uppgift, många trodde till och med att den skulle vara honom övermäktig.

– Det var stort bara att vara med. De sökte ju en målvakt som ersättare för Daniel men hittade ingen, och då fick jag hoppa in. Jag tänkte inte så mycket på om jag skulle kunna klara av det utan det var bara kul. Och jag gillar utmaningar, det ska gärna hända lite, så det var bara att köra.

Andreas gjorde succé, det blev bara elva matcher i Allsvenskan innan Juventus, en av världen mäktigaste klubbar, hörde av sig och bytte till sig Andreas mot en fet sedelbunt.

– Man kunde bara inte tacka nej. Dessutom var ju Daniel Andersson på väg tillbaks och jag visste ju inte om jag skulle få fortsätta som förstemålvakt i Trelleborg. Det var bara att ta chansen. Jag hade nog ångrat i det idag om jag inte hade vågat.

Att komma till en storklubb som Juventus, i ett främmande land och bara 17 år gammal är givetvis tufft. Att räkna med att någon tar hand om en som i en svensk klubb kan man inte göra, utan det är hårt jobb och stora krav som gäller, något som Andreas omedelbart fick erfara.

Ännu tuffare är det kanske att ha en världsmålvakt som Holländaren Edwin Van Der Sar att konkurrera med om platsen som förstamålvakt. Och när

Juventus plötsligt köpte en till målvakt, 37-årige Michelangelo Rampulla, med över 100 Serie A-matcher i bagaget så förstod Andreas att även andremålvakten var utsedd.

Det blev någon enstaka träningsmatch med A-laget och några matcher på bänken, sen blev det U-lagsfotboll för hela liret, något som alls inte fanns i de ursprungliga planerna.

– I början var det väldigt spännande bara att vara där. Att få spela med alla storheter som till exempel Zidane, förmodligen världens bäste, var en upplevelse. Men efter kanske ett år började det bli väldigt långtråkigt när man aldrig fick chansen i A-laget. Jag tycker att Turin är en ganska trist stad och jag hade inte heller några riktigt bra kompisar. Spelarna i Juventus är stora stjärnor och de umgicks inte mycket med varandra utanför fotbollen. Det är mycket bättre sammanhållning i lagen i Sverige, i alla fall i Djurgården.

Ångrar du tiden i Juventus?

– Nej det gör jag inte. Det var lärorikt på så många sätt. Jag tror att jag växte mycket mentalt under den här tiden i och med att man fick klara sig själv fast det var lite motigt. Så det var nyttigt och dessutom väldigt spännande. Och nu har jag gjort den grejen och vet vad det innebär om jag blir erbjuden ett proffskontrakt igen.

Om Juventus hör av sig med ett nytt kontrakt?

– Nej, Juventus är jag klar med, där har jag gjort mitt. Står jag inför att bli proffs igen så kommer jag titta väldigt noga på vad det är för klubb och liga och sådant. Dessutom vill jag veta hur de ser på mig i klubben, jag åker inte ut igen för att bli avbytare.

Bestämde du dig för flytta innan någon klubb hade hört av sig?

– Ja, jag sa till min agent Roger Ljung att jag ville iväg. Jag visste ju inte om någon klubb var intresserad, det hade ju varit lite tyst om mig ett tag. Det blev ju lite U21-spel och det gick ju ganska bra, men jag hade väl inte det där riktiga självförtroendet. Så jag blev lite överraskad när svenska klubbar hörde av sig. Det kändes väldigt kul.

Det första lag som hörde av sig var inte Djurgården utan Malmö FF. Men agenten Roger Ljung rekommenderade Djurgården.

Och det var ett bra val?

– Det var det absolut. Jag trivs med både Stockholm och Djurgården. Det är ett jäkla bra gäng med grabbar i laget, vi umgås ju mycket och har kul tillsammans även utanför fotbollen. Dessutom publiken och fotbollsintresset i Stockholm, ja, jag trivs jäkligt bra i Djurgården.

Hur är träningsförhållandena i Stockholm och Djurgården?

– Vi har ganska bra träningsförhållanden, tycker jag. Fast grusspelet på försäsongen är väl ingen höjdare, det blir ju en helt annan sport. Det studsar och far och går snabbt och så, lite mer chansartat. Men klimatet är ju som det är, det är inget man kan göra något åt, och det är ju en ganska kort tid vi spelar på grus, så det funkar det med. Kaknäs är dessutom väldigt bra, nära stan men ändå lugnt och fint. Där trivs vi riktigt bra. Fast vi borde ha en inomhusanläggning, det har ju de flesta lagen i landet. Det borde finnas en i Stockholm också.

Hur var försäsongen i Italien jämfört med i Sverige?

– Den är ju väldigt kort där nere, en och en halv månad kanske. Vi var en månad uppe i italienska alperna och det var bra förutsättningar med fina planer och riktigt fin målvaktsträning, så det var lärorikt. Men det var samtidigt lite tråkigt och isolerat. Det blir ju mycket mer försäsongsträning här i Sverige. Men jag tycker det funkar bra. Djurgårdens försäsongsträning ger mycket och målvaktsträningen med Kjell Frisk är jättebra.

Årets upplaga av Djurgården då?

– Jag tycker att vi är ett bättre lag än förra året. Jag har spelat ett år med backlinjen och samarbetet funkar bra. Det är Markus och Peo som håller ihop backlinjen och vi lär oss varandra bättre och bättre. Det kommer att gå bra i år.

Slutligen, om det blir en proffsrunda till, vilket svenskt lag avslutar du karriären i när du kommer hem, Djurgården eller ett skånelag?

– Det blir helt klart Djurgården. Jag trivs så bra här i Stockholm och med Djurgården och intresset för fotbollen är så stort här, så det är ett lätt val.

* * *

16 mars: "Han är hur bra som helst. Har han lite fart är det omöjligt att ta bollen ifrån honom. Han kommer att bli jättenyttig i år." (Christer Mattiasson berömmer Lolo Chanko.)

17 mars: Träningsmatch, Djurgårdens IF–Assyriska FF.

Ytterligare en något intetsägande försäsongsmatch på Stadshagen. En halvsömnig inställning från både

spelare och publik men mål blev det till slut. Samtliga tillkom under matchens sista halvtimme.

Djurgårdens IF–Assyriska FF 2–1 (0–0)
0–1 Edmund Lutaj (Straff, 62)
1–1 Stefan Bärlin (77)
2–1 Mikael Dorsin (80)

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson – Dorsin
Chanko – Barsom (Storm 77) – Stefanidis
Wallinder – Johansson – Mattiasson (Bärlin 46)

Noterbart: Stefan Bärlins vinterform kan beskrivas som smått hysterisk. Distinktare avslut får vi leta efter.

"Matchen går väl inte till historien. Men jag tycker att det blev bättre i andra halvlek, även om det märktes att vi saknade en kreatör som Stefan Rehn på plan i dag. Utan honom var mittfältet lite för kort i sitt passningsspel." (Sören Åkeby kommenterar matchen.)

20 mars: "Han har övertygat som mittback i år. Är lite lugnare där än ute på kanten." (Tränare Åkeby kommenterar Markus Karlssons mittbacksspel.)

26 mars: Träningsmatch, Djurgårdens IF–Stabaek, Norge.

Ingen försäsong utan träningsläger i Holland. Norska Stabaek bjöd på tuff matchträning. Djurgården, rejält nedtränade, gjorde en bra första halv-

Sören Åkeby

lek och en mindre bra andra. Rami Shaaban vaktade målet. Andreas Isaksson satt nämligen på bänken när A-landslaget träningsspelade mot Grekland.

Djurgårdens IF–Stabaek 1–2 (1–2)
1–0 Stefan Bärlin (10)
1–1 Christian Holter (28, straff)
1–2 Tryggvi Gudmundsson (38)

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Karlsson – Eriksson Ohlsson – Storm
Barsom – Stefanidis – Rehn
Chanko – Johansson – Bärlin

Noterbart: Första finslipningen av premiärlaget påbörjade. Dock utan U21-landslagsmännen.

"Jag är förvånad över att de spelade så mycket på resultatet i en träningsmatch." (Sören Åkeby kommenterar norrmännens maskning vid inkast.)

27 mars: Den infekterade Stadionfrågan får ett lyckligt slut. Djurgården kan spela vidare på den anrika arenan.

28 mars: Träningsmatch, Djurgårdens IF–FC Twente, Holland

Den andra matchen på träningslägret spelades mot FC Twentes reserver. Ingen riktig värdemätare med andra ord. Djurgården vann komfortabelt med 2–0, men siffrorna kunde varit betydligt större. På nytt saknades landslagsspelarna.

Djurgårdens IF–FC Twente (B) 2–0
1–0 Stefanidis
2–0 Bapupa

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Storm (Lord 70) – Henriksson – Dorsin
Rehn (Källström 46) – Stefanidis – Barsom
Bärlin (Corr Nyang 75) – Bapupa – Chanko

Noterbart: Djurgården hade svårt att få ihop fullt lag till matchen. Magsjuka härjade i truppen och flera spelare låg nedbäddade.

"Klart godkänd insats, många spelare är trötta." (Sören Åkeby rapporterar från Holland.)

2 april: Årets första träning på Kaknäs genomförs.

5 april: "Vi har en intern målsättning och en officiell. Den officiella är att nå europaspel även denna säsong." (Sören Åkeby om lagets målsättning.)

8 april, Malmö Stadion 19:00: Allsvenskan startar.

Summering av matcherna på försäsongen:
Vinster: 8
Oavgjorda: 0
Förluster: 3
Gjorda mål: 25
Insläppta mål: 12
Gjorda mål i första halvlek: 7
Gjorda mål i andra halvlek: 18

Skytteliga:
Lolo Chanko 5
Andreas Johansson 4
Stefan Bärlin 4
Christer Mattiasson 3
Kim Källström 2
Johan Wallinder 2
Babis Stefanidis 2
Mikael Dorsin 1
N'gabu Bapupa 1

KAPITEL 4

Allsvenskan omgång 1–7

"Det ser jäkligt bra ut"

En dag kvar till premiären och blårandiga skaror sveper ner över landet med Malmö som mål. Nu skall det sjungas, festas och plockas poäng. Hur är då läget i laget inför den nya säsongen och mötet med MFF i premiären? Vem passar det bättre att fråga än mäster Rehn?

– Jo tack, det känns riktigt bra. Det börjar pirra lite nu för oss också, men vi är ändå väldigt fokuserade. Vi har varit fokuserade hela försäsongen och jag tycker det har ökat sista veckorna. Men visst vill man att det ska komma igång nu.

Ni har kört ett annat upplägg än många lag, med en sen toppning av formen, är ni i form på måndag?

– Det tror jag. Förhoppningsvis är vi mer spelsugna och mindre slitna än många andra lag när säsongen startar. Eller slitna kanske är fel ord, men det tar ju en del att spela mycket matcher på olika underlag. Visst hade man önskat att man fått lite mer grästräning, men så är det ju här i landet. Och den grundträning vi skaffat oss ger mycket. Senaste träningen såg dessutom jäkligt bra ut, så jag tror vi

är där vi ska, säger Stefan.

Försäsongsträningen ja, om det inte var för den, hade du kunnat tänka dig fler år som spelare då?

– Visst är det så. Att spela fotboll är ju det man vill, men försäsongen, vi i Sverige har ju kanske Europas längsta, blir jobbigare och sliter mer när man blir äldre. Utan den hade det nog inte varit några problem med några år till.

Kim Källström är ny för året och spelar med dig på mittfältet i år. Hur är det att ha Kim framför sig på mitten jämfört med Adde Johansson?

– De är ganska lika, tycker jag. Båda är väldigt duktiga, båda vill ha mycket boll, men Kim kanske går lite mer rakt på mål än Adde. Men för mig blir det ingen skillnad i spelet beroende på om Kim eller Adde spelar.

Är han något att ha då, Kim Källström?

– Ja du, han är fantastiskt duktig. Fast han gjorde en bra säsong redan förra året tror jag att han kommer vara en stor överraskning i år, han har utvecklats mycket. Och det är det flera i laget som gjort, förhoppningsvis kan några till kliva fram ordentligt i år.

Det är fyra tuffa matcher direkt i serien. Hur många poäng tar vi på dessa?

– Den som kunde säga det, säger jag väl lite fegt. Men förhoppningsvis en hel del. Alla matcher är tuffa, så det är bara att köra på. Först skall vi försöka slå Malmö på måndag, sen tar vi nästa match.

Allsvenskan 8 april:
Malmö FF–Djurgården

Djurgården och Malmö Stadion är numera en bra kombination. De tre senaste årens tre matcher har

inneburit tre segrar och nio poäng hem till huvudstaden. Lolo Chanko inledde årets allsvenska målskytte efter en halvtimmes spel i den allsvenska premiäromgången.

Det vackra ledningsmålet satt bra efter en tillknäppt och smått nervig inledning med ett knappt övertag för hemmalaget. Fullträffen förtjänar en närmare beskrivning: Lolo Chanko slog en hörna från Djurgårdens vänsterkant men fick så småningom tillbaka bollen vid hörnet av straffområdet. MFF-keepern Lee Baxter sträckte sig förgäves efter bollen när Chanko skruvade den över honom och in i nätet intill den bortre stolpen.

Målet fick fart på Djurgården som plötsligt visade takter som påminde om fjolåret. Stundtals spelade mittfältet lysande med tre spelare (Rehn, Källström, Barsom) i ständig rörelse. Det var tunnare i anfallet och det krävdes en mittfältare för att öka på ledningen. Kim Källström presenterade sig på allvar när han var först på en retur och forcerade in tvåan i början av andra halvlek. Det var mycket välförtjänt. MFF tvingades flytta upp sitt folk i jakten på en reducering och till slut kom den på straff genom Niklas Skoog men då återstod bara några minuter av matchen.

Djurgården gjorde en mycket bra premiärmatch och tog tre viktiga poäng mot ett kommande topplag på bortaplan. Slutminuterna blev onödigt nervösa och Malmö kunde ha kvitterat med lite tur, men segern var rättvis.

Malmö FF–Djurgårdens IF 1–2 (0–1)
0–1 Louay Chanko (31)

0–2 Kim Källström (55)
1–2 Niklas Skoog (87, straff)
Varningar MFF: 2
Varningar DIF: Rasck, Barsom
Publik: 15 797
+ 2 500 röststarka djurgårdare på plats på Malmö Stadion. Mittfält i toppklass.
– Något tunt i kedjan och mot slutet darrigt i försvaret.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Källström – Barsom
Bärlin (Stefanidis 73) – Johansson – Chanko

Noterbart: Andreas Johansson spelade centerforward.

"Jag tror vi har något stort på gång. Det finns saker att förbättra, men det ser väldigt lovande ut." (Sören Åkeby efter matchen.)

"Vi har alltid varit för dåliga."
Bara timmar återstår till årets första derbysammandrabbning på Råsunda. En som varit med tidigare i dessa sammanhang är Djurgårdens mittback Markus Karlsson. Efter segern mot Malmö tycker han att det mesta är glatt.

– Det har varit uppåt i veckan. Allt är positivt. Det är bara Babis (Stefanidis) som tränat själv. Han fick en smäll över benet nere i Malmö.

Djurgården fick väldigt mycket pressrosor efter

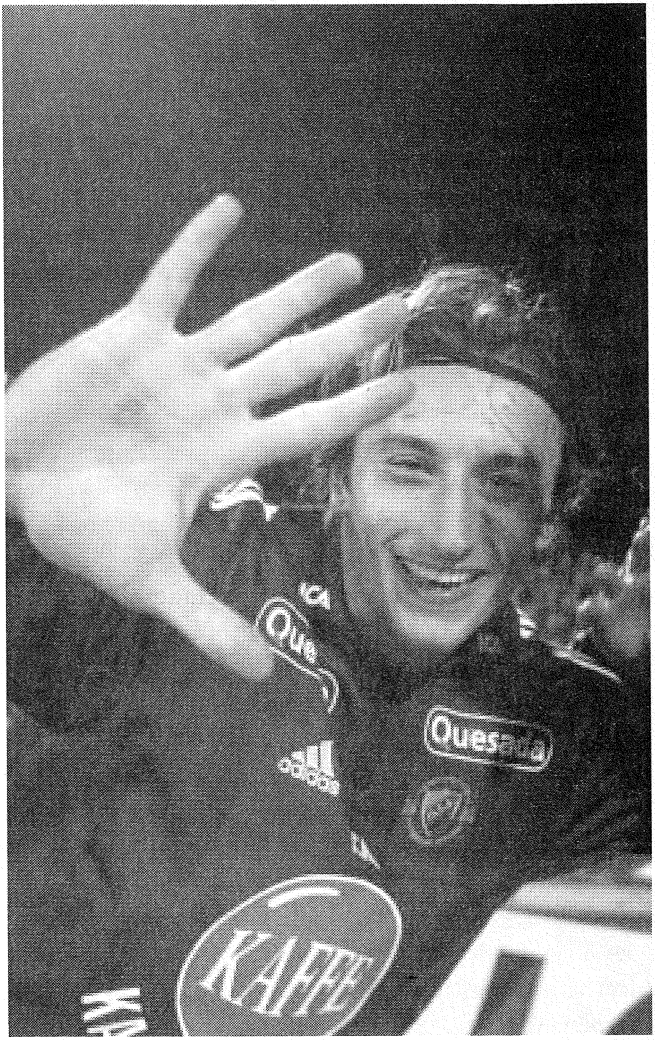

Lolo Chanko

matchen i Malmö. Kanske lite väl mycket, men överlag gjorde Djurgården trots allt en bra match. Det tycker även Markus Karlsson.

– Vi spelade ganska bra. Det var trots allt vår första match i år på en riktigt bra gräsplan, men visst finns det lite att jobba med.

Din egen insats som mittback?

– Helt OK tycker jag. Det var inte så mycket att göra, det var mest boll på ytterbackarna.

Slappnade ni av i matchens slutskede?

– Slappna av tycker jag inte att vi gjorde. Däremot så flyttade de upp laget efter straffmålet. Det var lugnt fram till straffen som dom reducerade på.

Vid sin sida i mittförsvaret har han Patrik Eriksson Ohlsson. En spelare som spelat mittback betydligt längre än Markus.

– Jag tycker att det fungerar bra. Han är en bra närkampsspelare, och jag är snabb. Vi kompletterar varandra bra.

Ungefär som det gamla framgångsrika landslagskonceptet med Patrik Andersson och Joachim Björklund?

– Nej. Jag hoppas att jag är en bättre fotbollsspelare än Jocke Björklund och inte bara snabb.

Markus Karlsson gör sin sjunde säsong i Djurgården. Han har mött AIK sex gånger tidigare men aldrig vunnit.

– Vi har alltid varit för dåliga. Det var först förra året vi hade en chans att vinna. Förut har vi inte ens varit nära.

Vad talar för att det blir annorlunda på lördag?

– Jag tycker att vi har ett bättre lag än vad de har helt enkelt. Det kommer att bli mycket kamp eftersom planen är dålig. Ett typiskt derby.

Att planen enligt rapporterna är dålig och att matchen spelas på Råsunda, motståndarnas hemmaplan, är knappast till någon nackdel för AIK.

– Visst gynnar den dåliga planen AIK lite. Fast det är ju även en liten mediamyt att vi är sämre när det är tuffare spel och planen är dålig. Att matchen spelas på Råsunda spelar ingen roll. Vi är vana med det nu. I alla fall jag som har varit med några gånger.

Allsvenskan 13 april:
Djurgårdens IF–AIK

Efter en dryg kvart på Råsunda ledde Djurgården med 2–0 mot AIK. Milda makter. DIF-publiken gnuggade sig i ögonen, nöp sig i armarna och undrade om det äntligen var dags. Det var det inte. Stefan Bärlin kom fri och kunde öka på till 3–0 men bollen gick rakt på Daniel Andersson i målet och det var början till slutet.

Det hade börjat så fantastiskt bra med en vacker och otagbar frispark signerad Lolo Chanko och sedan en säker straffspark av Kim Källström. Men innan halvleken var slut var ställningen 2–2. AIK reducerade genom den formstarke Andreas Andersson och kvitterade på straff inom loppet av sex minuter.

Djurgården tog åter ledningen efter ett omdiskuterat mål där domaren Anders Frisk pratade om "ögonkontakt med spelarna" och blåste för mål trots att Andreas Johansson var flera meter offside. Men det hjälpte inte ett blekt "hemmalag". Ingen kunde markera Svante Samuelsson som nickade in 3–3 och när Andreas Andersson smällde in segermålet påminde Djugårdens backar om knattelirare. Även

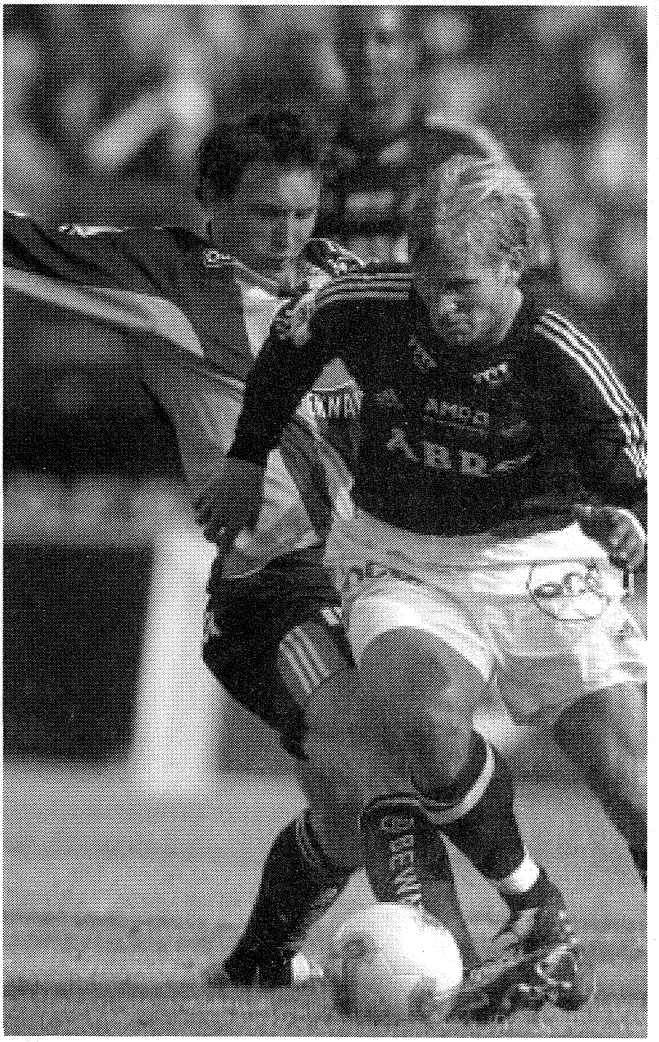

Kim Källström t.v. i kamp med Martin Åslund

en djurgårdare måste konstatera att det var ett makalöst snyggt mål men förlusten sved rejält. Särskilt som AIK visade mer hjärta och vann rättvist.

Djurgårdens IF–AIK 3–4 (2–2)
(5) 1–0 Lolo Chanko
(16) 2–0 Kim Källström (straff)
(30) 2–1 Andreas Andersson
(36) 2–2 Stefan Ishizaki (straff)
(58) 3–2 Abbe Barsom
(74) 3–3 Svante Samuelsson
(76) 3–4 Andreas Andersson
Varning DIF: Eriksson Ohlsson,.
Varningar AIK: Åsplund, Samuelsson
Domare: Anders Frisk
Publik: 29423
+ Lolo Chankos frispark som gav 1–0
– Djurgården vägde för lätt.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Barsom – Källström (Mattiasson, 75)
Bärlin (Henriksson, 90) – Johansson – Chanko (Wallinder, 82)

Noterbart: Ingen spelare fick godkänt av Sören Åkeby på presskonferensen.

"Jag är besviken. Jättebesviken. Vi vek ner oss i varenda närkamp." (Sören Åkeby.)

Allsvenskan 24 april:
Halmstads BK–Djurgården
Tredje raka matchen på bortaplan. Med förhoppningar om ett revansch-suget DIF efter derbyförlusten fick vi se en ganska bra första halvlek. Det var under långa tider enbart spel mot Halmstads mål men med en häpnadsväckande ineffektivitet. 13 (!) hörnor resulterade inte i någon farlighet.

Halmstads enda målchans blev halvlekens hetaste men Andreas Isaksson gjorde en Buster-räddning på Martin Ekströms avslutning. Till slut fick Djurgården utdelning på ett lurigt skott av Abbe Barsom men det var först efter halvtidsvilan. Bollen rullade makligt efter marken och in i mål intill stolpen.

Målet fick tyvärr Djurgårdens spelare att ängslas för de tre poängen och Andreas Isaksson fick plötsligt en hel del att stå i. Kvitteringen kom därför logiskt i samband med en hörna där DIF-försvaret inte fick undan bollen. Djurgården gjorde en svag andra halvlek och Halmstad var närmast ett segermål

Halmstads BK–Djurgårdens IF 1–1 (0–0)
1–0 Abgar Barsom (53)
1–1 Torbjörn Arvidsson (72)
Varningar DIF: Dorsin, Rehn
Varningar HBK: Robert Andersson
Publik: 6 672
Domare: Martin Ingvarsson
+ Djurgårdens spelövertag i första halvlek
– Uddlösheten och det tillbakadragna spelet efter ledningsmålet.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson (Henriksson, 75) – Karlsson – Dorsin
Rehn – Barsom – Källström
Bärlin – Johansson – Chanko (Mattiasson, 75)

Noterbart: Peo byttes ut på grund av en ömmande fot vilket bidrog till oredan i Djurgårdens försvar under slutet av matchen.

"Djurgården i den första halvleken är det bästa lag vi har mött i år. Vi hängde inte med. De slog sällan bort bollarna och fyllde på efter kanterna." (HBK:s tränare Jonas Thern.)

Allsvenskan 27 april:
Djurgården–IFK Göteborg
Ännu vill inte Djurgårdens form infinna sig. Laget ska vara tacksamt för tre poäng mot ett helrött Blåvitt på Stadion. Framför allt den första halvleken var gästernas.

IFK gjorde förmodligen en av sina bättre matcher för säsongen och skapade flera målchanser genom Gustaf Andersson och Tomas Rosenqvist. Publiken fick stå ut med ett ihärdigt ösregn och ett hemmalag utan spets i anfallen.

Efter paus ryckte Djurgården upp sig och började, imponerande nog, spela boll i vätan och ta över matchen. Drygt tio minuter före slutet styrde inhopparen Babis Stefanidis in segermålet. Babis, som bara varit på plan i ett par minuter fick passningen från Abbe Barsom på vänsterkanten. Abbe

tillhörde planens piggare spelare tillsammans med utmärkte Andreas Isaksson i målet.

Djurgårdens IF–IFK Göteborg 1–0 (0–0)
(80) 1–0 Babis Stefanidis
Varning DIF: Markus Karlsson
Varningar IFK Göteborg: Sebastian Johansson, Jimmy Svensson
Domare: Karl-Erik Nilsson
Publik: 13 635
+ Publiksiffran, Andreas Isakssons stora målvaktsspel
– Fortsatt torftigt anfallsspel

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Barsom – Källström
Bärlin (Bergtoft, 82) – Johansson (Mattiasson, 60) – Chanko (Stefanidis, 77)

Noterbart: Stefan Bergtoft var tillbaka på plan efter ett års frånvaro på grund av skada. Babis Stefanidis gjorde sitt första mål i allsvenskan.

"Hjälte? Nja, det vet jag inte. Men visst är det kul att komma in och göra mål." (Babis Stefanidis.)

"Alla lag har hittills anpassat sig efter oss"
Inför bortamatchen mot serieledande Landskrona Bois laddar Sören Åkeby upp med V64 på Solvalla men fotbollen finns i bakhuvudet hela tiden.
– Vi hade en pigg och glad träning i morse. Peo

(Eriksson Ohlsson) är back in business och allt ser bra ut.

Matcherna duggar tätt och det är givetvis något som påverkar träningsupplägget.

– Vi har haft en ganska lugn vecka eftersom det är ett så tight schema. Det är viktigt att hålla spelarna pigga och glada. Det skall vara roligt att spela. Förhoppningsvis så blir det roligt även mot Landskrona BoIS. Den avslutande kvarten mot IFK Göteborg är väl värd att fortsätta bygga på. Då var det roligt att se Djurgården spela fotboll.

– Alla lag har hittills anpassat sig efter oss. Landskrona har hemmaplan, men jag tror att även de bitvis kommer att anpassa sig efter vårt spel. De kommer säkert att flytta in sina mittfältare i banan som de andra lagen vi mött gjort, men det har de gjort även i tidigare matcher. Sen måste vi se upp med deras kvicka forwards. De kommer att försöka sätta bollar bakom vår backlinje, tror "Snuffe" som påpekar att Djurgården som vanligt kommer att spela sitt eget spel.

Ett lag som satte bollar bakom backlinjen var AIK, och då släppte Djurgården in fyra mål. Något liknande scenario tror inte Sören Åkeby kommer att ske mot Landskrona BoIS.

– Vi hade för dålig press på bollhållaren mot AIK, men det har vi jobbat mycket med för att förbättra sedan dess. Det skall inte upprepas.

Är du överraskad över Landskronas framfart i Allsvenskan?

– Egentligen inte. Innan säsongen började frågade några journalister vilket lag jag trodde skulle överraska, och jag svarade redan då Landskrona.

Trots att Landskrona leder serien är det fortfarande samma lag som av en näst intill enig journalistkår har tippats att ramla ur Allsvenskan. Frågan är hur spelarna i Djurgården ser på motståndet. Kan laget underskattas trots de fina resultaten?

– Det finns inte. Underskattning får inte förekomma på den här nivån, och vi tänker aldrig i de banorna. Slår man Helsingborg med 6–2 är man inget dåligt fotbollslag. Det vore själva fan om inte spelarna gick in och gjorde sitt yttersta.

Allsvenskan, 3 maj:
Landskrona BoIS–Djurgården

Efter sex minuter tog nykomlingen Landskrona ledningen mot Djurgården. Därmed var matchbilden klar. Djurgården skulle få stånga sig blodiga i jakten på en kvittering och Landskrona kunde invänta blottorna och sticka mellan med sylvassa kontringar. Målet föregicks av grovt slarv i Djurgården som verkade rejält sömnigt inledningsvis. BoIS hade fina möjligheter att öka på ledningen men Danijel Milovanovic fick nöja sig med ett mål denna vårkväll.

Landskrona backade hem och krympte ytorna för Djurgården. Det var stundtals mycket trångt i hemmalagets straffområde. Först dryga tio minuter före slutsignalen fick Djurgården in bollen genom Kim Källström. Egentligen var det Christer Mattiassons mål men Kim gav bollen extra skjuts över mållinjen för säkerhets skull.

Richard Henriksson kunde ha blivit matchhjälte strax efter men domaren Anders Frisk dömde bort Henrikssons nickmål på grund av en svårupptäckt

ruff från Christer Mattiasson.

Trots den blåsningen var Åkeby nöjd med en poäng. Han tänkte då mest på den svaga inledningen av matchen.

Landskrona BoIS–Djurgårdens IF 1–1
(6) 1–0 Daniel Nannskog
(79) 1–1 Kim Källström
Varningar DIF: Chanko, Karlsson, Barsom, Henriksson
+ Djurgården såg starkt ut i slutet av matchen.
– Inledningen var usel. Landskrona fick matchen precis som dom ville ha den.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Barsom – Källström
Bärlin (Stefanidis, 45) – Johansson (Bergtoft, 66) – Chanko (Mattiasson, 66)

Noterbart: Stefan Rehn fick under slutminuterna en fot i ansiktet under ett försök till cykelspark av Landskronas Johan Andersson. Det blev rött kort för Andersson och några stygn i ansiktet för Rehn. Andreas Johansson gjorde sin sista match som centerforward. Samtliga forwards byttes ut.

"Lite konstigt var det. Anders Frisk sa att målvakten var hindrad eller något men jag tyckte nog att det såg ut som en vanlig hörnsituation. Fast jag har inte sett det på TV." (Stefan Rehn om Djurgårdens bortdömda segermål.)

Allsvenskan 5 maj:
DIF–Örebro SK

Pang och bom – så lät det – bollen satt i nätet. Efter en mycket bra andra halvlek kunde Djurgården ta tre välbehövliga poäng mot Örebro SK på Stockholms Stadion.

3–0 låter kassaskåpssäkert och den som bevittnade endast den andra halvleken hade nog svårt att föreställa sig Örebros chocköppning med tre klara målchanser framför Andreas Isaksson.

Sen ringde väckarklockan och Djurgårdens spelare fick liv i lederna. Produktionen var inställd på målskytte med en laddad Christer Mattiasson i startelvan för första gången i år. Bakom honom styrde Kim Källström med sin vänsterfot i hans bästa match i DIF-tröjan innan VM-uppehållet.

I början av andra halvlek kom Andreas Johansson in på mittfältet och därmed hade Åkeby/Lukic hittat sitt mittfält för resten av säsongen: Rehn (defensiv), Källström, Johansson (offensiv). Spelet blev rörligare, snabbare och mindre omständligt.

Christer Mattiasson var nära nätkänning ett par gånger men fick vänta tills den 60 minuten. Då hade redan Kim Källström distinkt dundrat in ettan. Han fullkomligen vräkte in bollen intill Anders Karlssons närmaste stolpe. Djurgården ökade tempot och Mattiassons 2–0-mål petades in från nära håll sen Richard Henriksson nått högst med huvudet på en frispark.

Sen väntade en rolig halvtimme där Djurgården tilläts spela ut mot ett tappert anfallande ÖSK. Lolo Chanko sprang sig fri men knuffades av Mikael Danielsson som visades ut. Domaren pekade dess-

utom på straffpunkten och Kim Källström kunde fastställa slutresultatet.

Djurgårdens IF–Örebro SK 3–0 (0–0)
(50) 1–0 Kim Källström
(60) 2–0 Christer Mattiasson
(75) 3–0 Kim Källström, straff
Varningar ÖSK: Nordback, Oyuga, T Andersson, Maruti
Utvisning ÖSK: Danielsson
Domare: Miro Ukalovic
Publik: 11 470
+ Äntligen lite mål på Stockholms Stadion. Kim Källström var magnifik.
– En av många matcher under våren där Djurgår'n inte är med från allra första början.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson – Karlsson
Rehn – Dorsin (Johansson, 47) – Källström
Bärlin (Chanko, 67) – Mattiasson (Stefanidis, 79) – Barsom

Noterbart: Detta var, skulle det visa sig, var Abbe Barsom sista match i Djurgårdens A-lag. Abbe och DIF kom inte överens om villkoren för ett nytt kontrakt och Abbe stängdes av från spel. I september skrev han på för holländska SC Heerenveen.

"I halvtid sa vi att vi måste börja springa, sedan flöt det på bra efter första målet." (Kim Källström.)

Allsvenskan 13 maj:
GIF Sundsvall–Djurgården

Djurgården hade bollen medan GIF Sundsvall gjorde målen. Ja, faktum är att hemmalaget gjorde alla tre målen när Djurgården föll med 1–2 (0–2) i Sundsvall.

En laddad Mattias Thorsell nickade Sundsvall till ledning redan efter fyra minuter och då förstod man hur matchen skulle se ut. 63 procents bollinnehav för Djurgården bekräftade bara det där om att statistik är för förlorare. I Djurgården hoppades många på Christer Mattiasson som såg pigg ut mot Örebro SK i omgången innan men den forne skyttekungen hade inget flyt med sig till Norrland.

Jon Eriksson rullade in 2–0 strax efter halvtid efter tveksamma ingripanden i DIF-försvaret. Djurgården fick drygt 25 minuter på sig att kvittera sedan Sundsvalls back Karl Ståhl styrt in ett inlägg från Johan Wallinder i egen kasse men var aldrig i närheten. Dessutom försvagades laget av en utvisning (två gula kort) på lagkaptenen Markus Karlsson.

Det här var säsongen bottennapp. Kanske missgynnades Djurgårdens passningsspel av den ojämna gräsmattan men tränarparet Åkeby/Lukic fick ett och annat att fundera på under den stundande VM-uppehållet.

GIF Sundsvall–Djurgårdens IF 2–1 (1–0)
(4) 1–0 Thorsell
(14) 2–0 Eriksson
(64) 2–1 Självmål
Varningar DIF: Karlsson 2 (avstängd nästa match),

Rasck, Isaksson
Varning Sundsvall: Norberg
Domare: Martin Ingvarsson
Publik: 8 255
+ Djurgårdens första halvlek var spelmässigt godkänd.
– Anfallsspelet var totalt uddlöst.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson – Karlsson
Rehn – Johansson – Källström
Bärlin – Mattiasson (Stefanidis, 66) – Chanko (Wallinder, 57)

"Vi får gratulera Sundsvall till vinsten och till en ny fin arena, men kanske inte en lika fin plan..." (Sören Åkeby.)

Om konsten att äga bollen
– en summering efter Djurgårdens
sju inledande allsvenska matcher.
Elva poäng på sju spelade sju matcher vittnar om en kort vårsäsong. Men också om ett Djurgården som varit upp och ner. Medan Sveriges tar sig an England, Nigeria och England i VM parkerar Stockholms stolthet på en fjärde plats i tabellen med ordentligt häng på topplagen med Landskrona i täten.

Tabelläget ger Djurgården godkänt även om elva poäng av 21 låter något futtigt. Man bör dock komma ihåg att Djurgården bara spelat två av dessa sju matcher på Stockholms Stadion.

Spelet var sämre än väntat. Visserligen är kraven höga på årets Djurgården men det var väldigt sällan som det höll i en hel halvlek. Det skall dock påpekas att motståndarna i nästan samtliga matcher i första hand ägnat sig åt något som mer eller mindre kan beskrivas destruktiv fotboll, i andra hand kontra. Oavsett hemma- eller bortaplan.

Precis som förra säsongen har Djurgården ägt bollen. Ägt och ägt och ägt. Det har blivit mycket passningar fram och tillbaka på mittfältet, men många gånger har spelet blivit för långsamt, omständligt och plottrigt. Motståndarna har backat hem med hela laget, och Djurgården har sett väldigt uddlöst ut.

Noterbart är att laget fortsätter sin trend från förra säsongen. Bortapoäng har plockats av topplagen Landskrona och Malmö FF, samtidigt som sladdgänget AIK på kvalplats tog sin enda trepoängare mot Djurgården.

Spelarnas individuella insatser har inte varit lika jämna som under sommaren och hösten i fjol. Lysande initiativ har blandats med mindre bra, och ibland till och med dåliga. Projektet med att skola om Andreas Johansson till center lyckades inte och målen från hans sida uteblev. Även lagets ytterforwards har haft det svårt, vilket syns i skytteligan. Lolo Chanko har visserligen gjort två mål, men båda dessa är på eller omedelbart efter en fast situation. På högerkanten har Stefan Bärlin inte kommit igång. Han behövs för att Djurgården skall kunna spela sitt tilltänkta spel.

Skadan på Magnus Pehrsson var olycklig. Ersättare på hans position blev till en början Abgar Bar-

Andreas Johansson utan lycka som AIK-center

som. Han klarade sig galant. "Abbe" kämpade och slet och vann många luftdueller. Nackdelen var att han lyckades utmanövrera Stefan Rehn från spelet. Det kändes även lite tunt framåt. En välkommen rotation skedde nere i Landskrona, och Stefan Rehn vaknade till liv. Djurgården fick även lite extra påhittighet i anfallsspelet när Abgar Barsom på nytt spelade vänsterforward.

Backlinjen har även den varierat sina insatser. Uppe i Sundsvall var det till exempel två rejäla bjudningar som orsakade målen, men allra sämst såg det ut mot AIK på Råsunda. I andra matcher har det stundtals fungerat klockRehnt. Årets utropstecken hittills är mittbacken Rickard Henriksson.

Övriga intryck:

Nyförvärvet Kim Källström har varit rolig att se. Vi visste att han skulle vara bra, men inte hur bra. Han var bättre. Djurgårdens nya mittfältsdynamo styr och ställer på mitten så att till och med Stefan Rehn häpnar.

Stefan Bergtoft gjorde en efterlängtad comeback efter sitt nästan ett år långa skadeuppehåll. Han behövde tolv minuter i B-laget innan han fick gult kort.

Djurgården har förlorat två matcher. I de matcherna har planen varit usel. Vinner Djurgården allt efter sommaren när planerna är bättre?

Det regnade i matcherna mot Landskrona och IFK Göteborg. Annars har det varit sol. Är det så att även vädergudarna har börjat gilla Djurgården?

KAPITEL 5

"En bra målvakt för mycket"
eller
"Media har gjort det mycket större än vad det är"

Den 12 november går målvakten Ramï Shaaban och lägger sig på sitt hotellrum i St Albans strax utanför London. Han kan sova gott efter en lyckad debut mot PSV Eindhoven i Champions League. Rami höll nollan och räddade en poäng åt Arsenal som spelade med tio man drygt halva matchen.

Ja, här krävs ju helt klart att vi backar bandet några månader. Vi stannar den 14 juli, dagen innan Djurgårdens derby mot Hammarby.

– "Isak" har inte sett hundraprocentig ut under de senaste matcherna, och även under de sista träningarna tycker jag inte att han sett lika alert ut som tidigare. Däremot så har Rami sett pigg ut, och därför gör vi den här förändringen.

Det är Sören Åkeby och förändringen han talar om är ett målvaktsbyte. Efter en poäng och sex insläppta mål på de tre senaste allsvenska matcherna får Andreas Isaksson lämna platsen i målet till Rami Shaaban.

– Jag känner ingen oro för att Rami är matchotränad. Vi har tränat så pass bra. Det är det samma vill-

kor för målvakter som för utespelare. Den som vill slåss om en plats i startelvan och visar det måste få chansen. Om du sen heter Rami eller Isaksson, eller vem det nu är, spelar ingen roll

Det är en petning som blir omskriven. Isaksson har tillbringat juni månad i Japan med det svenska VM-laget. Rami Shaaban har inte stått en allsvensk match sen förra hösten.

– Isaksson har tagit det på ett bra sätt, säger Åkeby. Det är klart att han visar besvikelse, men det ska man ju göra. Man kan inte bara acceptera att man blir petad. Jag är övertygad om att han kommer tillbaka. Är man en bra och stor målvakt så kommer man tillbaka.

Vi spolar fram bandet en och en halv vecka och hör Andreas själv prata:

– Givetvis är det inte kul, man vill ju stå. Men det är bara att kämpa på och försöka ta tillbaks platsen. Jag har väl haft en liten formsvacka. Det är ju så, man kan inte vara på topp hela tiden. Dessutom har Rami varit väldigt duktig sista tiden, han är en mycket bra målvakt. Det är klart att det är irriterande att bli petad men det är nyttigt med konkurrensen i förlängningen.

Frid och fröjd kan tyckas men journalisterna skrev om andra stämningar. Om hur Isaksson struntade i att gratulera Rami efter vinsten mot Hammarby och om framtvingade möten på Kaknäs för att rensa luften.

– Det är och har inte varit något internt bråk, hävdar en smått irriterad Åkeby. Media har gjort det mycket större än vad det är. Vi har inte haft några som helst problem på träningarna. Det har blivit en

Andreas Isaksson överlistas av Mattias Thylander, Halmstad

onödigt stor grej bara för att vi sätter landslagets tredjemålvakt på bänken. Han har varit ur form, och Rami har varit bättre på träning. Det är inget konstigt med det.

Rami höll undan för Isaksson i sex matcher. Han höll nollan i tre av dessa och Djurgården tog 13 poäng av 18 möjliga mot lag som Helsingborg, Hammarby och AIK. Rami gjorde en fantastisk match mot AIK med en "omöjlig" räddning på en nick från Andreas Andersson som grädden på det berömda moset.

Den 11 augusti är det färdigt. Peter Ijeh har lekstuga med Rami som börjar toppmötet mot Malmö FF med en förfärlig utrusning. Efter 16 minuter har Malmö gjort tre mål och det fjärde kommer inom en kvart. Det är en mardrömsmatch och på läktaren sitter förbundskapten Lars Lagerbäck och stryker och ett tjockt streck över Rami Shaabans namn.

Andreas Isaksson vaktar målet i den första UEFA-cupmatchen på Irland och får sedan stå i allsvenskan mot Halmstads BK några dagar senare.

– Ramis agerande mot Malmö hade inte samma pondus som förut, säger Zoran Lukic. Vi tog beslutet att Rami gjorde en sämre insats och att Isak var på gång.

Djurgårdens tränare har hamnat i en jobbig situation men har nu bara att invänta Isakssons form från förra hösten. Medan Lukic pratar om bristande pondus befinner sig Shaaban och London och tränar med Arsenal under specialbevakning av deras manager Arsene Wenger.

Den engelska storklubben har tidigare försökt köpa loss Uruguays landslagsmålvakt, Fabio Carini,

och även testat Argentinas tidigare landslagsmålvakt Carlos Roa. Den 31:a augusti, sista dagen för övergångar, skriver klubben kontrakt med Rami Shaaban. Djurgårdens ordförande Bo Lundquist säger sig inte vara nöjd med de ekonomiska villkoren men vill inte förstöra chansen för en målvakt som varit mycket lojal under sin tid i Djurgården.

Drygt två månader senare sitter 27-årige Rami Shaaban i St Albans. Snart slipper han tillbringa tiden mellan träningspassen på hotellet eftersom han och hustrun Malin äntligen har hittat en lägenhet i Hampstead åt dem och deras lille son Gabriel.

– Jag och Andreas Isaksson blev varken bättre eller sämre polare efter det som hände, säger Rami. Det blev en stor sak i media och det är väl deras jobb att hitta "skandaler" sa det får man väl respektera. I själva verket var det inte en så stor grej. Det finns inte så mycket mer att tillägga om det där, vi pratade om det i gruppen och så enkelt var det.

Rami säger att han lärde sig en hel del i Djurgården. Även under de två senaste säsongerna.

– Nu vet jag hur är att sitta på bänken och kan hantera det. Jag hade aldrig varit i den situationen förut.

Man kan undra vad som snurrade runt i huvudet inför den där matchen mot Hammarby den 15 juli. Drygt 25 000 på läktaren och derby med allt vad det innebär.

– Jag var väl förberedd och visste att jag skulle klara det bra. Det trodde tränarna också. Jag älskar att spela under press och det vet tränarna om. Efter matchen gick man bara och mös och var jätteglad att man fick chansen att visa att jag höll som en all-

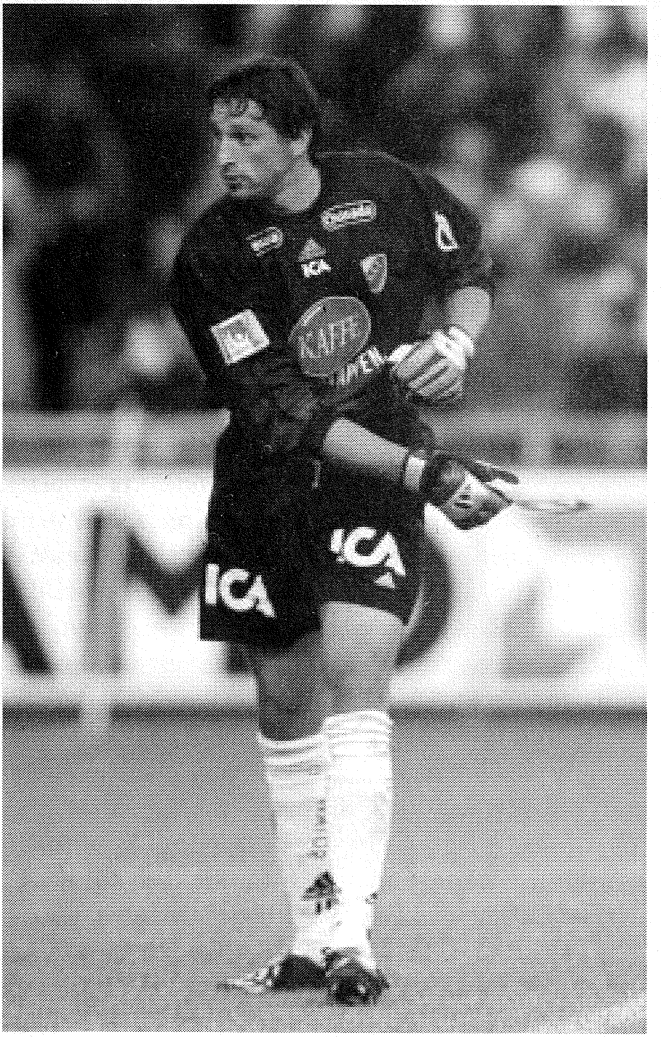

Rami Shaaban

svensk målvakt. Det kanske var svårt for fans och media att veta var jag stod men efter den matchen sa var det nog fler som visste vad jag gick för.

Efter fyra insläppta mål på 30 minuter mot Malmö FF var det inte lika roligt längre, men Rami var långt ifrån knäckt.

– Självklart är det inte kul att släppa in fyra mål i en match men det kan hända alla. På samma sätt som man ska kunna ta en framgång måste man kunna ta en motgång också. Själv tog jag det inte sa hårt, men det tråkiga var att jag inte fick spela nästa match. Jag tror nog att de flesta målvakter som inte får spela tycker att de är värda flera chanser. Dessutom var det jobbigt att veta att jag skulle ta en plats i de flesta andra allsvenska lag men inte i DIF.

Rami säger att situationen är helt annorlunda i Arsenal. Han accepterade att vara köpt som back-up för landslagsmålvakten David Seaman men han var hundraprocentigt förberedd när chansen väl kom. Arsenal-legenden Bob Wilson (stod i mål i början på 70-talet) sköter teknik- och positionsträning och reservlagstränaren Eddie Niedwiecki håller ordning på fysiken.

– I Djurgården gick det ju bra så det är bara att ligga i och träna, det är den enda vägen till framgång. Vi tränar kanskeinte lika hårt som DIF men det är mycket ändå. Det är en ära att träna med David Seaman men jag är inte nöjd med att vara reservkeeper.

Ja, hur var det där med dikten som överträffar verkligheten. Ingen hade väl i alla fall trott att Rami Shaaban skulle hålla nollan för Arsenal i Champions League innan året var slut. Men så var också 2002

ett speciellt år på många sätt. Rami tog ett kliv från en fotbollsvärld till en annan och, vem vet, nästa år kanske vi ses i Champions League.

Kapitel 6

Från Kongo med karaktär

> ”I går mot Landskrona, när Kim Källström var avstängd, tog Ngabu Bapupa över. Ett för mig nytt ansikte, en kille som går in och gör sitt första allsvenska mål på nick, och som spelar som om han varit en av lagets mittfältare sedan länge. Ngabu Bapupa är en av alla dem som gör konkurrensen om varje plats hård. På sikt ger det bästa tänkbara utveckling för laget.”
> *(DN:s krönikör Torbjörn Pettersson 2002-09-02)*

Nickmålet mot Landskrona, signerat Yannick Ngabu Bapupa, var det stora genombrottet medialt för en av Djurgårdens tre kongoleser. Historien om honom och de övriga två börjar dock långt tidigare än så.

I december 2001 påbörjas Djurgårdens försäsongsträning ute på Bosön. Spelarna är samlade och ljudnivån är som vanligt hög. Med i gruppen finns även tre unga spelare från Kongo. De är mindre och tystare än de övriga spelarna och påminner mer om

juniorspelare eller PRAO-elever än A-lagsfotbollsspelare. De såg ut att vara en aning malplacerade i sammanhanget, och det var lätt att få känslan av att det handlade om välgörenhet från Djurgårdens sida när de erbjöd Bapupa, Makondele, och Mbemba ett sexmånaders lärlingskontrakt.

– Det var det inte. Så fungerar inte den här verksamheten, berättar sportchefen Putte Carlsson som är en av dem som brinner mest för Kongo-projektet.

Sett utifrån kunde det dock lätt tolkas som att Djurgården var lite snälla mot en fattig klubb från Kongo som fick några gamla bollar och annan överbliven träningsutrustning, och dessutom skicka några spelare till Sverige för att träna.

– Ska man vara riktigt, riktigt, riktigt ärlig och det ska man ju så var det faktiskt så att spelarna från Kongo först blev placerade i Värtans IK. Men sen måste de ha lön för att få uppehållstillstånd, och då blev de tvungna att flyttas till Djurgården. Det berodde enbart på detta med uppehållstillståndet. Men sen har det gått spikrakt uppåt, säger Putte Carlsson med ett leende.

I vintras var det inte många som trodde på de unga kongoleserna. Det var tre osäkra kort som anslöt till den tuffa träningen. Zoran Lukic visste i princip ingenting om dem.

– Det var svårt att se då hur de var som fotbollsspelare. Vi såg att de hade ett annat rörelseschema än våra spelare. De var mycket rörligare, minns Zoran.

I takt med att de anpassade sig till livet i Sverige gjordes även stora framsteg på fotbollsplanen.

Bapupa i matchen mot Landskrona

Framför allt tvåvägsspelaren Bapupa imponerade på tränarna Sören Åkeby och Zoran Lukic.

– Vi upptäckte när vi började träna på elvamannaplan hur duktiga de var. Vi såg en viss potential. Efter träningslägret i Holland hände något. Framför allt Bapupa var på väg att utvecklas till en spelare för Allsvenskan. Men även de andra två har haft en fantastisk utveckling i år. Och vi som först bara hade tänkt låna ut dem till Värtan, berättar tränare Lukic.

Sagt och gjort. Bapupa spelade ett antal matcher i utvecklingslaget innan Åkeby meddelade att vi inom kort skulle få se honom representera A-laget. I slutet av juli fick han göra debut. Ett inhopp i segermatchen borta mot IFK Norrköping gav indikationer på att han kan bli att räkna med i framtiden. Totalt respektlös i sitt agerande klev han in och tog för sig och visade att han ville ha mycket boll. Mest häpnadsväckande för publiken var dock hans långa voltinkast. Frivolterna efter matchen gick inte heller av för hackor och Bapupa blev omedelbart en publikfavorit.

Framgången gladde givetvis Putte Carlsson.

– För mig personligen är det väldigt roligt med dessa spelare. Jag håller normalt en låg profil, men här känner jag att hade det inte varit för mig så hade inte dem här unga spelarna varit kvar i Djurgården. Jag har verkligen fått övertyga folk. Bapupa och Makondele sågs över axeln från början, men det var starkt av våra A-lagstränare att våga använda dem.

Någon månad och några matcher senare skrevs nästa kapitel om Bapupa. Hemma på Stadion tog Djurgården emot Landskrona och Yannick Ngabu

Bapupa ersatte självaste Kim Källström på mittfältet. Många skeptiker fick sig en rejäl knäpp på näsan. Bapupa gjorde en mycket bra match och dessutom så skallade han in matchen enda mål på en hörna slagen av Stefan Rehn. Bapupa hade presenterat sig på allvar för den allsvenska publiken.

"Han är duktig på att täcka stora ytor. En otroligt teknisk spelare med bra blick för spelet. Han har en spänst av mycket hög klass och är en bra närkampsspelare. Jag tycker att han är mer eller mindre komplett. Han behöver skolas taktiskt och lära sig språket. Fast vi vill inte tygla honom för mycket. Det varken kan eller vill vi. Vi gillar spelare som vågar lämna ramarna." (Zoran Lukic om Yannick Ngabu Bapupa)

Samtidigt som Bapupa presenterade sig för den allsvenska publiken öste René Makondele in bollar i utvecklingslaget. I var och varannan match gjorde han mål i sin position som offensiv mittfältare eller som centerforward. Makondeles chans i A-laget kom när Djurgården knappt fick ihop folk till att fylla ut bänken i hemmamatchen mot IFK Norrköping. Han ersatte Lolo Chanko efter drygt sjuttio minuter och tretton minuter senare hade han gjort sitt första mål. Stefan Bergtofts inläggsmyra passerade allt och alla och precis innan den skulle passera mållinjen gav Makondele bollen ytterligare fart. Ett måltjuvsmål. Därefter har han fått göra ett antal inhopp och han var ytterst nära att kvittera i slutskedet av förlustmatchen på Råsunda mot Bordeaux.

"Makondele är en forward som har en enorm förmåga att göra mål. Han har blick för vad målvakten tänker göra. Han läser av dem. I sin spelstil är han

Makondele

väldigt rak och mycket teknisk. Han är kvick på små ytor. För att utvecklas ytterligare måste han bli tuffare och löpa mer. Han bör kanske delta lite mer i defensiven, men precis som med Bapupa så skall man låta honom lämna ramarna lite." (Zoran Lukic om René Makondele)

Kongoles nummer tre, Mbemba Blaise, har inte fått någon speltid i A-laget denna säsong. Till en början blev det bara spel i Värtan. Mbemba är en mycket kvick ytterback med härliga offensiva kvaliteter. De som följt hans utveckling i Utvecklingslaget blir nog inte speciellt överraskade om hans debut i Djurgårdens representationslag sker 2003.

"Han är otroligt kvick. Det är en bra närkampsspelare som hård i kroppen. Han spelar lite ovårdat. Tillsammans med Stefan Bergtoft är han den enda som kan kalla sig Järnkamin i truppen. Mbemba har lite taktiska brister och kan komma lite fel i positionsspelet ibland, men det har vi jobbat på att förbättra. Kanske är han lite för kort" (Zoran Lukic om Mbemba Blaise)

Trion kommer från klubben Kin City. Urdjurgårdaren och bolagsstyrelserepresentaten Bror Anders Månsson kom i kontakt med klubben genom en ungdomsledare som heter Fedo Mokouko. Fedo är farbror till Tonton Moukoko som är fostrad i Djurgården men lämnade Stockholm för att bli ungdomsproffs i engelska Derby County. Bror-Anders frågade Putte Carsson och Bosse Andersson om de inte kunde åka ner och titta på verksamheten. Putte berättar:

– Vi var där sommaren 2000. Då fastnade vi för fyra spelare. Det var Makondele, Bapupa, en äldre

kille i Kongos landslag som hette Masolepo, och så en som heter Richard som var mittback.

Hösten 2000 kom kongoleserna på besök i Sverige för första gången. Makondele, Bapupa och Masolepo tränade med Djurgården. Richard som Putte funnitt intressant var inte med. Masolepo höll inte måttet och han kallades lite skämtsamt för "Skuggan" av somliga. De två övriga gjorde dock ett gott intryck på Putte, och de hade som han uttrycker det "lite gry i sig".

Ett år senare var de tillbaka. Då var Masolepo utbytt mot den yngre och mer utvecklingsbara Mbemba.

– Vi sa att vi förhoppningsvis skulle kunna erbjuda kontrakt till någon eller några av de här killarna. Där nere i Kongo trodde de inte på det för dom hade hört det förr, men nu blev det så.

Mittbacken Richard har Putte fortfarande intresse för. Han har varit och provspelat i Frankrike men inte lyckats få något kontrakt.

– Men vi kan inte ha för många icke-européer som helst enligt EU-reglerna. Det är det som är problemet. Fedo och Bror-Anders har gjort ett mycket bra jobb. Jag har kontakt veckovis med Bror-Anders, och Djurgården ska med högt huvud verkligen tacka honom för detta.

Det första, men definitivt inte sista, kapitlet om de tre kongoleserna är skrivet. Vad som kommer att stå i nästa är oklart, men räkna med att vi kommer att få se några av spelarna i A-laget även nästa säsong. Vintern blir tuff för dem. Förutom att de taktiska bristerna skall jobbas bort så väntar hård träning och en intensivkurs i svenska. Det lär behö-

vas nu när deras tolk i laget, Stefan Rehn, som kunde franska har gått i pension. Trots språksvårigheterna har trion smält in mycket bra i laget. Zoran Lukic är imponerad och menar att de kommit in i gruppen snabbare än vad nyförvärv brukar göra.

– De har karaktär. Det är något som många spelare saknar.

Det bor nästan 50 miljoner invånare i republiken Kongo-Kinshasa som ligger mitt i Afrika och är fem gånger så stort som Sverige. Landet hette tidigare Zaire och gränsar bland annat till Kongo-Brazaville som är ett eget land. Det finns alltså inget land som bara heter Kongo vilket kan vara rätt förvirrande.

Huvudstaden heter Kinshasa och där bor nästan fem miljoner människor. Det talas mer än 200 språk i landet men franska hör till de vanligaste. De senaste åren har landets befolkning lidit svårt av krig, svält och fruktansvärda oroligheter. Flera gerilla- och rebellrörelser från åtminstone sex afrikanska länder deltar i kriget som har sin bakgrund i motsättningar mellan olika folkgrupper men också i korruption och utländska intressen för landets naturtillgångar (olja, diamanter m.m.).

Intresset från västvärlden har varit ganska svalt. Kongo-Kinshasa var en belgisk koloni fram till självständigheten 1960, medan grannlandet i väster, Kongo-Brazzaville, under samma tid tillhörde Frankrike. Men även på senare år har de forna kolonialmakterna påverkat utvecklingen i de bägge länderna genom att stödja impopulära regimer med vapen och ekonomiska medel.

Det finns ett tiotal afrikaner i fotbollsallsvenskan men Makondele, Mbema och Bapupa är de enda

kongoleserna. De bor alla tre i samma lägenhet i Hökarängen. Tillsammans åker de tunnelbana och buss sista biten till träningarna på Kaknäs.

– Här kan man koncentrera sig på att spela fotboll. Det finns inget annat som stör, säger René Makondele.

Allsvenskan omgång 8–19

"Helt nöjd kan man aldrig vara"

Brasilien vann finalen över Tyskland och fotbolls-VM tog slut när juni blev juli. Ännu återstår ett par månader av frikostig sommar. Det kommer att dröja till långt in i september innan den försvinner och lämnar plats för hösten. En lång fotbollshöst som, trots ett par försiktiga förbundskaptener, kommer att innebära genombrottet i A-landslaget för Kim Källström.

– Jag hade tänkt köra lite extra efter träningen, säger Kim.

Solen skiner ute i grönskan på träningsanläggningen vid Kaknästornet. Det är en dryg vecka kvar till omstarten efter VM-uppehållet, i vilken Djurgården kommer att spela 1–1 mot Elfsborg på Råsunda. 19-årige Källström spolar jorden från skornas dubbar med kallt vatten. Han brukar stanna kvar och träna för sig själv men i dag har han fått nog efter fotbollsgolfen med de andra i laget. Det korta bruna håret är rufsigt och svettdropparna rinner från pannan.

– Jag har alltid spelat boll. Ända sen jag var riktigt liten. Därför var det naturligt att jag började spela i ett lag när jag var tillräckligt gammal för det, säger Kim, och berättar att han var sex år när karriären startades i bandymetropolen Sandviken.

Sedan flyttade familjen Källström ned till Göteborg. Kim spelade i Partille, och pappa Mikael Källström hade en sejour i BK Häcken. En klubb som även sonen representerade från fjorton års ålder och som Mikael är kvar i som assisterande tränare.

– Pappa har haft mycket stor påverkan på mig. Han är den som påverkat mig mest under alla år. Han har alltid hjälpt mig att utvecklas. Han har lärt mig hur jag ska tänka på planen, och kommit med råd när det inte har gått bra.

När BK Häcken åkte ur allsvenskan 2001 stod det klart att deras 19-åriga stjärna (även kallad jättelöfte, supertalang, superlöfte eller jättetalang) skulle lämna klubben. Men att den nya adressen skulle bli Stockholms Stadion och inte Europa eller Ullevi var sensationella nyheter. Dagens Nyheter var först med att presentera övergången men den dementerades enligt överenskommelse av alla parter tills att klubbarna var helt överens. Men på kvällen den 12 december satt äntligen Kim i Djurgårdens tröja och lät sig intervjuas i sportsändningarna.

– När Djurgården hörde av sig var det mycket glädjande. De sa direkt att de ville köpa mig. Andra svenska klubbar sa att intresserade om jag bestämde mig för att stanna i Sverige. Men inte Djurgården. De skulle köpa mig ändå.

I TV-rutan såg han mest lättad ut över att slippa hålla inne med sitt beslut något mer. Han hade

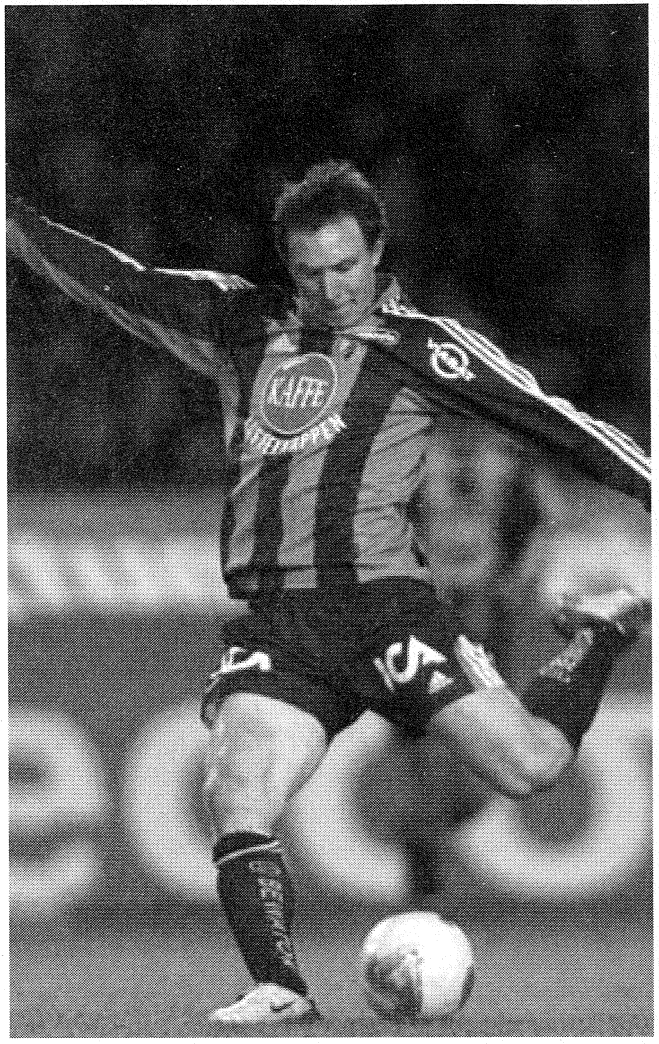

Kim Källström

bestämt sig för att stanna i Sverige ganska långt innan och då var bara Djurgården aktuellt. Det var där han bedömde att han hade bäst chanser att utvecklas.

– Äntligen en vänsterback!, sa Sören Åkeby som av förklarliga skäl var på strålande humör inför Källströms första träning med Djurgården ute på Bosön.

Zoran Lukic höll sig lite kyligare och försökte sig på en något torr analys:

– Det är bra för hela laget att konkurrensen kommer att öka på mittfältet. Jag tror att flera spelare kommer att bli bättre av det här. Inte minst Kim.

En journalist från en av de allra största dagstidningarna frågade den offensiva mittfältare Andreas Johansson var han nu ska spela?

– I Djurgården, blir svaret.

Ett halvår senare kan man konstatera att elva poäng räcker för en fjärdeplats i den allsvenska tabellen efter sju omgångar. Kim är inte nöjd.

– Vissa matcher har varit bra och vissa har varit dåliga. Vi är med där uppe och det tycker jag är OK. Det är bara fyra poäng upp till toppen. Helt nöjd kan man aldrig vara. Det finns mycket som kan göras bättre, och det brukar ta några omgångar innan man kommer igång ordentligt, säger Kim och påpekar att årets säsong blir annorlunda. Uppehållet kommer tidigt, alla lagen får börja om igen.

Unge herr Källström har rätt. Han kommer att bli betydligt bättre, framför allt rappare, under den långa hösten och det verkar han vara helt på det klara med denna soliga förmiddag på Kaknäs. Han säger att hela laget kommer att spela bättre och att

planerna kommer att bli bättre vilket gynnar ett spelande lag som Djurgården. Framför allt är det förlusten, 1–2, på en åkerliknande plan i Sundsvall han tänker på men också Råsundas gräs och 3–4 mot AIK.

– Det är bra att vi är med. Om vi vinner nästa match är vi med i toppen. Vi behöver göra lite fler mål på våra chanser, men eftersom vi skapar så mycket så borde det lösa sig självt. Tränar vi bara på riktigt bra och filar på lite idéer och detaljer löser det sig, tror Kim.

Fem mål på sju matcher är naturligtvis ett lysande facit för en mittfältare även om han, som i Kims fall, är betrodd att slå straffsparkarna.

– Jag är nöjd med fem mål men tyvärr har jag fallit ur spelet i vissa matcher. Men det är kul att spela i Djurgården. Det är lite annorlunda. Det blir mycket öppnare positioner. Vi har mycket folk i mitten, och mer folk på kanterna längre fram i banan och det finns spelartyper som passar in i systemet, säger Kim Källström.

Det var naturligtvis på ett annat sätt i BK Häcken som klarade sig kvar i allsvenskan efter straffsparkar i kvalet måt Mjällby 2000 men föll ur direkt året därpå.

– Det var ett annat system, och ett annat spel. Här i Djurgården kommer jag högre upp i banan och behöver aldrig vara nere i eget straffområde. Djurgården ett mycket bättre lag än vad Häcken var. Alla spelare är lite bättre på allt. Ansvaret är mer jämt fördelat på alla spelare.

Kim fick, vilket föranledde en hel del protester, ingen plats i den svenska VM-truppen som for till

Tokyo men sade sig vara nöjd med att vara reserv på hemmaplan. VM är ett bra skyltfönster om man vill snabbt ut i Europa men om Kim nu vill det är han i så fall bra på att dölja det.

– Jag har ingen speciell plan. Nu har jag kontrakt med Djurgården i fem år. Visst, händer det något kan det gå fort om alla parter är överens. Jag trivs jättebra här i Djurgården så jag ser ingen anledning till att flytta redan.

Kim får frågan om vilket land han helst vill spela i och kliar sig i det rufsiga håret och funderar länge.

– Jag har inget speciellt land. Jag har alltid gillat Italien, men den ligan har ju blivit sämre.

Intressenter har funnits i både Italien och Holland, men det sägs att de utländska klubbarna tyckte att han var för långsam. Att de ansåg att han kunde bli något intressant – om han skolade om sig till mittback.

– Jag är villig att hålla med om att jag måste bli kvickare. Jag behöver bli snabbare på mindre ytor. Jag jobbar även mycket med det jag redan tycker att jag är bra på. Mycket skott- och passträning. Det är viktigt med spetskompetens. Med den kommer man långt. Jag har blivit en bättre spelare överlag sedan jag kom till Djurgården. Jag är i den åldern då man utvecklas mycket. Framför allt så har jag är jag i bättre fysisk form, sen känner jag mig starkare i kroppen. Vinterträningen var tuff, men jag tycker att jag svarade bra på den. Jag hade ställt in mig på värre och trodde att de skulle få bära mig därifrån de första gångerna.

Tränaren Sören Åkeby säger att han helst skulle vilja se Källström i Spanien när han blir proffs.

– Det är där den bästa fotbollen spelas. I England är det bara kamp. Jag säger inte att Källström skulle vika ner sig i Premier League men han skulle utvecklas mer i Spanien eller Italien.

Två unga supportrar dyker upp och frågar lite försiktigt om de får ta ett kort på Kim. Med sig har de en present i form av en vägskylt med namnet Källström.

Två supportrar med en vägskylt är en del av den ökade uppmärksamheten som flytten till Stockholm och Djurgården har inneburit. Men Källström ser ut att trivas.

– Allt har varit bra sedan jag kom hit. Det är ett bra gäng att spela i och det är mycket bra folk runt omkring laget. Sen är det kul med alla supportrar. Man blir överväldigad när man kommer hit från nästan ingenting. Intresset överlag är mycket större här än i Göteborg. Det är mer folk som bryr sig om och engagerar sig mer i fotbollen här i Stockholm. Här är det mer publik och mer massmediabevakning än i Göteborg.

Det mytomspunna smeknamnet "Kongo-Kim" satte fart på en nyfiken presskår.

– Jag har hört några stories om det där, men jag tror inte att ens att den som hittade på det vet.

"Alla lag har respekt för Djurgården"

Äntligen öppnar allsvenskan igen efter en månads uppehåll. Djurgårdens A-lag har fördrivit tiden med lite semester, ett par träningsmatcher, en cupmatch och ett läger i Säfsen. Zoran Lukic har sett de flesta VM-matcher och varit expertkommentator på TV4:s VM-sajt.

– VM var mycket inspirerande för spelarna, säger Zoran Det är bra stämning i truppen och vi har alla spelare tillgängliga, utom Magnus Pehrsson och Abgar Barsom. Killarna har tränat bra de senaste veckorna och jag jag tror att vi är vassare nu än innan uppehållet. Vi ser fram emot höstens alla matcher. Det är Allsvenskan, Svenska Cupen och UEFA-cupen. Alla spelare är eniga om att det kommer att bli spännande och lärorikt i höst.

Zoran Lukic tror att Elfsborg är en passande motståndare för Djurgården. Förra säsongen blev det sex poäng av sex möjliga.

– Elfsborg är ett spelande lag som inte brukar backa hem. Vill vi vara med och slåss om slutsegern i serien måste vi ta tre poäng i de här matcherna. Alla lag har respekt för Djurgården. Kanske försöker de spela lite taktiskt genom att backa hem, men i så fall måste vi klara av att hantera det. Vi har fått Samuel Wowoah till laget och det ökar konkurrensen. Det är positivt. Jag tror att vi vinner.

Allsvenskan, 7 maj:
Djurgården–Elfsborg

På grund av speedwaytävlingar förpassades Djurgården ut till Råsunda för nystarten av allsvenskan. Anders Grönhagens Elfsborg fick försvara sig med tio man och gjorde det så bra att man fick med sig en poäng till Borås.

Då tog bara ett par minuter innan Stefan Bärlin drogs ner av den utrusande målvakten Johan Wiland. Domaren Miro Ukalovic tog fram det röda kortet och Djurgården var i numerärt överläge. Detta verkade inte underlätta särskilt mycket.

Samuel Wowoah var tillbaka i djurgårdströjan och ville mycket men fick ut lite. Däremot verkade VM-uppehållet gjort Andreas Johansson gott. "Adde" nickade in 1–0 efter 25 minuten men enligt domaren var bollen aldrig över mållinjen.

Andreas Isaksson var tillbaka efter VM-äventyret som svensk reservmålvakt i Japan men gickinte att känanigen. Kanske störde han av rykten om spioner från proffsklubbar på läktaren men hans första halvlek men vid ett par tillfällen gav han sig ut på rejält darriga utflykter långt utanför straffområdet, som när Hasse Berggren lobbade in 1–0 till Elfsborg. Lars Nilsson var nära att öka på ledningen med ytterliagre en lobb men den gången lanadade bollen ovanpå nättaket.

Andra halvlek blev till en frustrerad kamp mot ett vilt kämpande bortalag. Det sägs att lag ofta lyfter sig när en spelare blivit utvisad och det såg ut att stämma bra på Elfsborg som backade hem med hela laget och kämpade för sina poäng. Pigga Andreas Johansson lyckades åtminstone ordna en poäng när han nickade bollen över Wilands ersättare Anders Jonsson. Stefan Rehns framspelning var mästerlig.

Sen var det stopp och en och annan missnöjd vissling ackompanjerade de blårandigas uttåg från Nationalarenan vars gräsmatta blivit något bättre under VM-vilan.

Djurgårdens IF–IF Elfsborg 1–1 (0–1)
(35) 0–1 Berggren
(72) 1–1 Johansson
Varning DIF: Andreas Johansson
Varning Elfsborg: Lars Nilsson

Utvisning Elfsborg: Wiland (frilägesutvisning)
Publik: 10 912
Domare: Miro Ukalovic
+ Stefan Bergtoft vikarierade förtjänstfullt som mittback. Andreas Johansson på väg mot storformen.
– Djurgårdens oförmåga att skapa målchanser

Noterbart: Över 10 000 djurgårdare tog semesterfirandet ut till Solna

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson (Bergtoft, 58) – Dorsin
Rehn – Källström – Johansson
Bärlin (Mattiasson, 81) – Stefanidis (Chanko, 57) – Wowoah

"Vi gjorde en storstilad insats, jag är mycket glad över den kampmoral som vi visar." (Elfsborgs tränare Anders Grönhagen.)

Allsvenskan, 9 juli:
Djurgården–Örgryte
Efter Djurgårdens första förlust på Stadion för året kunde åter konstateras att bollinnehav är rejält överskattat. 64 procents innehav gladde föga när alla poängen åkte med Örgryte hem till Göteborg.

Fotboll är ett snabbt spel och denna julikväll gällde det verkligen att hänga med från början. Redan efter fyra minuters spel slog brassen Afonso Alves in en retur och tre minuter senare petade Walter

Tomaz Jr in bollen i eget mål. Två mål av Öis-brassar men 1–1 på resultattavlan.

Djurgården hade sedan flera bra lägen att ta ledningen men som tidigare förtvivlat svårt att utnyttja dem. Med slutresultatet i hand är det lätt att glömma att Djurgården gjorde en imponerande första halvlek. Både Micke Dorsin och Samuel Wowoah kan drömma mardrömmar om sina missade chanser. Dick Last höll rent med lite tur och stor skicklighet och i stället kunde Alfonso göra både 2–1 och 3–1 förbi en något osäker Andreas Isaksson.

Christer Mattiasson reducerade i slutminuterna och Isaksson förstärkte anfallet i jakten på en kvittering men Djurgården uppträdde smått desperat och frustrerat och då går det mesta emot. Vad ska man egentligen med bollen till om man inte kan göra mål.

Djurgårdens IF–Örgryte IS 2–3 (1–2)
(9) 0–1 Alves
(12) 1–1 Självmål
(38) 1–2 Alves
(52) 1–3 Alves
(88) 2–3 Mattiasson
Varning DIF: Mattiasson
Varningar Örgryte: Guará, Ulander
Publik: 10435
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm
Noterbart: Alla Örgrytes mål gjordes av samma spelare

Djurgårdens lag:
Isaksson

Rasck – Eriksson Ohlsson (Bergtoft, 78) – Karlsson – Dorsin
Johansson – Rehn – Källström
Bärlin (Stefanidis, 62) – Wowoah – Chanko (Mattiasson, 53)

"Vi är nöjda med att vi vann mot ett bra lag. Djurgården spelar fantastiskt fin fotboll och Dick Last gjorde några fantastiska räddningar." (Öis-tränaren Erik Hamrén.)
"Vi vill spela en offensiv fotboll. Men vi måste ha bättre balans i vårt spel, vi får inte springa bort oss så här." (Sören Åkeby.)

Allsvenskan 15 juli:
Hammarby–Djurgården
Åh, en sådan härlig dag. Djurgår'n vann, Djurgår'n vann...

Samuel Wowoah var kanske gladast av alla blåränder efter segern mot Hammarby. Efter två tunga matcher hittade han målet två gånger om på Råsunda. Snacka om derbyhjälte.

Fjolårets mästarlag Hammarby återfinns långt ner i tabellen (på kvalplats) och de värdefulla poängen i potten fick, som så ofta i derbykamper, skönspelet att stå åt sidan. Djurgården trillade stundtals bollen efter backen men det var Hammarby som började bäst.

Det var individuella prestationer som avgjorde till Djurgårdens fördel. Först Christer Mattiassons delikata förarbete till 1–0 och sedan Samuel Wowoahs snabba vändning och överraskande avslut som gav 2–1. Dessutom gick chansningen med Rami Shaa-

ban i målet hem. Shaaban kom rätt in i matchen och gjorde några fina räddningar under Hammarbys starka inledning av matchen.

Förutom Shabban och Wowoah förtjänar Djurgårdens mittlås beröm. Markus Karlsson och Patrik Eriksson-Ohlsson satte effektiv stopp för Peter Markstedt och Andreas Hermansson i Hammarbys anfall.

Hammarby IF–Djurgårdens IF 1–2 (0–1)
(29) 0–1 Samuel Wowoah
(61) 1–1 Jonas Stark
(68) 1–2 Samuel Wowoah
Varning Hammarby: Mikael Andersson
Varningar DIF: Wowoah, Källström
Domare: Leif Sundell
Publik: 25 626
+ Domaren Leif Sundell lät spelarna avgöra matchen.
– Spelmässigt ingen höjdare.

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Källström – Johansson
Bärlin (Chanko, 64) – Wowoah – Mattiasson (Stefanidis, 74)

"Du är så Yeah! Yeah! Wowoah" (Sportbladet)
"Fansen, klubben, spelarna, allt är otroligt bra." (Samuel Wowoah om Djurgården)
"Det är klart att man var lite nervös." (Rami Shaaban gjorde årsdebut i allsvenskan)

"Vi stod för fiolerna"

En lätt lyrisk Sören Åkeby berättar kort från spelarbussen om sina första intryck från matchen mot Hammarby.

– Vi gör en jäkla bra match. Vi spelar väldigt stabilt och jag tycker vi har kontroll på matchen. Det ser mycket bra ut.

Måste vara viktigt för självförtroendet efter de lite sviktande resultaten efter omstarten?

– Det är det givetvis. Vi har ju spelat bra hela tiden, men det är jobbigt när man ändå inte får med sig poängen. Nu visade vi att vi kan föra spelet, för idag var det vi som stod för fiolerna, och ändå få poängen med oss, det är viktigt.

Wowoah gör två mål, hade han ett dåligt självförtroende förut så är väl det på topp nu?

– Underbart, vi har trott mycket på honom och gillar honom som spelare, och nu visar han ju vad han kan. Fotboll handlar ju mycket om just självförtroende, och man ser ju att han vågar mer, som exempelvis skottet till 2–1, efter hans första mål.

Varför vann Djurgården matchen?

– Vi är ett bättre lag. Vi spelade lite lägre idag. Motståndarna har fallit hem så otroligt hela tiden, och nu ville vi lura dem att ge oss lite mer ytor. Det gjorde vi visserligen redan mot Örgryte, men då blev vi nästan lite förvirrade när vi ändå fick så otroligt mycket bollinnehav. Men idag fungerade det perfekt.

Ganska roligt att vara tränare i Djurgården idag kan jag tro?

– Underbart, det kan inte finnas något bättre.

Allsvenskan, 24 juli: Djurgården–Helsingborg
Regn, regn, regn. Vattenfestivalen återuppstod på Stockholms Stadion denna onsdag. Djurgården och Helsingborg delade på poängen men Hif kom undan med blotta förskräckelsen.

Blåränderna andra halvlek var lysande, rent av säsongens bästa. En mycket formstark Andreas Johansson hade så när blivit tvåmålsskytt men fick nöja sig med ett nickmål.

Förra gången Djurgården mötte Helsingborg på Stadion gjordes det avgörande målet på straff. Denna gång blev det 1–1 men trots att Andreas Johansson fälldes i straffområdet även denna gång uteblev möjligheten.

Helsingborg hade inte många målchanser men i den andra halvlekens första minut kunde Alvar Santos näta efter en frispark från Christoffer Andersson. Djurgårdens backlinje såg ut att mentalt var kvar inne i omklädningsrummet.

Sen tog hemmalaget över totalt och Djurgården kunde med lite flyt fått en straffspark när Andreas Johansson gick omkull i kamp mot Conny Rosén i Helsingborgs mål. En poäng kändes som en mycket skral utdelning med tanke på spelövertaget.

Djurgårdens IF–Helsingborgs IF 1–1 (0–0)
(46) 0–1 Alvaro Santos
(59) 1–1 Andreas Johansson
Varning DIF: Källström
Domare: Lars Kratz
Publik: 11 763
+ Djurgården spelade stundtals en fantastiskt fin fotboll.

– Det såg stundtals för nätt ut i anfallet. I bland måste man ta en smäll.

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck (Henriksson, 82) – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Källström – Johansson
Bergtoft (Chanko, 33) – Wowoah – Stefanidis

"Visst är det tungt att bara få en poäng men det hade varit värre om vi hade haft ledningen men inte orkat och tappat i andra halvlek" (Andreas Johansson)

Sören Åkeby summerar matchen mot Helsingborg:
– Vi börjar matchen strålande. Tyvärr så får vi en skada (Bergtoft) och tappar rytmen i spelet efter tio minuter en kvart när vi tvingas spela med tio spelare. Då tycker jag att Helsingborg tog över matchen. Vi kom inte riktigt in i den första halvleken. Vi var för långa och för breda, och såg inte ut som ett lag. Vi sa att vi måste komma upp i positionerna. Vi låg för långt ifrån dem. Stefan Rehn och Andreas Johansson gick ned i backlinjen och hämtade bollar. Det går inte. Så enkel är inte fotbollen. Vi sa till i halvtid att vi skulle ligga närmare deras spelare i den andra halvleken.
– Vi gjorde ett skifte också. Kim (Källström) var helt borta i den första halvleken. De tog bort honom. Vi flyttade ned honom och tog upp Andreas Johansson som har mer driv i steget. Då tycker jag att vi fick ett mycket bra tryck. Vi gör en mycket bra

andra halvlek. Vi kom närmare dem och var aggressivare. Sen skapade vi ett par riktigt bra chanser, men så här är det. Man kan inte vinna alla matcher. Jag är nöjd med den första kvarten och den andra halvleken.

Det blev även en del prat om domaren. Straffsituationen med Andreas Johansson togs upp. Johansson menade att det var en solklar straff. Åkeby tyckte att domaren hanterade situationen helt fel.

– Om det inte är straff så skall ju Andreas Johansson varnas för filmning. Nu gör domaren två fel i ett. Han varken blåser straff eller delar ut en varning.

Sören Cratz var av förståeliga skäl mycket nöjd med en poäng. Han tyckte att Djurgården spelade bra fotboll, och att hans lag hade det jobbigt och blev tillbakapressade. Reservmålvakten Conny Rosén (Fredrik Larsson är skadad) fick rejält med beröm av Cratz för sin insats .

Allsvenskan, 29 juli:
Djurgården–IFK Norrköping

Kim Källström hade egentligen ingen vidare dag på Idrottsparken. Ändå var det han som fixade tre poäng till Djurgården med matchens sista spark.

Efter Djurgårdens starka andra halvlek mot Helsingborg blev framträdandet i Norrköping en besvikelse. Drygt 15 000 åskådare var värda bättre underhållning.

Norrköping överraskade med en extremt defensiv uppställning och Djurgården, med ett mycket svagt anfall, lyckades inte få någon spets. I slutsekunderna jagade inhopparen Stefan Bergtoft på egen hand efter bollen vid IFK:s straffområde och när han,

utan adressat, slog in den i straffområdet träffade den ytterbacken Alexander Östlunds hand. Anders Frisk blåste för straff till hemmapublikens förargelse men Kim Källström var säkerheten själv när han placerade bollen utom räckhåll för Balázs Raboczki.

Tveksamma straffar på övertid är sånt som Djurgårdens fotbollslag får mot sig – inte med sig. Men det är uppenbart en ny tid. Många av de 4 000 djurgårdarna på läktaren hade svårt att tro sina ögon. Dessutom var det, märkligt nog, IFK Norrköping som varit närmast ett segermål under den sista kvarten.

Ett tag riskerade Källström rött kort då han och domare Frisk var oense om det mesta men i stället kunde han höja armarna som en vinnare i en underlig match. DIF gick i och med segern upp på fjärde plats i tabellen på 19 poäng, fem poäng efter serieledande Malmö.

IFK Norrköping–Djurgårdens IF 0–1 (0–0)
(94) 0–1 Kim Källström (straff)
Varningar: Källström
Publik: 15 177
Domare: Anders Frisk
+ Magnifikt publikstöd
– Anfallsspelet?

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Johansson – Källström – Rehn
Chanko (Bärlin, 54) – Wowoah (Bapupa, 80) – Stefanidis (Bergtoft, 90)

”Vi hade ambitioner att avgöra. Spelarna blev frustrerade och vi tappade positionerna.” (Sören Åkeby)
”Det var det gamla vanliga – vi kan inte göra mål. Vi gör en bra första halvlek där vi borde ha gjort ett eller två mål.” (Zoran Lukic)

”Vi hoppas på ketchupeffekten”
Intervju med Sören Åkeby ett par dagar efter matchen mot IFK Norrköping:

– Det betyder jättemycket att vi vann. Vi behövde en trepoängare. Stämningen i truppen höjs och alla är jättenöjda.

Djurgårdens ineffektivitet är tillförlitlig. Trots många målchanser krävdes det en straff för att överlista hemmalagets målvakt. Sören Åkeby säger sig trots detta inte vara orolig.

– Jag räknade till åtta målchanser. Det enda vi kan göra är att träna vidare och prata om det. Det hade varit värre om vi inte skapade några chanser. Så länge vi gör det så finns det en ljusning. Vi får hoppas på ketchupeffekten.

I nästa omgång möter Djurgården ytterligare ett bottenlag. Småländska Kalmar FF gästar Stadion. Förhoppningsvis så kanske ketchupeffekten kommer redan då. Något mål från måndagens straffskytt Kim Källström kommer det dock inte att bli. Han är avstängd efter tre gula kort. Vem som ersätter är inte klart.

– Vi får se vilka som är friska och fräscha. Vi kan spela med Stefan Bergtoft på Kims position. Eller kanske använda oss av Bapupa eller Babis (Stefanidis). Vi får se.

Djurgården har drabbats av många skador den senaste tiden. Något som stör i uppladdningen inför matcherna. Alla frågetecken underlättar knappast Sörens och Zorans arbete.

– Det ingår i spelet. Jag tycket ändå att vi har varit skonade från skador. Det är inte så mycket vi kan göra.

Skadorna öppnade i alla fall dörren för ett utropstecken. Unge kongolesen Bapupa fick göra allsvensk debut i Norrköping. En debut som bådar gott inför framtiden. Publiken fick se ett respektlöst spel från den mångsidige mittfältaren.

– Han gjorde ett piggt inhopp och gör det han ska. Han visade ingen nervositet, och jag tror inte han fattade att det var i Allsvenskan han spelade. När han lär sig språket kommer han att bli mycket bättre.

Matchbilden på söndag tror Sören Åkeby kommer att påminna om den i måndags. Kalmar FF, som även de har svårt att göra mål, kommer troligtvis att gräva ner sig på egen planhalva.

– Jag är övertygad om att de kommer att backa hem för att försöka göra mål på kontringar. Då är det viktigt för oss att ligga rätt i banan och inte tappa folk.

Allsvenskan 4 augusti:
Djurgården–Kalmar FF

Ett straffmål, en gäspning och tre poäng. Nästan 10 000 åskådare lär inte minnas denna söndagkväll på Stadion för mer än just tre nödvändiga poäng. Segermålet fixade Djurgårdens formstarkaste spelare, Andreas Johansson, genom att först springa ige-

nom och bli fälld och sedan slå in straffsparken.

"Adde" var rätt ensam om att kunna skapa något när Kim Källström satt på läktaren på grund av tre gula kort och avstängning. Djurgårdens målchanser kunde räknas på en hand och Kalmars på ett finger. I matchens slutskede fick Lasse Johansson bra träff med pannan men Rami Shaaban var med på noterna och räddade till hörna.

Mittbacken Patrik "Peo" Eriksson Ohlsson byttes till publikens jubel in i anfallet på slutet och då blev det äntligen lite fart där framme. Peo såg spelsugen ut och satte av i ett par rejäla rusher.

Djurgårdens IF–Kalmar FF 1–0
(35) 1–0 Andreas Johansson (straff)
Varning DIF: Rehn
Varning Kalmar: Persson
Publik: 9 878
Domare: Håkan Jonasson
+ Typisk "måste-match" som Djurgården lyckades vinna utan Kim Källström
– Det blir inga mål om man inte skapar några chanser
Noterbart: Förre djurgårdsfavoriten Lucas Nilsson saknades i Kalmar på grund av ett skadat korsband.

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Bergtoft (Bapupa, 65)
Stefanidis (Eriksson Ohlsson, 85) – Wowoah – Chanko (Mattiasson, 68)

”Spelarna läser tidningar och påverkas och det snackas mycket om att vi gör lite mål. Sen när vi ”bara” leder med 1–0 mot Kalmar och tiden går sprider sig lite oro. Men jämfört med förra året tycker jag ändå att vi är ett mognare lag. Vi kan vinna med 1–0 och det är en styrka i sig.” (Zoran Lukic)

”Vi har vårt eget spel”

En högintressant sammandrabbning mellan Djurgården och AIK startar strax efter 20:00 i augustikvällen. Mellan lagen skiljer det sju poäng. För AIK kan det vara sista chansen att hänga med lagen på den övre halvan. För Djurgårdens del handlar det om att bryta en dyster svit med sju år utan vinst mot AIK. Samtidigt har laget chansen att såga av rivalerna från toppstriden. Djurgårdens tränare Zoran Lukic har receptet till seger. Som vanligt handlar det om att ha kul.

– Vi har vårt eget spel. Vi vill skapa en produkt som är attraktiv och skön att se på, och vi är på väg att lyckas. Morgondagens match är inget undantag och vi kommer att spela vårt eget spel. Vi kommer inte att ta hänsyn till hur AIK gör. Det har vi aldrig gjort. Självklart så kommer det att bli spännande men vi är sakta men säkert på väg upp. Fler och fler spelare börjar komma i form och fler och fler spelare hittar sin position. Vi hoppas att vi kan slå AIK.

De allra flesta lagen backar hem när de möter Djurgården. IFK Norrköping och Kalmar FF är de färskaste exemplen. Stockholmsderbyna brukar dock innehålla två lag som vill anfalla. Det är även Zorans förhoppning inför matchen. Han är dock lite osäker på var han har AIK.

– Vi hoppas att de kommer att spela lite annorlunda. Jag tror att det kan gynna oss. Då får vi mera ytor och kan få igång ett bättre spel. Man jag är inte säker på att det blir så. Alla lag har visat stor respekt för Djurgården. Alla lag vill anpassa sig, och det ser vi som ett stort plus och en bekräftelse på att vi gör någonting som är bra. Alla har en viss rädsla när de möter oss, men jag hoppas att AIK spelar på sitt eget sätt.

AIK saknar de två avstängda innermittfältarna Krister Nordin och Svante Samuelsson. Två tunga pjäser för AIK. Den förstnämnde är en riktigt viljespelare som kan få sina medspelare att höja sig ytterligare en nivå. Den sistnämnde är lagets kapten. Även om han inte imponerat hittills i år bör Djurgården vara glada för att han inte spelar. Han är mycket stark i luften, och hans längd vållade Djurgården stora problem i vårderbyt (3–4). Zoran Lukic bryr sig dock inte om detta utan hänvisar till det han sa tidigare om att Djurgården skall spela sitt eget spel.

– Vi tittar inte på vad motståndarna har eller inte har. Vi skulle spela samma spel oavsett vilka de hade ställt upp med. Där AIK:s problem om de är försämrade eller ej.

Tränarna ser saker som vi på läktaren inte ser eller tänker på. Zoran beskriver symptomen som "oroliga", och hur det märks på spelarna.

– Vi vet vad de kan och hur de beter sig när de känner sig trygga och så som de agerar sista 20 minuterna mot Kalmar så ser vi att de är oroliga. Vi ser att de har en rädsla för att förlora och så vidare, men vi har gått igenom det där och tror att vi kom-

mer att få se en annan matchbild i morgon.

Zoran Lukic vill inte tippa resultatet, men seger blir det. Detta trots att Djurgården inte besegrat AIK på sju säsonger. Det är faktiskt bara två spelare i truppen som har vunnit mot AIK i ett derby. Stefan Rehn och Magnus Pehrsson. Förhoppningsvis blir det fler i morgon.

– Jag tror att vi fortfarande är ett av Sveriges bästa lag och då är det rimligt att förvänta sig en seger.

Allsvenskan 8 augusti:
AIK–DIF

Det fanns all anledning att fira torsdagenden 8 augusti. Sju års väntan på en seger mot AIK tog slut sedan Djurgården gjort sin bästa match för säsongen.

Ettan kom, tvåan kom, trean kommer så småningom. Och som den kom. AIK:s målvakt Daniel Andersson lär drömma mardrömmar om Kim Källströms frispark.

Slutresultatet 3–0 kunde utan överdrifter varit 6–0 för tre gånger träffade Djurgården, för kvällen i rödblå-randigt, virket. Först Babis Stefanidis i ribban, sen Lolo Chanko i ribban och sen Samuel Wowoah i stolpen.

AIK försökte inledningsvis ta ett grepp om matchen och pressa tillbaka Djurgården men när det snabba passningsspelet kom igång var AIK chanslöst. Särskilt som Krister Nordin satt avstängd på läktaren.

Förre AIK:aren Andreas Johansson nicktouchade in 1–0 efter en kvart och då löstes alla nervknutar i Djurgården. När samme Johansson (för vilken gång

i ordningen?) sedan blev fälld utanför straffområdet klev Lolo Chanko fram och träffade stolpen med frisparken. Inom loppet av samma minut hade Chanko skapat sig en ny målchans men skottet täcktes av Daniel Andersson. Lolo var snabbare än Karl Corneliusson skivar gurka och pressade in returen i mål.

Visst gjorde sig 2–0-ledningen från vårens förlustderby påmind men det här var ett annat Djurgården. Och när Andreas Andersson fick till en bra avslutning svarade Rami Shaaban för en av årets svettigaste räddningar i allsvenskan.

En dryg kvart före slutsignalen kom så frisparken som det lär pratas länge om bland de blårandiga. Från 20 meters håll laddade Kim sin magiska vänsterfot och sköt högt, hårt och välplacerat. AIK-keepern Daniel Andersson var på bollen men kunde bara följa med den in i nätet. Vilket underbart mål och vilken underbar kväll på Råsunda.

AIK–Djurgårdens IF 0–3 (0–2)
(15) 0–1 Johansson
(29) 0–2 Chanko
(73) 0–3 Källström
Varningar DIF: Henriksson, Dorsin
Varning AIK: Hoch
Domare: Peter Fröjdfeldt
Publik: 28 334
+ Årets bästa match

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin

Rehn – Johansson – Källström (Bergtoft, 84)
Stefanidis – Wowoah – Chanko

"Djurgår'n är det bästa laget, spöar Hammarby och (hehe) Gnaget" (Kisa Magnusson)

Lolo The Killer

Orden var Lolo Chankos efter Djurgårdens 3–0-seger över AIK i augusti och alla som sett det Lolo pratade om förstod.

Bollen som skulle in betydde 2–0 och kom knappt en minut efter att Lolo slagit en av sina bedårande frisparkar. Just den här träffade stolpen och många spelare hade slitit sitt hår i besvikelse. Men Lolo fick omgående tillbaka bollen efter ett misslyckat AIK-inkast och drev den med full fart in i AIK:s straffområde. Han tog ett första avslut som täcktes av Teddy Lucic men var först på returen och tog ett nytt skott som parerades av målvakten Daniel Andersson. Men Lolo gav sig inte. Bollen skulle ju in. I kamp med VM-backen Lucic och Karl Corneliusson var han först ytterligare en gång och smällde in kulan med en sträckt vrist.

Det är en sekvens som är vacker att se med ett par blårandiga ögon. Dessutom visade Lolo, eller Loay som det står i passet, just den här killer-instinkten som ofta varit frånvarande i Djurgårdens anfallsspel.

Lolo Chanko kom till Djurgården från Syrianska Förningen inför fjolårets säsong och blev snabbt något av laget "super-substitute". Djurgårdens egen Ole Gunnar Solskjaer, en perfekt inhoppare som bland annat kom in och gjorde säsongens första mål

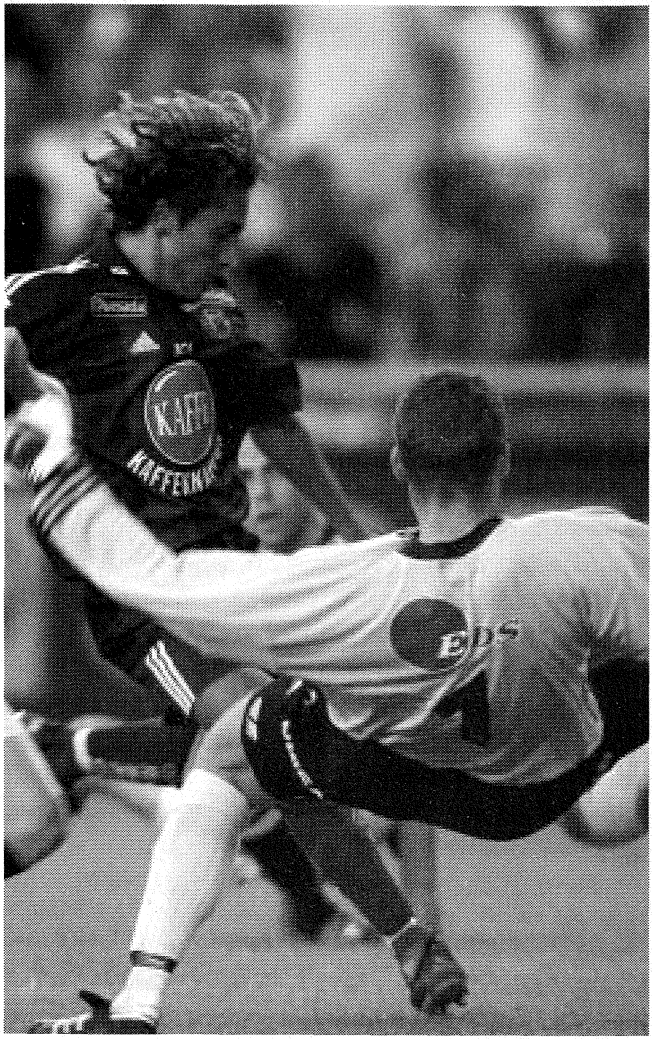

Lolo Chanko gör 2-0 mot AIK

på hemmaplan efter två och en halv mållösa matcher på Stadion och dessutom avgjorde höstens derby mot Hammarby (1–0) en kvart före slutet. Trots bänknötandet blev det fem mål under den allsvenska debutsäsongen. En sådan spelare tas naturligtvis omgående till supportrarnas hjärtan.

När Lolo var 14 år spelade han tillsammans med Sharbel Touma på mittfältet i Syrianskas ungdomslag. Touma slog igenom i Djurgården 1999 men finns numera i Halmstads BK. Lolos genombrott dröjde ett par och har varit något mindre explosivt.

– Lolo är som en brorsa för mig, säger Sharbel Touma. Han har alltid varit bra, en av de bästa jag har spelat med.

Lolo brukade spela fram Touma som gick rakt på mål. Syrianskas forwards fick hålla till ute vid sidlinjen.

– "Shabbe" var i en klass för sig. Jag passade alltid till honom, minns Lolo.

Allsvenskan 11 augusti:
Djurgården–Malmö FF

Efter ett lyckat party kommer – baksmällan. Blott två spelfria dagar efter urladdningen mot AIK blev för lite inför toppmötet med Malmö FF på Stadion.

Rami Shaaban såg ut att ha drabbats av övermod efter de senaste veckornas beröm. Han började matchen med en felbedömd och övermodig utrusning och blev löjligt enkelt rundad av skyttekungen Peter Ijeh. Andreas Johansson var emellertid inte sen att replikera och ordnade 1–1 efter ett mål av riktigt hög klass. "Adde" väggade sig igenom MFF-

försvaret och avslutade perfekt vid Mattias Aspers bortre stolpe. Då hade det endast gått åtta minuter av matchen men det var mer på gång. Dess värre i fel ända av planen.

Djurgårdens försvar misslyckades totalt med att hålla ordning på Peter Ijeh och han kunde omgående ge MFF ledningen på nytt. Hans Mattisson slog en frispark ett par meter från straffområdet och Ijeh var först framme och stötte in bollen på volley i målet. Efter en dryg kvarts speltid var det dags igen: Shaaban lämnade målområdet och en frispelad Ijeh kunde enkelt springa förbi med trean.

I en hockeymatch hade målvakten bytts ut men nu fick Rami snällt stå kvar. Det var uppenbart att det inte var hans dag men hade också dålig hjälp av mycket darrigt DIF-försvar. Daniel Majstorovic nickade in 4–1 efter en hörna och stadionpubliken befarade förnedrande siffror.

Det blev till slut bara ett måls segermarginal för skåningarna sedan Kim Källström skruvat in en mästerlig frispark och Andreas Johansson cykelsparkat in sitt andra mål på övertid. Djurgården visade moral som fortsatte att kämpa och spelade fotboll i den andra halvleken men uppträdandet under den inledande kvarten var rena skräckupplevelsen för lagets supportrar.

Djurgårdens IF–Malmö FF 3–4 (1–4)
(4) 0–1 Peter Ijeh
(8) 1–1 Andreas Johansson
(13) 1–2 Peter Ijeh
(16) 1–3 Peter Ijeh
(32) 1–4 Daniel Majstorovic

(55) 2–4 Kim Källström
(91) 3–4 Andreas Johansson
Varning DIF: Källström
Publik: 13 130
Domare: Martin Hansson
+ Andra halvlek
– Första halvlek

Djurgårdens lag:
Shaaban
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Stefanidis – Wowoah (Bärlin, 59) – Chanko (Mattiasson, 76)

"Det får vara någon måtta. Det finns gränser." (Supporter som fick nog och gick hem i halvtid.)

Allsvenskan, 18 augusti:
Djurgården–Halmstads BK
Två dagar efter segern (3–1) i UEFA-cupen mot Shamrock Rovers i Dublin åkte Djurgården på pumpen igen. Och precis som i den senaste seriematchen mot Malmö FF så verkade spelarna inte ha klarat av att ladda om på endast två spelfria dagar.

Det började annars bra i solskenet. Samuel Wowoah sprang ifrån sina forna lagkamrater längs med den förlängda mållinjen och rullade bollen bakåt till Stefan Rehn. Håkan Svensson var chanslös och Stefan fick göra sitt första mål för säsongen till lagkamraternas stora glädje. Djurgården inledde starkt i högt tempo och det såg ut som att Jonas Thern skulle få coacha sitt lag för att hålla siffrorna nere.

Men efter en halvtimme drog någon ur huvudsäkringen och plötsligt var det Halmstads match. DIF-bekantingen Sharbel Touma sprang enkelt igenom på Djurgårdens högerkant och prickade in kvitteringen bakom Andreas Isaksson som åter fått tränarnas förtroende i allsvenskan.

Isakssons såg något ringrostig ut och när han gick ut för att boxa undan ett inlägg träffades HBK-forwarden Robert Andersson av Isakssons näve. Domaren Peter Fröjdfelt dömde straff men fick inga sympatier från hemmapubliken. Touma tog chansen att bli tvåmålsskytt och la bollen åt vänster när Isaksson gick åt höger.

I djurgårdsförsvaret spred sig en uppgivenhet varpå en omarkerad Mattias Thylander kunde trassla in 3–1 innan halvleken var över. På mindre än en knapp kvart hade Djurgårdens totala dominans ersatts av en tvåmålsledning för gästerna.

Den andra halvleken var bedrövlig på många sätt. Samtliga HBK-spelare såg ut att tillhöra backlinjen. Det sägs att Jonas Thern förespråkar en positiv och offensiv fotboll och kanske hade vi fått se mer av den om inte laget varit i så stort behov av poäng.

Djurgårdens IF–Halmstads BK 1–3 (1–3)
(16) 1–0 Rehn
(29) 1–1 Touma
(33) 1–2 Touma (straff)
(42) 1–3 Thylander
Varningar DIF: Karlsson (avstängd nästa match), Isaksson
Varningar HBK: Touma, Andersson, Simpson
Publik: 9453

Domare: Peter Fröjdfeldt
+ Första 30 minuterna
– Resterande 60 minuter

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck (Bergtoft, 62) – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson (Bapupa, 76) – Källström
Stefanidis – Wowoah – Chanko (Bärlin, 53)

"Vi spelade hyfsat i nästan 30 minuter men sen verkar vi tro att vi fått matchen dit vi vill och slappnar av. När deras mål kommer rasar alltihop totalt. Vi såg tendenserna från sidan men kunde inte göra något under matchen. Det kändes hopplöst." (Zoran Lukic)

Allsvenskan 26 augusti:
Djurgården–IFK Göteborg
Det ska sägas att det har spelats bättre halvlekar än den första på Gamla Ullevi mellan IFK Göteborg och Djurgården. Det är tveksamt om Djurgården hade något skott på mål över huvud taget.

Den andra halvleken bjöd framför allt på dramatik men också på bättre fotboll. Tempot var stundtals högt och närkampspelet på gränsen till fult. Domaren Leif Sundell fick en hel del att stå i.

IFK såg ut som ett vinnande lag när den unge mittfältaren Martin Ericsson skruvade in en frispark förbi Andreas Isaksson. Då återstod en dryg halvtimme av matchen och strax efter var Magnus Erlingmark nära att öka på ledningen.

Djurgården samlade ihop styrkorna och Kim Källström växte i kampen på mittfältet. Matchen vände i den 62:a minuten då Andreas Johansson gick omkull strax utanför Blåvitts straffområde. Sundell blåste för frispark vilket retade upp några IFK-försvarare så till den grad att övergav allt markeringsspel. Stefan Rehn (vem annars?) uppfattade situationen blixtsnabbt och frispelade Babis Stefanidis. Babis såg först förvånad ut men skickade resolut in bollen i mål. Djurgården hade kvitterat och Göteborgs Jimmy Svensson blev så arg att han drog på sig sin andra varning och blev utvisad.

Djurgården hade nu segervittring medan hemmalaget hängde med huvuden. Andreas Johansson bestämde sig för att avgöra och gav sig i väg på ett solonummer som avslutades med ett välplacerat skott längs marken. Bengt Andersson sträckte ut hela sin längd men kunde inte nå bollen som gick in vid den bortre stolpen.

Johansson var den stora matchhjälten men Kim Källström och Mikael Dorsin var strålande även om båda varnades med avstängning som följd.

IFK Göteborg–Djurgårdens IF 1–2 (0–0)
(57) 1–0 Ericsson
(62) 1–1 Stefanidis
(84) 1–2 Johansson
Varningar DIF: Chanko, Källström, Dorsin, Eriksson Ohlsson
Varningar IFK Göteborg: Svensson (2), Ericsson
Domare: Leif Sundell
Publik: 9 554
+ Bra för moralen att vända och vinna

– Vad stod på i första halvlek?

Noterbart: Djurgården hade inget ordentligt skott på mål under den första halvleken.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Stefanidis (Mattiasson, 79) – Wowoah – Chanko (Bapupa, 64)

"Vi gjorde ingen höjdarmatch men vi är jättenöjda." (Sören Åkeby)

Allsvenskan 1 september:
Djurgården–Landskrona BoIS
Över 13 000 åskådare ville se Johan Elmanders debut i DIF-tröjan men det var en kongoles som stal showen. Efter två tunga förluster på Stadion behövde Djurgården en vinst inför hemmapubliken och det var tänkt att nyförvärvet från Feyenoord, Johan Elmander skulle sätta fart på målproduktionen. I stället var det Ngabu Babupa som slog till och nickade in segermålet redan efter 20 minuters spel.

Babupa sa att det inte gick att beskriva i ord hur glad han var efter matchen. Det kan ha berott på att han än så länge bara pratar knagglig franska som sedan översätts vidare av Stefan Rehn. Hur som helst hade han gjort en mycket lovande och respektfull insats som avstängde Kim Källströms ersättare på innermittfältet. Målet var pricken över det berömda i:et

Elmander då? Jo då, han ville mycket, jobbade bra och visade sin kapacitet vid några tillfällen. Stundtals blev han stillastående, förmodligen ett resultat av begränsad matchning på sistone.

Förre djurgårdsspelaren Daniel Nannskog hade ett par målchanser men utan långtidskadade Danijel Milovanovic är inte Landskrona lika giftig i sitt kontringsspel. Djurgårdens backlinje uppträdde resolut och säkert och gav aldrig Nannskog några ytor.

Djurgårdens IF–Landskrona BoIS 1–0 (1–0)
(21) 1–0 Bapupa
Varningar DIF: Karlsson, Elmander
Varningar Landskrona: Tonheta, Torvaldson, Andersson
Publik: 13 123
Domare: Keijo Hyvärinen, Haparanda
+ Läckorna i defensiven har tätats
– Andreas Johansson formtopp är över
Noterbart: Djurgårdens första söndagsseger efter match på torsdagen.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson – Karlsson
Rehn – Johansson (Bärlin, 74) – Bapupa
Stefanidis (Chanko, 46) – Elmander – Wowoah (Mattiasson, 83)

"Jag hoppas jag får spela någon match till från start" (Johan Elmander var missnöjd med sin insats)

"Nu ska jag ut och dansa med mina två kompisar" (Babupa)

Allsvenskan 12 september:
Örebro SK–Djurgården

3–0 är ett gångbart resultat när Djurgården gör slut på den ena trista sviten efter den andra. Det var hela tolv år sedan Djurgården sist vann en match på Eyravallen i Örebro.

Djurgårdens seger var odiskutabel. Trots att ÖSK spelade med fem man mot Djurgårdens tre på mittfältet så dominerade Kim Källström och Stefan Rehn.

Efter en dryg kvart av matchen tog Djurgården ledningen. Lolo Chanko visade sin bollkänsla med en perfekt frispark från vänsterkanten som mittbacken Patrik "Peo" Eriksson Ohlsson nådde först. "Peo" nickade bollen ner i marken och upp i nätmaskorna.

Örebro var nära en kvittering när DIF-lånet Johan Wallinder sprang sig fri men Andreas Isaksson gjorde sig stor och fick bollen på sig. Wallinder spred en del oro. Släkten brukar vara värst

Djurgården fortsatte att skapa chanser medan ÖSK jagade en kvittering. Hemmapubliken ville ha 2–0-målet avvinkat för off-side men Anders Frisk fick aldrig någon flagga från linjeman och godkände målet. Därmed hade Johan Elmander gjort sitt första mål för sin nya klubb. Det var säkert skönt att spräcka den nollan redan i den andra matchen.

Elmander var kall i avslutningen men imponerade ännu mer 20 minuter senare när han sprang ifrån två ÖSK-spelare och serverade Babis Stefanidis ett läge som förvaltades på bästa sätt.

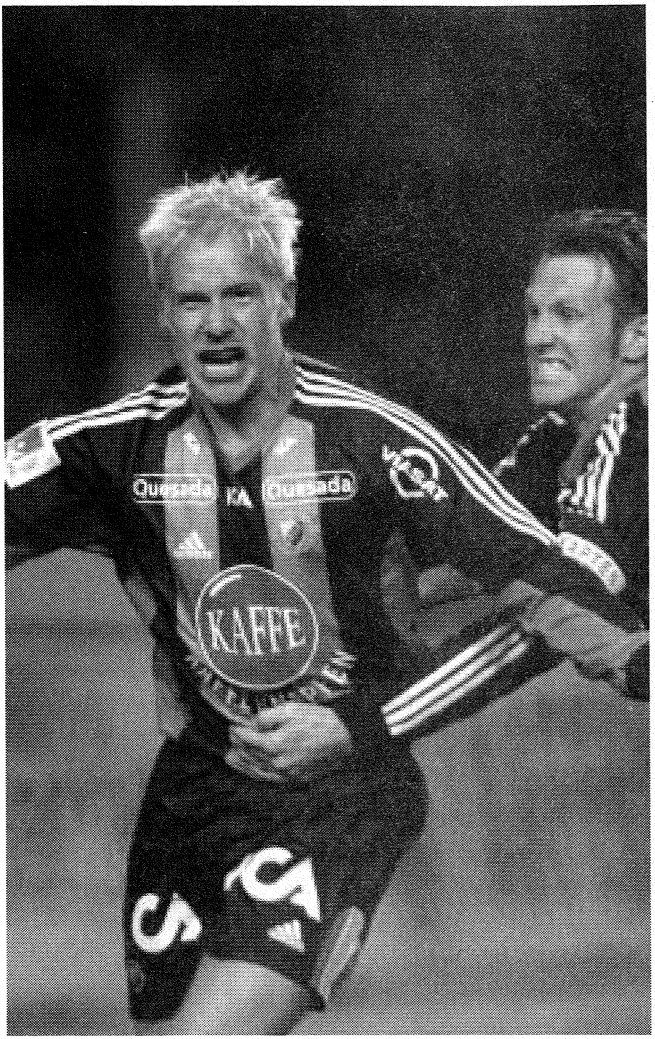

Patrik Eriksson Ohlsson jublar med Markus Karlsson

Örebro SK–Djurgårdens IF 0–3 (0–1)
(18) 0–1 Patrik Eriksson Ohlsson
(65) 0–2 Johan Elmander
(83) 0–3 Babis Stefandis
Varning DIF: Johan Elmander
Varningar Örebro: Thomas Andersson, Mirza Jelecak
Domare: Anders Frisk, Mölndal
Publik: 11 936
+ 3–0 på hemmastarka ÖSK ger ökat självförtroende.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Chanko (Stefanidis, 59) – Elmander – Wowoah (Mattiasson, 84)

"Vi hade en målsättning när serien startade och det var att komma bland de fyra främsta lagen. Men visst, nu har vi ändrat den målsättningen, det är guld som gäller. Det måste man kunna säga om det är det man siktar på." (Sören Åkeby)
"Nej, han har nog inte koll på sånt." (ÖSK-tränaren Mats Jingblad på frågan om han har bett förre DIF-spelaren Johan Wallinder om några tips och råd inför matchen.)

Nr 18 Niclas Rasck om sin egen säsong på högerbacken:
– Det har väl gått så där. I vissa matcher har det känts bra men i några har det gått sämre. Jag var väl

lite jämnare förra året och jag vet inte vad det beror på. Det har väl mycket med självförtroende att göra. Jag har haft problem med en ömmande ljumske men det känns bättre nu. Man får gå till en naprapat.

Om allt mer sällsynta offensiva utflykter på kanten:

– Vi ligger lite längre ner nu än tidigare. Det var några matcher där vi släppte in lite för billiga mål och sen dess är vi lite försiktigare. Förra året följde vi ytterbackar med upp lite oftare.

Om att spela mot den utlånade lagkamraten Johan Wallinder i Örebro:

– Det är verkligen en juste spelare. Han gnäller inte och spelar inte fult men det kan vara lite klurigt att möta honom för han är svår att läsa, man vet inte riktigt vad han ska hitta på. Det vet han väl inte ens själv. I övrigt kändes det väldigt säkert på Eyravallen och det var skönt med en seger (3–0). Vi har bara fått kryss tidigare när jag har varit där med Djurgården.

Om att spela med den nye forwarden Johan Elmander:

– Det är en riktigt bra förstärkning och han visar ju mer och mer vad han går för. Det kommer bara att bli bättre. Han är stor och stark och nu kan vi lägga upp en längre boll från backlinjen som blir kvar där uppe. Han är en sån spelare som vi har saknat. Nu känns det som att vi har en mycket bra trupp. Vi kan ha en eller två spelare avstängda utan att laget blir sämre. Och det måste vara ganska jobbigt för en försvarare som först springer sig trött efter Lolo Chanko som sedan byter med en pigg Babis.

Om domaren Anders Frisk:

– Visst är det en del snack om att han är stöddig för att han dömer Champions League-matcher och så men jag tycker absolut att han är en av våra bästa domare. Det märks att han har varit med och det går att prata med honom.

Om sin egen framtid som spelare i Djurgården:

– Jag har ju kontrakt och har väl tänkt vara med ett tag till. Det är klart att alla träningar inte är lika roliga och har man ont i kroppen så kan det var tungt men än så länge går det bra. Det är bara att köra på.

Om stolpe in i stället för stolpe ut.

– Ja, vi har lite mer flyt i år. Förra året hade vi inget flyt alls men i år har vi fått lite straffar och sånt med oss.

Om slutstriden i allsvenskan:

– Det känns kanon. Vi har fortfarande inte haft vår formtopp ännu. Vi kan fortfarande bättre än vad vi har visat.

Om det tuffa matchprogrammet under hösten med serie– och cupmatcher:

– Vi var lite slitna i någon match och då pratade vi om det och efter det ändrade vi lite i träningen. När matcherna ligger så tätt så tränar vi inte längre någon styrka dagen efter match. Vi kör mer rehab i stället och jag tror att det kan vara bättre. Det kan vara jobbigt när det är täta matcher under en lång period men samtidigt är det matcherna som är roligast.

Kapitel 9

På en räkmacka till Råsunda – Djurgården i Svenska Cupen 2002

Djurgården och Svenska Cupen, kan det vara något? Nja, historiskt ståtar inte klubben med någon överväldigande prissamling från denna något styvmoderligt behandlade cup.

Sedan starten 1945 har Djurgården spelat fyra finaler och i tre av dessa har det blivit förlust – mot Malmö FF. Den enda finalsegern togs mot BK Häcken inför 3 357 åskådare på Råsunda 1990. Det blev 3–0 till Djurgården denna kväll som på DIF-kansliet mest blivit ihågkommen för att den dåvarande sportchefen Mats Jansson fastnade i Råsundas hiss efter matchen.

Första finalen för föreningen spelades 1951 och Malmö FF vann redan då sin fjärde cuptitel inför drygt 20 000 i Solna. 1975 möttes lagen igen men den här gången i Malmö och MFF vann med matchens enda mål medan knappt 7 000 tittade på. I början av sommaren 1989 var det dags igen och ett stjärnspäckat Malmö-lag slog de blårandiga med odiskutabla 3–0. Det var Stefan Rehns sista match innan proffsäventyret i England men knappast den

mest minnesvärda. 7 526 vinkade adjö.

Säsongen 2002 fick Svenska Cupen ett nytt utseende. I ett försök att höja statusen för cupen lät man den avgöras under ett år. Höst–vår blev vår–höst och Djurgården var med hela vägen. Som alla andra allsvenska lag gick Stockholms Stolthet in i omgång 2. Djurgården åkte till Motala för spel mot Motala AIF den 24 april och började därmed en resa som skulla ta slut först den 9 november i en derbyfinal mot AIK.

Djurgården imponerade på vägen till finalen men drog i ärlighetens namn också en del vinstlotter. Till exempel fick Djurgården möta division II-laget Väsby i kvartsfinalen då det i övrigt endast återstod allsvenska lag. Jämför med Hammarby som mötte Halmstads BK i omgång 3, Örgryte i omgång 4 och AIK i kvartsfinalen.

Fjädern i hatten på vägen till finalen blev semifinalen mot Malmö FF där Djurgården gjorde fyra mål på en halvlek.

Ett sätt att göra Svenska Cupen 2003 attraktivare kan vara att alltid låta laget från den lägre divisionen spela på hemmaplan. Sandviken–Djurgården hade kanske varit årets match i Sandviken medan Djurgården–Sandviken blev en avslagen historia på Stockholms Stadion.

Svenska Cupen 24 april:
IFK Motala–Djurgården

Djurgårdens A-lag trivdes bra på Kamraternas IP i Motala. Skillnaden mellan division IV och allsvenskan var på onsdagskvällen sju mål. Richard Henriksson var för dagen rena målkungen och prickade rätt

två gånger, precis som Christer Mattiasson.

Åkeby/Lukic passade på att släppa in Rami Shaaban i målet. Han har upplevt svettigare onsdagar.

– Jag hade ingenting att göra. Jag tror det var den lugnaste matchen i hela karriären, sa Shaaban.

Med tanke på tidigare årgångars förmåga att misslyckas i cupmatcher mot mindre namnkunnigt motstånd är resultatet glädjande.

– Inställningen var mycket bra hos allihop. Vi ville visa publiken att vi tog matchen seriöst och inte bara kommer ut och skojar. Det var också nyttigt för oss att få göra många mål, det ger självförtroende, tyckte Shaaban.

IFK Motala–Djurgårdens IF 0–7 (0–5)
(10) 0–1 Rickard Henriksson
(15) 0–2 Christer Mattiasson
(17) 0–3 Andreas Johansson
(26) 0–4 Rickard Henriksson
(40) 0–5 Christer Mattiasson
(62) 0–6 Kim Källström
(65) 0–7 Stefan Bärlin
Publik: 1 290
+ Kamraternas IP är nästan lika idyllisk som Kopparvallen
–

Djurgårdens laguppställning:
Shaaban
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Chanko (Storm, 45) – Källström
Bärlin – Johansson – Mattiasson (Corr Nyang, 45)

Noterbart: Micke Dorsin flyttades upp på mittfältet när Elias Storm byttes in i stället för Lolo Chanko.

"Det var roligt att se att spelarna hade kul och var glada och pigga. Till exempel hade vi ett lysande passningsspel" (Zoran Lukic)

Svenska Cupen 7 maj:
Djurgården–Sandviken

Järnkaminerna mot Järngänget. Djurgården lottades mot Sandvikens IF i svenska cupens tredje omgång. Division II-laget kom till Stadion med en meriterande seger mot Trelleborgs FF i färskt minne. På bänken satt IFK Norrköpings förre storback Sulo Vaattovaara som coach.

– Vi kom undan med blotta förskräckelsen, sa Sören Åkeby efter matchen.

2 050 åskådare höll säkert med. De undrade om de pröjsat en hundring för att åka tidsmaskin och få återuppleva ödsliga stadionläktare och stereotypt spel. Hos gästerna glänste forwarden Mattias Viklöf som var nära att överlista Andreas Isaksson i Djurgårdens mål.

Tempot var lågt och passningsspelet obefintligt men i den 40 minuten kunde Christer Mattiasson i alla fall få till en etta i målprotokollet. Bollen studsade på en motståndare och in i mål. Det blev ett segermål värdigt denna tillställning.

Inhopparen Johan Wallinder var nära att öka på i slutminuterna, men det skruvade avslutet gick över målvakten och träffade ribban.

Djurgårdens IF–Sandvikens IF 1–0 (1–0)
(39) 1–0 Christer Mattiasson
Varning DIF: Andreas Johansson
Varning Sandviken: Marcus Carlsson
Publik: 2 050
+ Djurgården vann och gick vidare
– Lågt tempo, lågt underhållningsvärde

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Henriksson – Karlsson
Rehn – Johansson – Källström
Bärlin – Mattiasson (Wallinder, 70) – Barsom (Stefanidis, 45)

Noterbart: Målvaktstränaren Kjell Frisk var reservmålvakt då Rami Shaaban var skadad.

"Första halvlek var inte bra från vår sida, jag tycker att vi var nonchalanta och Sandviken kunde ha varit i ledning i halvtid." (Sören Åkeby)

Svenska Cupen Åttondelsfinal 27 juni:
IFK Malmö–Djurgården
Det är ett gäng spelsugna blåränder som åker till Malmö IP i slutet av VM-månaden juni. Under uppehållet har Djurgården slipat sitt anfallsspel. Ett snabbfotat och tekniskt anfallsspel men som under ett par allsvenska matcher stannat tvärt vid motståndarlagets straffområde.

Efter en kvart leder Djurgården med 3–0 mot IFK Malmö (från superettan) och slår av på tempot. Då har Andreas Johansson visat sin gryende form med 1–0, Stefan Bärlin sprungit in med tvåan och

Kim Källström sparkat in 3–0 på frispark. En hyfsad start för ett spelsystem som går ut på att skapa större ytor för anfallet genom att ligga kvar längre ner på planen med delar av laget. Åkeby/Lukic valde en tremannakedja med Stefan Bärlin och Lolo Chanko på varsin sida av Babis Stefanidis.

– Jag spelade i kedjan även i Grekland (Iraklis) och jag trivs med det. Vi chockstartade mot IFK Malmö och det var lite oväntat. Sen backade vi hem och lät dem ha bollen lite mer, säger Babis.

Enligt Sören Åkeby var Babis bäst på planen.

– Det kvittar om jag får spela i mitten eller på kanten. Jag har känt mig pigg den senaste tiden. Det känns bra i kroppen, säger Babis som avslutade målskyttet.

IFK Malmö–Djurgårdens IF
(9) 0–1 Andreas Johansson
(10) 0–2 Stefan Bärlin
(17) 0–3 Kim Källström
(38) 1–3 Magnus Eriksson
(68) 1–4 Stefan Bärlin
(82) 1–5 Babis Stefanidis
Publik: 1 550
Domare: Åke Andreasson, Stenungsund
Varningar: Eric Fischbein, Johan Åkesson (IFK), Kim Källström, Niclas Rasck (DIF)

Djurgårdens laguppställning:
Isaksson
Dorsin, Eriksson-Ohlsson, Henriksson, Rasck
Källström, Johansson, Rehn
Chanko, Stefanidis, Bärlin

Noterbart: Djurgården sköt fem skott på mål under hela matchen. Hundraprocentig utdelning.

"Att göra fem mål på ett superettanlag på bortaplan är inte lätt. Men vi fick matchen dit vi ville. Vi lät dom ha bollen och när vi tog över den så ställde vi om snabbt" (Sören Åkeby)
"Vi hade förhoppningar om att vinna men dom grusades tyvärr." (IFK Malmös tränare Patrik Johansson)

"Matchen i sig är kanske inte så het"
Djurgården lottades mot det enda kvarvarande icke allsvenska laget i kvartsfinalen. Lagkaptenen Markus Karlsson och tränaren Sören Åkeby hoppas på bättre laddning än i den senaste cupmatchen (1–0 mot Sandviken) hemma på Stadion:

– Vi spelade bättre mot IFK Malmö, så Sandviken kanske var en väckarklocka, säger Karlsson. Vi spelar på en så hög nivå att vi skall vara tillräckligt proffsiga för att komma laddade till en sån här match.

Det gäller att ha rätt inställning. Att tänka på vad en vinst kan leda till på längre sikt.

– Matchen i sig är kanske inte så het, men vinner vi kanske vi får ett derby i nästa omgång. Vi vill gärna vinna cupen.

Karlsson är nöjd med dagsformen. Det har gått fyra dagar sedan derbyvinsten mot Hammarby – 2–1 efter två mål av Samuel Wowoah.

– Det kändes riktigt bra i matchen mot Hammarby. Backlinjen fungerar bätte eftersom hela laget spelar lite lägre ner i planen. Det gör att vi blir lite

mer samlade och då är risken mindre att vi ska bli överspelade.

Sören Åkeby låter båda ytterbackarna, Niclas Rasck och Micke Dorsin vila.

– Det gäller att hålla igång truppen. Sen måste vi tänka på vad som kan hända vid eventuella skador och avstängningar. Rasck har även haft problem med ljumskarna tidigare så han behöver vila.

Då blir Stefan Bergtoft högerback. Bergtoft är en av få högerfötter i A-truppen och har vana av högerbacksspel från B-laget.

– Vi måste hitta alternativ. Det fungerar inte att bara skicka ut en vänsterfotad på högerkanten, och Stefan har spelat bra i B-laget.

Kvartsfinalens motståndarlag heter Väsby IK och laget leder sin division 2-serie. Det är ungefär också allt som Sören Åkeby vet om kvartsfinalens motståndarlag.

– Jag vet nästan ingenting om dem. De spelar 3–5–2 och leder sin serie. Zoran har sett dem spela och vet mer om dem, så han får ta det med grabbarna ikväll.

19 juli, kvartsfinal Svenska Cupen: Djurgården–Väsby IK

Är det nån som är med på vattenpolo? Tja, möjligheterna fanns då regnet vräkt ner på Stadions gräsmatta under fredagseftermiddagen.

Den som någon gång sett Djurgården spela fotboll under de senaste två–tre åren vet att laget knappast gynnas av en vattensjuk plan. Ändå lyckades laget ta ledningen redan efter tio minuters spel då Kim Källström skickade in bollen från vänster till

Samuel Wowoah.

Väsby krigade tappert i vätan. Thomas Thudin jobbade hårt i målet och Stefan Dolkow skapade ett par målchanser i den första halvleken. Allra bäst lyckades Daniel Jansson som kontrade in 1–1 efter en misslyckad djurgårdshörna.

Allsvenskarna höjde tempot i den andra halvleken och kunde ta ledningen sedan Markus Karlsson blivit fälld i straffområdet. Kim Källström slog säkert in straffsparken.

Stefan Bärlin kom in på planen med en halvtimme kvar att spela och behövde bara fem minuter för att göra mål. Matchen kändes avgjord men Väsbys moral imponerade och gav utdelning i form av ett reduceringsmål i den sista spelminuten av Alexandros Pappas.

Djurgårdens IF–Väsby IK 3–1 (1–1)
(8) 1–0 Samuel Wowoah
(30) 1–1 Daniel Jansson
(54) 2–1 Kim Källström, straff
(66) 3–1 Stefan Bärlin
(90) 3–2 Alexandros Pappas
Publik: 1 970
Domare: Peter Fröjdfeldt
+ Djurgården gick vidare till semifinal
– Väl knappa siffror mot ett division II-lag

Djurgårdens lag:
Isaksson
Bergtoft – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Henriksson
Rehn – Källström – Johansson (Chanko, 68)

Stefanidis (Bärlin, 61) – Wowoah – Mattiasson (Wallinder, 59)

"Djurgården har avancerat till semifinal i Svenska Cupen via en gräddfil." (www.svenskafans.com)

"Det är svårt att veta deras prioritering"

Djurgården lottades mot Malmö FF i svenska cupens semifinal. Zoran Lukic tror på seger:

– Vi är fokuserade på matchen och vill vinna. Vi vet att spelarna är kapabla till att vinna cupen.

Det hårda matchandet sliter på spelarna. De många avstängningarna har inneburit en vissa rotation i truppen vilket gjort att de hetaste fått lite välbehövlig vila.

– Det bästa laget vi kan ställa på planen spelar. Vi gör en seriös satsning på cupen och vill vinna den. Vi vill visa att vi är Sveriges bästa lag.

Malmö FF är inte bara Djurgårdens cupmotståndare. Det är även Djurgårdens främsta konkurrent om guldet i allsvenskan.

– Jag tror att en vinst kommer att ge oss ett psykologiskt övertag inför de sista matcherna i Allsvenskan.

Lukic är osäker om motståndarna tänker på samma vis:

– Det är svårt att veta deras prioritering. De har en chans att vinna Svenska Cupen och via den ta en plats i Europa. Jag tror att även Malmö är taggade och vill vinna.

26 september, Svenska cupen semifinal: Djurgården–Malmö FF

På grund av TV-sändning i kanal 5 blåstes inte Djurgården–Malmö FF i gång förrän 20.45 på ett kyligt Stockholms Stadion. 3 810 åskådare fick värma sig med en ganska underhållande match, särskilt med tanke på vad svenska cupen tidigare har bjudit på i form av publikunderhållning.

Djurgården var ute efter viss revansch för 3–4-förlusten i Allsvenskan och ville samtidigt skaffa sig ett psykologiskt övertag inför den slutliga toppstriden i serien.

Hemmalaget bjöd på ett tekniskt och fantasifullt kortpassningsspel medan Malmö FF spelade effektivt 4–4–2-spel med långa bollar upp till Niklas Skoog och Peter Ijhe på topp. Tränaren Tom Prahl förvånade med att ställa över den landslagsaktuella målvakten Mattias Asper till förmån för Lee Baxter. Gästerna var defensivt försvagat av mittbacken Daniel Majstorovic avstängning men det small ändå rejält i var och varannan närkamp när topplagen drabbade samman.

Lee Baxter klarade nollan fram till den 64:e minuten då högerbacken Niclas Rasck fladdrade in i Malmös straffområde. En härlig tvåfotsdribbling gav honom öppen gata och 1–0 till de blårandiga. Därefter rullade det på rejält. Babis Stefanidis gjorde 2–0 från nära håll. Mentorn Stefan Rehn avlossade stora kanonen vid 3–0. Bollen ändrade riktning på en Malmöspelare och Lee Baxter kastade sig åt fel håll. Det tas för givet att Stefan Rehn sköt på motspelaren medvetet. Lolo Chanko avslutade cupfyrverkeriet med lagets fjärde mål.

Måhända att Malmö slog av på tempot när de insåg att matchen var körd för deras del men Djurgårdens spel präglades av fart, finess, och fantasi samtidigt som backlinjen effektiv stoppade Niklas Skoog och Peter Ihje i Malmös anfall.

Djurgårdens IF–Malmö FF 4–0 (0–0)
1–0 Niclas Rasck (64)
2–0 Babis Stefanidis (77)
3–0 Stefan Rehn (82)
4–0 Lolo Chanko (85)
Publik: 3 810
+ Bra försvarsspel och en strålande andra halvlek
– 20.45 är inte den bästa starttiden. Hur många barnfamiljer var på Stadion?

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck – Richard Henriksson – Markus Karlsson – Mikael Dorsin
Stefan Rehn – Andreas Johansson – Kim Källström (Ngabu Bapupa, 75)
Babis Stefanidis – Johan Elmander – Samuel Wowoah (Lolo Chanko, 57)
"Det känns bra, det funkar bra, det är bra just nu" (Andreas Isaksson)

Noterbart: MFF-tränaren Tom Prahl missnöjd med situationen innan 2–0-målet då han med rätta tyckte det borde varit frispark för Malmö strax innan.
– Inga kommentarer, sa Sören Åkeby.
– Kom igen, någon jäkla kommentar måste du väl ha, sa Prahl.

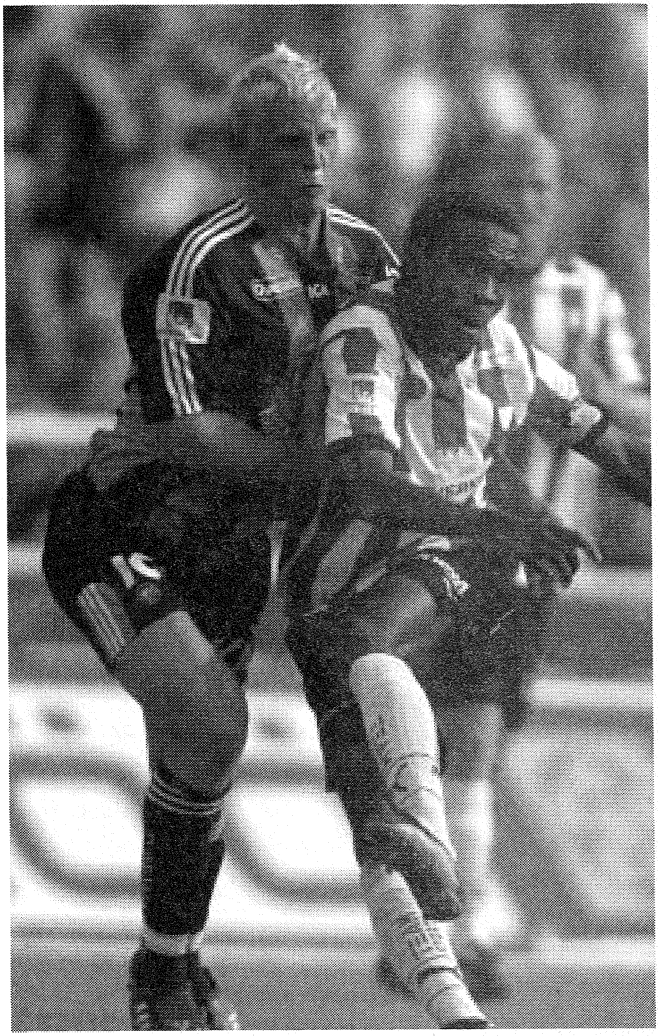

Richard Henriksson försöker stoppa Peter Ijeh

– Domaren dömer, dömer han ingen frispark är det inte det.
– Ähhh.

"Visst vill vi slå AIK, det är ju självklart
Nästan som om det var planerat står det mellan AIK och Djurgården i Svenska cupens final på Råsunda fotbollsstadion.

Djurgården startade sin fotbollsvecka på tisdagen med två hårda träningspass. Zoran Lukic tyckte att det såg lite segt ut på den första träningen vilket han också hade väntat sig. Därefter har det blivit bättre och bättre och torsdagens och fredagens träningar ger han omdömet "kanonträningar".

– Vi är laddade för lördagens match, säger Zoran. Visst vill vi vinna cupen nu när vi gar gått till final och visst vill vi slå AIK, det är ju självklart. Dessutom är det viktigt att vinna så vi får in den där seger-känslan inför returen mot Bordeaux på tisdag. Har vi den med oss ner till Frankrike tror jag klart att vi kan överraska och slå ut fransmännen.

Djurgården mönstrar bästa tänkbara lag förutom Bapupa som fick en smäll under en träning och är borta från spel några dagar. I övrigt är alla utom tidigare skadade Magnus Pehrsson, Stefan Bergtoft och Elias Storm friska.

Det kommer att bli en stenhård match. AIK har chansen att få sista ordet mot en framgångsrikare tvillingklubb. På mittfältet lär inte Krister Nordin tveka när tillfälle ges att dela ut ett blåmärke eller en lårkaka. Det blir hårda bullar på mittfältet och det är tur att Kim Källström är en spelare som är van att ta smällar.

En final mellan dessa båda lag är intressant på många sätt. För ett och halvt år sedan hade AIK ett försprång som tycktes ointagligt. Men allting hade på något sätt vänt i vårderbyt 2002 då Djurgården och framför allt Stefan Rehn dominerade fullständigt under den andra halvleken.

9 november, cupfinal:
AIK–Djurgården

AIK var så laddat att domaren Martin Ingvarsson kunde ha delat ut ett par gula kort redan under uppvärmningen. Han väntade till nionde natchminuten men då hade redan Kim Källström blivit rejält klippt av Stefan Ishizaki och Babis Stefanidis däckad av Krister Nordin. Därför blev det en riktigt tuff cupfinal, förmodligen den hårdaste i cupenshistoria. Djurgården, anförda av lagkaptenen Markus Karlsson vägrade vika ner sig och kliva undan.

Storpubliken bjöds inte på någon delikatessfotboll men ändå en riktigt bra match med två lag som båda verkligen ville vinna. Det var ont om målchanser men gott om blåmärken. Sju gula kort var knappast i underkant. Djurgården var närmast ett övertag i den första halvleken och fick ett mål tveksamt bortvinkat för i offside.

Först nio minuter in på förlängningen kom avgörandet genom en strålande prestation av Johan Elmander. Den store DIF-forwarden bestämde sig för att springa ifrån AIK-backen Per Nilsson och slog in bollen framför målvakten Daniel Andersson där inhopparen Lolo Chanko dök upp på rätt plats i rätt tid. Lolo skickade upp bollen i nättaket och AIK var ett slaget lag. 15–20 000 djurgårdare firade

medan resten av Råsundas publik gick hem innan Markus Karlsson lyfte Gustaf VI Adolfs pokal.

Det var starkt av Djurgården att stå emot ett AIK som såg ut att ha käkat taggtråd och tändvätska i veckor. Mittlåset med PEO och Markus Karlsson var enastående medan den sedvanliga dominansen på mittfältet stundtals försvann bland de stenhårda tacklingarna. Kim Källström fick läkarbehandling både efter och under matchen och hämmades nog en del av ömmande fötter och leder.

AIK–Djurgårdens IF 0–1 (0–0)
0–1 Lolo Chanko (99)
Publik: 33 727
+ DIF stod pall
– Stundtals slarvigt passningsspel, särskilt på vänsterkanten

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck – Patrik Eriksson Ohlsson – Markus Karlsson – Mikael Dorsin
Stefan Rehn – Andreas Johansson – Kim Källström
Babis Stefanidis (Makondele Rene, 90) – Johan Elmander – Samuel Wowoah (Lolo Chanko, 68)

Noterbart: Lolo Chanko gjorde mål på AIK för tredje matchen i rad.

"Man ger en smäll och tar en smäll. Sen skrattar man åt det." (Kim Källström gnäller inte i första taget.)
"Det kan inte göra mer än ont." (Kim igen)

”För min del hade det gärna kunnat smälla ännu mer.” (Gissa vem?)
”En cupfinal som inte är tuff är ingen cupfinal.” (Just det...)

Fler kommentarer från Råsunda:
”Det var lite kallt om händerna” (Andreas Isaksson fick inte så många skott på sig)

”Vad ska gnagarna säga nu? Inget. Det finns inget att säga.” (Tommie Arvidsson i Järnkaminerna)

”Jag tänkte att jag ger allt i ruschen och så får jag vila sen. Sen såg jag att Lolo, Adde och Kim var inne i boxen. Lolo stod bäst till och jag siktade på honom. (Johan Elmander om när han sprang förbi Per Nilsson innan målet)

”Vilken holmgång – final på blodigt allvar” (Torbjörn Petersson i DN)

”För AIK var det säsongens viktigaste match. Bara känslan av att besegra Djurgården hade räckt länge” (Petersson igen)

”Jag är bara så lycklig, så lycklig” (Stefan Rehn)

”Nu tränar vi hårt i morgon förmiddag och börjar ladda för matchen mot Bordeaux” (Sören Åkeby undanröjer alla eventuella festplaner)

”Avgörandet var vackert att skåda. Elegant förarbete av Elmander från högerkanten följdes av Chankos insats. Med kraft och vilja tryckte Lollo upp bollen högt bakom Daniel Andersson.” (www.svenskfotboll.se)

”Det är kul med cup-guld, men ett SM-guld är betydligt mer värt. 26 hårda matcher, det är betydligt tuffare.” (Andreas Isaksson)

”Det är kul när det smäller, men ibland var det lite

vårdslöst. Det var vår tuffaste match i år. (Johan Elmander)

"Jag gratulerar Djurgården till segern. Det var en bra match som publiken måste ha gillat." (AIK:s tränare Dusan Uhrin)

"Grattis AIK – cupmästare 2002" (Hälften av Aftonbladets förtryckta löpsedlar hamnade snabbt i papperskorgen.)

KAPITEL 10

Full fart framåt i UEFA-cupen

Magnus Pehrssons straffmål mot Helsingborg den där härliga höstkvällen på Stadion 2001 innebar att Djurgården kvalificerade sig för spel i Europa. UEFA-cupen väntade, även om det i det första skedet endast handlade om kval till huvudturneringen. Att det endast handlade om kvalspel kvittade dock för oss luttrade djurgårdare. Tävlingsspel utanför Sverige är inget vi har varit bortskämda med de senaste åren.

1996 spelade visserligen Djurgården i Tipscupen (nuvarande Intertoto), men om intresset för den turneringen är nästan obefintligt nu är det inget emot vad det var då.

Djurgårdens senaste "riktiga" europaspel minns vi från 1990. Då blev det respass redan i den första omgången mot isländska Fram.

Nu var det alltså dags igen. Den här gången var förhoppningarna stora om avancemang. Frågan var bara vilket lag som skulle slås ut i kvalomgången. Inför lottningen stod det klart att det skulle bli spel i antingen Estland, Vitryssland, Armenien, eller på

Irland. Som så mycket annat den här säsongen så blev det stolpe in när Djurgårdens motståndare drogs.

På midsommarafton lottades Djurgården mot Irländska Shamrock Rovers från huvudstaden Dublin skulle få besök av Djurgården. En drömlottning för oss som längtat efter en utlandsvistelse med Djurgården. De forna sovjetstaterna lockade föga även om det är nära och prisvänligt till Tallinn.

"Det ska bli väldigt kul. Det känns lite extra med Europaspel och det är ju nytt för de flesta. Jag räknar med en fysisk match. Det kan nog bli mycket kamp." (Babis Stefanidis kommenterar lottningen.)

Efter diverse turer med speldatum stod det klart Djurgården skulle inleda på bortaplan. Detta trots att lotten meddelade det motsatta. Solna AIK lottades nämligen som hemmalag i samma veva, och eftersom Råsunda endast klarar av en match åt gången så tvingades UEFA vrida och vända lite på spelprogrammet. Djurgården fick skifta och därmed inleda med en bortamatch.

Då hade redan flera hundra supportrar slängt sig på telefonerna och bokat resor hos lågprisbolaget RyanAir. När speldatumet ändrades fanns inga möjligheter att boka om. Resan till Irland blev lite dyrare än väntat.

Djurgårdstränaren Sören Åkeby skickades i väg till Irland för att kartlägga (kvällstidningsterm) motståndarna. Han skaffade sig även andra irländska upplevelser.

– Det var god öl, ett fint land, och ett trevligt folk.

Det var ett mycket givande besök.

Han hann även med att se Shamrock Rovers träningsspela mot skotska Celtic. Skottarna luftade och testade spelare, men ställde ändå ett skapligt lag på benen. Shamrock överraskade positivt sett ur fotbollssynvinkel.

– Det är ett väldigt bra lag. De spelade 4–3–3 med en aggressiv press på bollhållaren. Väldigt obrittiskt tycker jag. Det var ett mycket bättre lag än väntat. Det är inga medelmåttor vi skall spela mot som många hade sagt att de var till mig innan. Vi måste vara 100 %-iga när vi möter dem. Efter den matchen har jag en klar bild av dem. Det är ett hårt och aggressivt lag som spelar typiskt brittiskt. De var riktigt duktiga i matchen mot Celtic.

Taktiken, hur blir den?

– De kommer ju försöka spela tufft, de är duktiga tacklingsspelare. Det måste vi undvika och i stället spela vårat spel. Spetsen mot deras mittbackar och skapa stora ytor för ytterforwards på kanterna, så som vi ska spela och som vi spelade mot AIK.

Är det 0–0 som gäller eller spelar ni för vinst?

– Jag är bara ganska nöjd om det slutar 0–0, tycker inte att det är ett riktigt bra resultat. Petar de in ett mål på Råsunda då så måste vi göra två, så vi siktar på att spela vårt vanliga anfallsspel och göra mål, helt klart. Men ok, 0–0 är väl ganska hyfsat också.

"Det är en fördel att börja borta"

Mittbacken Patrik Eriksson Ohlsson ser med spänning fram emot UEFA-cupkvalet. Som så många andra i dagens Djurgården saknar han erfarenhet och rutin från spel utanför Sverige.

– Jag tror att det kommer att bli en väldigt kul grej för alla spelare att få testa på att spela mot internationellt motstånd. Oftast så är det ju bara på försäsongen som man spelar mot lag från andra länder.

Dublin som spelplats känns som en vinstlott. Bra mycket trevligare än Armenien, Vitryssland eller Jugoslavien.

– Det är suveränt. Både för oss och supportrarna är det betydligt roligare. Jag skulle inte vilja byta. Och ag tycker att det är en fördel att börja borta. Man har inget att förlora. Men det blir nog så att vi får känna oss för. Vi vet inte riktigt hur de spelar eller vilken typ av fotboll de spelar, men jag antar att det blir mycket sparka och spring.

Om Djurgården lyckas avancera finns det några intressanta klubbar att få möta. Storklubbar som Chelsea och Lazio kan komma att ställas mot Djurgården. Någon uttalad målsättning för cupen finns inte. Storklubb eller avancemang? En klassisk fråga när det gäller europacupspel. PEO är lite kluven och ger ett svar som antyder att han både vill gå vidare och möta storlag. För visst kan väl Djurgården utan större problem rulla ut Lazio på Olympiastadion i Rom?

– En svår avvägning faktiskt. Jag tror att vår spelstil passar utomlands och det vore kul att testa den mot ett bra lag för att se hur det skulle gå.

Kval till UEFA-cupen 15 augusti, match 1: Shamrock Rovers–Djurgårdens IF

Ivrigt påhejade av över 1 700 högljudda supportrar kopplade Djurgården ett rejält grepp om Shamrock

Rovers. Blåränderna behövde visserligen en del tid på sig för att anpassa sig till det höga tempot, men trots det så var lagets seger odiskutabel.

Shamrock är inte det tekniskt skickligaste laget som Djurgården har mött i år men irländarna visste hur man tuggar häl och kämpar.

Babis Stefanidis spelade fram Samuel Wowoah som kunde rulla in 1–0. Målet tillkom på Djurgårdens första egentliga målchans.

Hemmalaget kvitterade ganska omgående efter pausvilan. Mittbacken McGuinness skallade in bollen med en stenhård nick och irländarna på Tolka Park fick anledning att jubla. Jublet blev dock kortvarigt. Matchens kanske bästa djurgårdare, Babis Stefanidis, sköt in 2–1 via en Shamrockspelare kort därpå. Kvarten senare punkterade i princip Kim Källström matchen med Djurgårdens tredje mål. Nu talade allt och lite till för att Djurgården skulle avancera till UEFA-cupens huvudturnering.

Shamrock Rovers–Djurgårdens IF 1–3 (0–1)
0–1 Samuel Wowoah (23)
1–1 McGuinness (50)
1–2 Babis Stefanidis (52)
1–3 Kim Källström (69)
Varningar SRFC: 3 st
Publik: ca 4 700
+ Stämningen på läktaren var fantastisk. Sällan, eller aldrig, har en djurgårdsklack bjudit på så samstämmig sång.
– Niclas Rasck gjorde kanske bättre matcher 2002. Han såg rädd ut enligt de irländska tidningarna.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson (Bergtoft 83) – Källström
Stefanidis – Wowoah (Bapupa 75) – Chanko

Noterbart: Att Tolka Park godkänts av UEFA kan vara ett mysterium.

"Jag mötte några utanför arenan och pratade med en del, och några av dom gav bort godis!" (Gerry Matthews – ansvarig för Shamrocks officiella hemsida uppskattade Djurgårdens supportrar.)

Där rullstolen kommer in
– en intervju med Stefan Rehn
Stefan Rehn har en enorm snus under överläppen. Eftersom solen skiner på Kaknäs är alltså allt som vanligt. Veteranen, mentorn, eller farsan är som vanligt på bra humör. I Djurgården är det få spelare som har rutin från europeisk spel men Stefan Rehn har varit med både en och två gånger. 35-åringen, med 44 landskamper i bagaget, ser fram emot äventyret. Efter bortasegern mot Shamrock Rovers ser det ut som att Djurgården kommer att avancera till huvudturneringen.

– Det är skitläckert. Vi som djurgårdare är inte så bortskämda med det. Det skall bli kul för hela klubben och för fansen. Det är inte så många som har rutin från de här sammanhangen. Det kommer att bli kul, men det blir mycket matcher.

Någon uttalad målsättning för UEFA-cupen finns inte. Det beror lite på lotten hur långt Djurgården

kan gå, och det är inte speciellt realistiskt att tro på en slutseger. Allsvenskan är givetvis prioritering nummer ett, men givetvis så satsas det även på UEFA-cupen.

– Målet är ju att ta sig vidare så långt som möjligt, men vi har inte sagt att vi till exempel ska gå vidare fyra omgångar. Programmet är ganska packat om man säger så, men när vi närmar oss europamatcherna kommer vi att prata mer om dem.

Gå långt i turneringen, eller möta ett storlag?

– Man har nästan lite dubbelmoral där. Det är kul att möta ett storlag, men samtidigt så vill man gå vidare.

Stefan Rehn har spelat i de europeiska cuperna ett flertal gånger. Först med IFK Göteborg, och sen med Lausanne.

Har du något speciellt minne från tidigare turneringar?

– Jag har spelat i Champions League ett par gånger (med IFK Göteborg), men framförallt den andra gången kommer jag ihåg. 1994 vann vi gruppen före Barcelona, Manchester United, och Galatasaray. Vi var klara inför sista omgången när vi skulle möta Barcelona borta. Det var kul. Sen åkte vi ut mot Bayern München. 0–0 borta och 2–2 hemma.

Hur skiljer sig spelet ute i Europa i jämförelse med Allsvenskan?

– De lag som jag mött, till exempel Lazio, är väldigt individuellt skickliga. De litar mer på att man skall klara av en mot en. Sen är de lite kvickare. De kanske inte kör med lika stor press. Ibland kan du till och med få lite mer tid på dig internationellt. De börjar pressen längre ned i planen.

Djurgårdens spelstil är ganska osvensk. Hur tror du att den kommer att fungera utanför landets gränser?

– Jag tror att den kan passa bra. Vi har många tekniska och kvicka spelare, och jag tycker inte alla gånger att det passar med 4–4–2 och långbollar och press.

Inför den här säsongen övervägde Stefan Rehn att sluta med fotbollen. Kroppen kändes sliten och det tog tid att återhämta sig. Nu när lite mer än halva säsongen är avklarad har han medverkat i princip samtliga matcher som Djurgården har spelat.

– Det är ju kul att spela matcher, och det är kul att bli uttagen till matcherna. Då spelar jag gärna, men det sliter ju mycket mer än förut, plus att vi kör dubbla pass dagen efter match. Det är där rullstolen kommer in.

Hur mår kroppen idag?

– Den mår ganska OK. Jag får lägga golfklubborna på hyllan. Det handlar om att äta rätt och dricka mycket när det är sommar. Vila kroppen kan du göra emellan.

Det måste vara smärtsamt att inte kunna spela golf?

– Ja, men än så länge är fotbollen prioritering nummer ett.

Nästa år får troligtvis golfen mer tid. Stefan avslutar sin aktiva karriär i höst. Därefter skall han arbeta för Djurgården. Av det femårskontrakt han skrev när han återvände till klubben så återstår drygt två.

– Det är sista året jag spelar. Vi har pratat lite inom klubben. Det är inte 100 % klart ännu vad jag skall göra. Vi får se vad som händer och det finns några förslag som jag funderar på. Jag vill inte säga mer eftersom inget är klart.

Hur ser du på Djurgårdens framtid som förening?
– Strukturen i Djurgården som förening har blivit så mycket bättre. Allt, hela föreningen med fansen, spelarna har blivit bättre, och det finns en målsättning. Det finns en röd tråd. Precis allt har blivit bättre och framtiden ser ljus ut för Djurgården om man fortsätter på den inslagna linjen.

"Detta är något nytt för oss. Nu startar vi matchen med 3–1- ledning i praktiken, och vi får se hur spelarna och vi ledare hanterar detta. Jag vill att vi skall börja matchen som om det vore 0–0. Risken finns att vi underskattar dem lite grann, och det återstår att jobba med spelarna i dag så att vi är väl förberedda med bra inställning. Sen så tycker jag ändå att vi är ett bättre lag." (Zoran Lukic innan returmötet med Shamrock Rovers.)

Kval till UEFA-cupen 29 augusti, match 2: Djurgårdens IF–Shamrock Rovers
Returmötet mellan Djurgården och Shamrock blev inte den mest rafflande fotbollsmatchen. Motståndarlaget kom inte upp i samma klass som i den första matchen och bjöd publiken på riktiga trä-sparkar.

Djurgården punkterade tidigt matchen med två snabba mål. Samuel Wowoah och Lolo Chanko slog till inom loppet av två minuter. Det första målet gjorde "Vovven" från nära håll i samband med en hörna och sen serverade Kim Källström en genial passning till Lolo Chanko. Den sitnämnde gjorde inga mistag när han fri med målvakten rullade in bollen.

Matchen, och likaså kvalrundan, var givetvis

avgjord. Sören och Zoran valde till och med att plocka Stefan Rehn av banan efter 55 minuters spel. Djurgården kunde under matchens slutskede defilera vidare till UEFA-cupen. De tröttkörda halvproffsen från Irland var oförmögna att påverka resultatet.

7 273 får ses som en klart godkänd publiksiffra. Avancemanget kändes klart på förhand efter 3–1 i Dublin och matchen spelades på Råsunda.

Djurgårdens IF–Shamrock Rovers 2–0 (2–0)
1–0 Wowah (19)
2–0 Chanko 21)
Varning DIF: Wowoah
Varning Shamrock: 1
Publik: 7 273
+ Matchen avgjordes tidigt.
– Ineffektiva avslut

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn (Mattiasson 55) – Johansson – Källström
Stefanidis (Bärlin 64) – Wowoah – Chanko (Bapupa 79)

Noterbart: Nyförvärvet Johan Elmander hälsades välkommen av publiken i halvtid. Målvakten Rami Shaaban som flyttar till London och Arsenal avtackades rejält.

"I andra halvlek ser det väl inte så kul ut för publiken, men jag hoppas och tror att de har förståelse för det" (Sören Åkeby ber om ursäkt för att laget

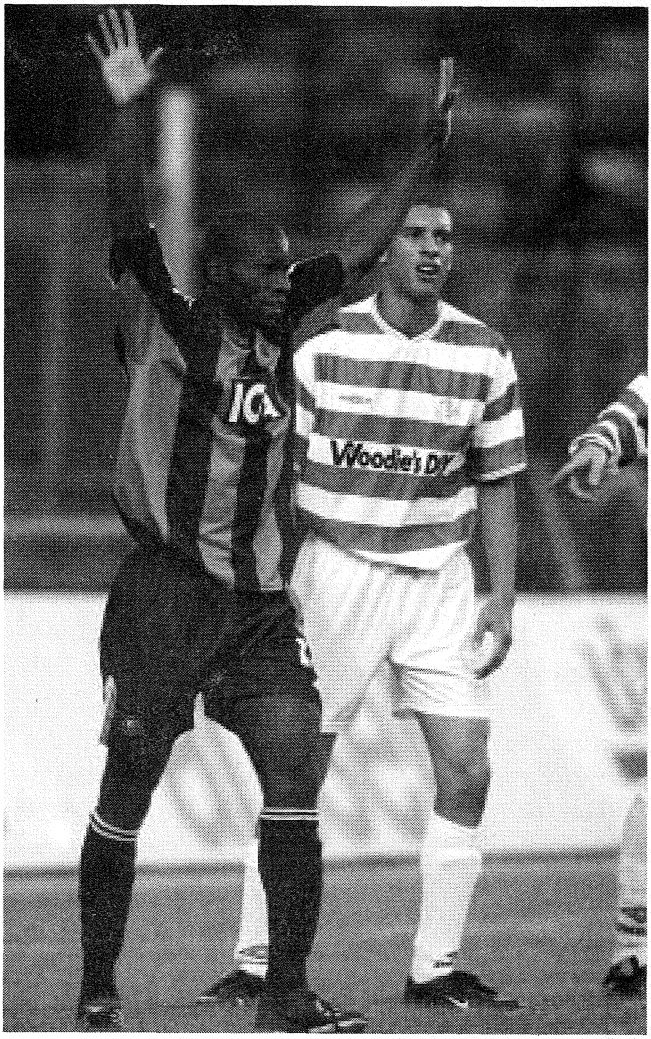

Samuel Wowoah firar sitt mål mot Shamrock

gick på halvfart under matchens sista halva.) "När jag gick steg fyra i tränarutbildningen hade jag förbundskaptenen Lars Lagerbäck som instruktör. Det visades sig att 96 procent av mitt examensarbete bestod av anfallsspel. Lagerbäck och jag förstod inte varandra." (Zoran Lukic)

Slaget om Norden

Dagen efter att kvalomgången färdigspelats lottades den första omgången av UEFA-cupen. Många önskemotståndare fanns bland de lag som kvalificerat sig, men det fanns även ett flertal lag som inte lockade det minsta.

De allra flesta önskade sig ett nytt trevligt resmål som kunde tänkas få många supportrar att lämna landet för att de Djurgården spela fotboll. Precis som inför lottningen till kvalet så delades lagen upp i grupper. Djurgården var oseedade. På den seedade halvan fanns lag från diverse länder. Det fanns möjlighet att lottade mot bland annat Glasgow Rangers och Hapoel Tel Aviv. Lottningen kunde inte blivit bättre. Det blev danska FC Köpenhamn.

Den danska storklubben kändes som en svår utmaning. Dock ej omöjlig. Djurgården skulle i alla fall få ett kvitto på hur de mäter sig med ett av Nordens bästa lag. FC Köpenhamn sägs vara nordens ledande klubb, tillsammans med norska Rosenborg, och det finns en hel landslagsspelare i laget. Bland annat svenskarna Tomas Antonelius och Jörgen Pettersson, samt den skandalomsusade norrmannen Erik Mykland.

Intresset för matchen var enormt. Tidigt stod det klart att tusentals djurgårdare skulle bege sig ned till

Danmark för att bevittna matchen, och det visade sig alltså att det gick att få en om möjligt ännu bättre lottning sett till resmålet än Dublin.

Trots att det var förannonserat att många skulle åka ned för att bevittna matchen på plats så blev synen när man kom till Köpenhamn en smärre chock. Det vimlade av Blåränder på stadens gator och torg. Ströget och Rådhusplatsen invaderades av folk iförda matchtröjor och andra blå attiraljer. Festen var på väg att bli fulländad när tyvärr den danska polisen gjorde entré. Smärre tumult uppstod när supportrar mot sin vilja skulle eskorteras till arenan. En pub på Ströget tömdes trots att inga incidenter skett. På TV-bilder som kablades ut vinklades händelsen som kravaller trots att det tydligt gick att se att supportrarna flydde från polisen. Det talades om "nolltolerans" med anledning av ett EU-toppmöte.

Dagen efter matchen möttes vi av svarta löpsedlar när Öresundsbron var avklarad och vi var tillbaka i Sverige. "Tusentals svenskar i kravaller" gick det att utläsa på en av löpsedlarna. En brutal vinkling av en mindre lyckad polisinsats. För de som inte hänger med helt i fotbollssvängen så var all heder vi försökt återupprätta från de mörka åren på läktarna under mitten av 90-talet borta.

Något som få hade noterat var vad som egentligen hände. Det var faktiskt fest. Närmare 5 000 personer hade tagit sig över sundet för att stötta Djurgården. Nästan en hel kortsida fylldes av tillresta djurgårdssupportrar som fick se Djurgården göra en mycket bra insats. Något som givetvis djurgårdstränaren Sören Åkeby hade en aning om när han intervjuades dagen innan matchen.

"Jag tror på 1–1"

Sören Åkeby – dagen innan matchen mot FC Köpenhamn:

Hur är skade– och sjukdomsläget i truppen?

– Den enda som saknas är PEO. Han har ont i halsen, men vi hoppas få honom frisk så att han i alla fall kan vara med på söndag mot IFK Norrköping. Han är med här nere i Danmark. Annars så är alla friska, berättar han dagen innan matchen.

Vad har du för förväntningar på matchen?

– Jag tycker det är viktigt att vi går ut och presterar något positivt och inte bara spelar med försvarstaktik. Jag vill att vi går ut och spelar fin offensiv fotboll med en bra defensiv.

Känns det annorlunda inför den här matchen i jämförelse med en "vanlig" match?

– Inte just nu. Jag tycker att det skall bli kul att möta en gammal kompis (Hasse Backe). Sen ser jag det som en bra värdemätare för Djurgården att mäta sina krafter mot internationellt motstånd och ett nordiskt topplag. Det skall bli kul att se var vi står någonstans.

Ni har haft Värtans tränare Stefan Linder på spionresa i Köpenhamn. Vad har han avlämnat för rapport?

– Han noterade att de spelade väldigt mycket centralt och väldigt lite på kanterna. Det spelade väldigt sällan där ute. Det var egentligen bara det han reagerade på.

Några speciella spelare som ni bör se upp med?

– När han såg dem spelade de inte med sitt bästa lag. Suma var till exempel avstängd, men att han är bra vet vi sedan tidigare. Deras centrala mittfältare Peter Nielsen och Erik Mykland är farliga.

Hur skall ni spela för att sätta käppar i hjulen för FC Köpenhamn?

– Det som är positivt är att vi också spelar centralt och att vi då inte behöver anpassa oss efter dem.

Ni får tillbaka Stefan Rehn som missade förra matchen på grund av en inflammerad hälsena. Hur mycket betyder hans närvaro i matcher som denna?

– Vi blir konstruktivare. Sen betyder givetvis hans rutin väldigt mycket.

Till slut. Ett stalltips om vad vi kan ha för slutresultat?

– Jag tror på 1–1.

UEFA-cupen 19 september, Omg. 1 match 1: FC Köpenhamn–Djurgårdens IF

Hur bra är Djurgården? Hur bra är FC Köpenhamn? Kan Djurgården mäta sig med den nordiska storklubben? Frågorna var många inför det nordiska huvudstadsderbyt på Parken. Det visade sig att både Djurgården och FC Köpenhamn var bra, och det visade även att Djurgården kunde mäta sig med danskarna.

Den mållösa matchen var underhållande och genomfördes i ett högt tempo. Hemmalaget var lite farligare än Djurgården och skapade ett flertal bra målchanser. Den bästa hade sydafrikanden Zuma, men han lyckades förpassa bollen över ribban från nära håll. En hårresande miss som till och med hade fått alla spelarna i Shamrock Rovers att häpna.

Djurgårdens bästa målchans hade matchens dominant Kim Källström. Han skickade från distans iväg en stenhård projektil som prickade ribban.

Det oavgjorda resultatet skall Djurgården vara nöjda med. Spelmässigt hängde laget med bra, men målchanserna skapades i första hand av FC Köpenhamn. Djurgården behöver dock inte be om ursäkt för resultatet. Laget spelade ett imponernade bra försvasspel rakt i genom hela matchen. Det var upplagt för en oviss retur.

Annars så var det stora utropstecknet publiken på CocaCola-tribunen. Där hade över 4 700 personer löst entré. Av dessa var samtliga djurgårdare. Parken som arena var en fantastisk skapelse och den bjöd även på en fantastisk akustik. Detta gjorde att ljudkulissen blev enormt mäktig. Djurgårdspubliken imponerade på nytt och sjöng utan problem ut hemmalagets supportrar.

FC Köpenhamn–Djurgårdens IF 0–0 (0–0)
Varningar DIF: Stefanidis, Karlsson
Varningar FCK: 2 st
Publik: 18 152
+ Kim Källström gjorde en storstilad insats på mittfältet.
– Den danska polisen var så långt i från gästvänlig man bara kan. Det vevades med batonger både till höger och vänster. Detta gjordes också i de allra flesta fallen helt i onödan.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson (Bapupa 75) – Källström
Stefanidis (Chanko 62) – Elmander – Wowoah

Noterbart: Stefan Linder noterade efter sitt spaningsuppdrag att FC Köpenhamn spelade mycket centralt men mot Djurgården handlade det mesta om att komma runt på kanterna.

"Han har alla kvaliteter och är dödligt farlig på fasta situationer" (Hasse Backe berömmer Kim Källström)

"Svårt att spela på 0–0"

Sören Åkeby – Dagen efter matchen mot FC Köpenhamn:

Är ni nöjda med resultatet?

– Ja, det är vi väl egentligen. Men 0–0 är ett svårt resultat att spela på. Petar de in ett mål på Råsunda måste vi göra två, det gör det lite klurigt hur man skall våga anfalla och hur mycket man skall försvara sig. Men det är ju ett starkt resultat borta mot FC Köpenhamn, så vi är nöjda.

Och matchen, vad tycker du om den?

– Defensiven var stabil, mycket bra. I början hade vi lite tryck på oss, men vi var lite försiktiga också. Sedan hade vi lite felaktig information om hur de skulle spela. Vi hade förstått att anfallen gick genom deras centrala mittfält, men de spelade mycket mer på kanterna, kanske för att utnyttja vårt tremannamittfält. Så vi fick rätta till lite där.

– Offensivt måste man tänka på vad det är för motstånd vi möter, de har det inte lätt där framme, det ges inte bort en millimeter gratis. Det går snabbt och det tar på krafterna. Jag tycker att de gör en bra match efter förhållandena.

Hur var stämningen i truppen efter match?

– Mycket bra. Hade vi bara klarat av resultatet hade det varit en sak. Nu står vi upp mot ett av Skandinaviens två bästa lag. Spelarna känner av detta och det är klart att de växer. Det här är otroligt nyttigt för dem.

Hur var Parken att spela på?

– Det kan knappast bli bättre, vilken arena. Skall man klaga på något så var det att underlaget var lite hårt och bollarna studsade lite mycket, det blir väl så när man har många arrangemang och underlaget plattas ihop. Men det var en riktigt fin arena.

Hur var stämningen på arenan?

– Ojojoj, det var magnifikt, vilket tryck. Det är svårt att förstå att man spelar på bortaplan. Ni sjöng ut Köpenhamn totalt på deras egen hemmaplan, och då skall ni veta att de nog är Danmarks bästa klack. Fullständigt fantastiskt.

"Det gäller att spela klokt"

Sören Åkeby – Dagen innan returen på Råsunda mot FC Köpenhamn:

– Det gäller att spela klokt. Vi får inte bli övermodiga. 0–0 kanske låter som ett bra resultat att gå på, men det är ett svårt resultat att bemästra. Vi får inte öppna oss bakåt. Fast vi kommer att spela mer offensivt i morgon än vad vi gjorde nere i Köpenhamn.

För FC Köpenhamn kan alltså ett mål innebära avancemang. Någon forcering från start räknar han dock inte med.

– Så lätt är det inte att man bara börjar anfalla för att få ett tidigt mål. Jag tror att de kommer att spela ungefär som hemma. De kanske kommer att försö-

ka kontra lite mer med Zuma nu än senast. Vi måste bemästra honom lika strålande nu som vi gjorde i den förra matchen.

FC Köpenhamn låg närmast segern i det första mötet. Blåröndernas målchanser var lätträknade. Skall Djurgården avancera måste offensiven bli bättre. Sören instämmer:

– Vi måste få fram mer folk offensivt men vi möter vi ett bra lag. Vi måste få bättre rörlighet och våga spela mer på dem. I den förra matchen var vi överförsiktiga och slog mest långt, plus att de blev bortplockade. Nu skall vi vara mer rörliga. Sen så måste vi ge dem mer bollar på fötterna.

Vinna eller försvinna? Djurgården eller FC Köpenhamn? Vilket lag vinner, och varför?

– Jag tror att vi vinner. Vi har fördel av hemmaplan (nåja), och hungriga vargar jagar bäst!

UEFA-cupen 3 oktober, Omg. 1 match 2: Djurgårdens IF–FC Köpenhamn

Returmötet mellan de två nordiska lagen var på förhand en oviss historia. FC Köpenhamn, som låg närmast segern i den första matchen fick dock ses som favoriter med tanke på att Djurgården gick mållösa av planen vid den drabbningen. Ett dansk mål skulle således sätta press på Djurgården som då skulle behöva göra två mål.

Matchens första tio minuter handlade om spel mot ett mål. Djurgården var rejält tillbakapressade och det var bara en tidsfråga innan FC Köpenhamn skulle ta ledningen.

Med en knapp kvart spelad tilläts Djurgården att sticka upp i ett anfallsförsök. Motståndarna lyckades

stoppa Andreas Johansson med en hörna som följd. Den lyckades Samuel Wowoah förvalta väl. Johan Elmander gick upp i luften och fick bollen via en försvarare in i mål.

Målet innebar en rejäl uppryckning spelmässigt för Djurgården. Nervknutarna släppte och laget vågade spela ut. Målchanser skapades. Samuel Wowoah missade bollen när han skulle toffla in den i öppet mål, och Andreas Johansson berövades en straff när han gick omkull i straffområdet. Utdelningen kom glädjande nog några sekunder in på stopptid. Kim Källström prickade Johan Elmanders huvud med en frispark och bollen for in i nätmaskorna.

Matchens andra halva genomförde Djurgården på ett mycket bra sätt. Laget spelade på resultatet men fortsatte att anfalla. FC Köpenhamn tilläts inte komma förbi när Djurgårdens ytterbackar förtjänstfullt stängde sina kanter.

En timme in i matchen prickade Samuel Wowoah överliggaren. Mål där och matchen hade varit avgjord. Danskarna gav i stället matchen nerv när de reducerade i matchens slutsked. Repliken kom dock omgående när domaren blåste straff på stopptid. Kim Källström förvaltade straffen på bästa sätt och UEFA-cupäventyret kunde fortsätta.

Djurgårdens IF–FC Köpenhamn 3–1 (2–0)
1–0 Självmål (13)
2–0 Elmander (45)
2–1 Zivkovic (88)
3–1 Källström (90, straff)

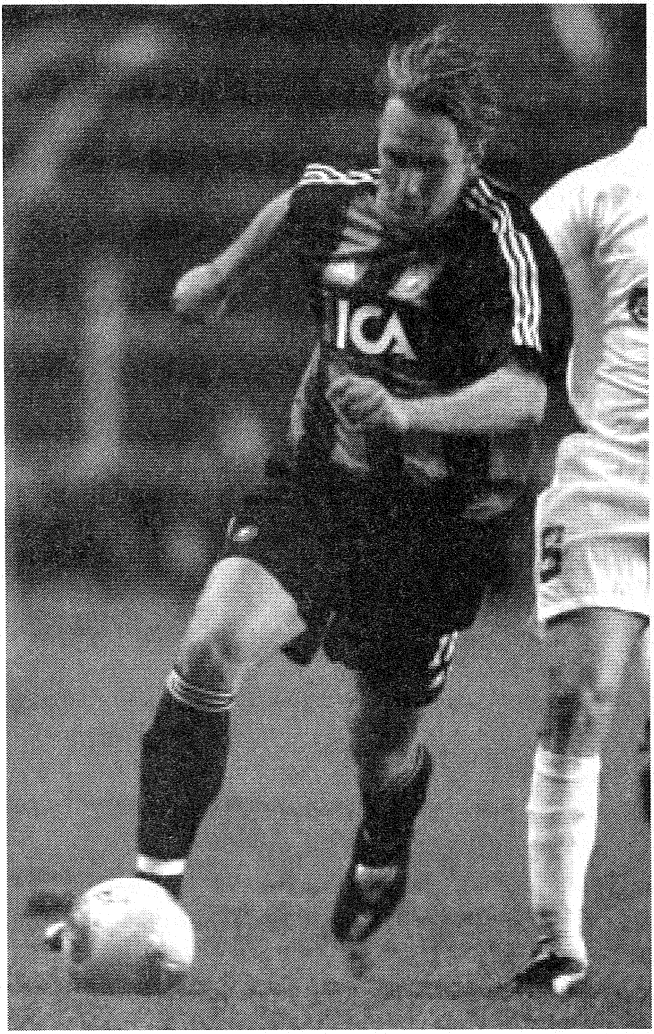

Andreas Johansson mot FC Köpenhamn på Råsunda

Varning DIF: Rasck
Publik: 13 459
+ Djurgården kontrollerade matchen på ett utmärkt sätt i den andra halvleken. Något som många tidigare årgången misslyckats med gång på gång när de försökt. Den här årgången av Djurgården är glädjande nog inte som så många andra.
– Publiksiffran. Matchtiden (20:45) kanske inte var den allra bästa, men visst borde fler vara intresserade av att få se Djurgården spela internationellt?

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Stefanidis – Elmander – Wowoah (Chanko 75)

"Vi fick Kim Källström högre upp i banan och då fick vi ett bättre spel" (Zoran Lukic kommenterar scenförändringen efter 1–0)

Djurgårdens IF–FC Girondins de Bordeaux
"Jag tycker att vi rent sportsligt hade föredragit österrikarna, men skall vara glada att vi slapp spanjorerna. Bordeaux är nog ett bra lag. Fransk ligafotboll är bra även om den utarmats en del på bra spelare på senare år. De spelar en snabb och teknisk fotboll. Jag känner inte till laget men jag åker ner den 26:e oktober och ser deras match mot Monaco. Jag tror att vi ska ha en hyfsad chans mot dem." (Sören Åkeby kommenterar lottningen)

En ny oviss lottning väntade Djurgården inför den

andra omgången. De sex lag Djurgården kunde ställas mot var Real Betis, Leeds, Sturm Graz, Schalke 04, Bordeaux, samt PAOK. Sportsligt sett så hade kanske Sturm Graz varit det bästa alternativet. Det blev franska FC Girondins de Bordeaux. En lottning som inte kändes helt enkel på förhand. Detta trots att Bordeaux hade startat sin liga svagt och skakats en aning av interna stridigheter.

Den första matchen, som får rankas som en av Djurgårdens största matcher på många år, hamnade lite i skymundan av guldrushen. Djurgården kunde ha blivit mästare i kavaj dagen innan om AIK hade lyckats plocka en poäng av Malmö FF och den mediala fokuseringen handlade om allt annat än UEFA-cupen. Nästan 14 000 åskådare hittade i alla fall ut till Solna för att följa matchen på plats. Den något udda starttiden 18:00 gjorde säkert att en och annan åskådare föll bort, men eftersom ,matcherna i UEFA-cupen inte får krocka med matcherna i Champions League så var det bara för Djurgården att rätta in sig i ledet. Stämningen var lite småsömnig på läktaren. Den kommande guldmatchen i Borås fanns nog i de flestas tankar.

Bordeaux hade ett flertal välkända spelare i sitt lag. Christophe Dugarry med franska landslagsmeriter visade sig vara en mycket bra spelare med en förkärlek till klacksparkar. Portugisen Pauleta, bänkad på Råsunda, är en annan högklassig spelare. Mest imponerade dock högervingen Feindouno. En snabb spelare med mycket bra teknik. Mikael Dorsin gjorde dock en fantastisk match på Råsunda och stängde för det mesta sin kant.

"Klokhet och tålamod"

Klokhet och tålamod. Ja, det är ingen vild gissning att dessa två ord har förekommit frekvent i Sören Åkebys genomgång med spelarna inför första matchen mot Bordeaux.

– Ja, mot ett lag som Bordeaux måste vi spela taktiskt och då handlar det så mycket om att vara kloka och att vi inte ska springa bort oss. Annars så rasslar det bara till och så ligger vi under med 2–0. Men det innebär inte att vi frångår vårt grundspel. Vi har alltid samma grundspel men den taktiska biten kan man ändra på.

Matcherna mot FC Köpenhamn i UEFA-cupens första omgång var två lyckade exempel. Djurgården spelade 0–0 i Danmark och vann på Råsunda med 3–1 (2–0).

– Vi var klockrena mot Köpenhamn. Man kan hävda att flera av våra spelare är orutinerade men vi spelade taktiskt hundraprocentigt. Köpenhamn hade stundtals mycket boll men dom skapade inte så många chanser. Det var ett hårt tryck mot oss under en period och från sidan kunde man kanske bli lite oroad men det kändes ändå stabilt. Vi visade också att vi kunde ställa om snabbt och gå till anfall. Vi vet att det gäller att utnyttja våra chanser och det gjorde vi. Visst, Samuel Wowoah sköt i ribban när kom fri på Råsunda men det var små marginaler där.

Sören Åkeby besökte nyligen Bordeaux och såg kvällens motståndare live.

– Jag har sett några matcher på video jag tycker att det är bra att ha suttit på läktaren och kunnat se helheten. Det är ett lag som än så länge ligger före oss tekniskt sett. Jag betonar "än så länge" för jag är

övetygad om vi snart är i kapp. I kväll ska vi försöka agera ungefär som mot FC Köpenhamn och till bortamatchen beror det självklart på det första resultatet. Vi måste visa stort tålamod.

Det har varit en intensiv höst för Djurgården med avancemang i UEFA-cupen, toppstrid i Allsvenskan och stundande finalspel mot AIK i Svenska Cupen. Lagets tränare erkänner att han tycker att situationen är angenäm.

– Det var väl inget man hade trott innan säsongen. Djurgår'n har kommit med på kartan och vi ska möta ett europeiskt topplag som Bordeaux. För två år sen satt vi och snackade om 0–1 mot Ljungskile i ettan.

Svenska tränare brukar inte gärna vilja framhäva någon speciell spelare men Åkeby kan inte undgå att nämna Stefan Rehn som gör en av sina sista matcher som spelare för Djurgården i kväll.

– Rehn är ovärderlig. Alla kanske inte förstår det men en sån klok spelare går inte att ersätta. Vi kan bara försöka hitta någon som är i närheten. Han har gjort mycket nytta för Djurgården förut men jag undrar om han har varit så här bra. Det är många som säger att han inte ser lika pigg ut längre men se på vilken roll han har för laget och hur betydelsefull han är. Han spelar upp oss i matcherna och är enormt viktig med sina defensiva kvaliteter.

UEFA-cupen 29 oktober, omgång 2 match 1: Djurgårdens IF–Bordeaux

Sen höstmatch på Råsunda med tidig matchstart. Blåränderna fick verkligen bekänna färg mot franska Bordeaux. Fransmännen satte full fart från bör-

jan. De visade upp ett kvickt och variationsrikt passningsspel samtidigt som de hade rejält med fart under fötterna. Djurgårdens försvar fick verkligen bekänna färg. Allt som oftast så gick det bra, men när det väl avlossades skott mot mål så stod Andreas Isaksson i vägen. Han gjorde ett par mycket bra räddningar. Efter 32 spelade minuter tvingades Niclas Rasck bryta matchen med ryggsmärtor. In som högerback kom den vänsterfotade mittbacken Richard Henriksson. Han klarade sig bra på den ovana positionen även om det såg lite avigt ut ibland.

Djurgården stod emot mycket bra i den första halvleken och tog även över matchen till en viss del efter cirka tjugo minuter. Andreas Johansson var mycket nära att rulla in bollen i mål, men hans skott rullade retfullt förbi målstolpens utsida.

I den andra halvleken kroknade Djurgården. Det höga tempot hade tagit ut sin rätt och Djurgården föll ned i banan. Långbollarna blev fler och fler och ingen av våra anfallare förmådde att hålla i bollen så att laget kunde flyttas upp. Den bästa målchansen hade Mikael Dorsin. Hans försök att rensa till hörna gick i egen målstolpe och vidare till Andreas Isakssons trygga famn.

En dryg timme in i matchen kunde Bordeaux göra matchens första och enda mål. Den vindsnabbe högermittfältaren Feindouno for fram på sin högerback. Mikael Dorsin hade långt hem efter en offensiv utflykt och luckorna i försvaret kunde inte täppas till. Feindouno tog sig förbi Markus Karlsson i straffområdet och sköt ett lågt skott till höger om Andreas Isaksson.

Bordeaux fortsatte sedan att kontrollera matchen. Den sista kvarten fick emellertid Djurgården tillåtelse att vara med igen, och då var Blåränderna ytterst nära att kvittera. Johan Elmander blev fri med målvakten efter en tilltrasslad situation. Skottet tog i stolpen. Richard Henriksson missade sedan en nick i öppet läge, och inhopparen Makondele sköt ett bra skott som målvakten med vissa problem kunde avstyra.

Djurgården stod upp bra mot fransmännen, men fick finna sig i att förlora mot ett lag som var en aning kvickare i det mesta.

Djurgårdens IF–Bordeaux 0–1 (0–0)
0–1 Feindouno (67)
Varning DIF: Makondele
Varning Bordeaux: 1 st.
Publik: 13 558
+ Andreas Isaksson och Mikael Dorsin gjorde fenomenala insatser. De visade att de håller internationellt och att de är mogna för spel i A-landslaget.
– Sena byten. Spelarna gick på knäna tidigt i den andra halvleken.

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck (Henriksson 32) – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Stefanidis – Elmander (Makondele 76) – Wowoah (Chanko 77)

" Vi måste se upp när de går från försvar till anfall, då

går det undan" (Sören Åkeby innan matchen. Och visst gick det undan.)

"Vi brann inte riktigt"

Zoran Lukic delade med sig av sina funderingar efter matchen. Givetvis så var han inte nöjd med förlusten, men samtidigt så tackade han fransmännen för en liten fotbollslektion som visade att Djurgården har en bit kvar innan målsättningen om att nå europatoppen är nådd.

– Det känns aldrig bra att förlora, men vi ska veta att vi förlorade mot ett bättre lag än vad vi var i dag. Fortfarande ligger vi ett steg efter de bättre europeiska lagen. Vi tappade i passningsspelet och blev stillastående. Lite fega skulle man kunna säga. Det kändes som att vi inte riktigt brann för det här i dag.

De hade ett väldigt högt tempo i sitt spel. Det gick väldigt fort ibland?

– Det är problemet när man spelar i Allsvenskan. Allt går lite långsammare. Jag är övertygad om att vi skulle komma in i tempot ganska snabbt om vi fick några sådana här matcher till.

Det blev mycket långbollar i den andra halvleken. Varför?

– Det berodde på att vi inte vågade kliva upp med vår backlinje och hålla laget kort. Vi blev utdragna och långa. Då är de så pass skickliga att de tar sig i genom med sitt passningsspel.

Ni kom in i matchen igen när det återstod tio minuter?

– Då vågade vi kliva upp i banan och då skapade vi målchanser. Tyvärr så var det försent.

Hur ser du på era chanser i returen?

– Alla som såg matchen förstår att de inte är så stora, men alla matcher måste spelas och vi vet att vi har ett duktigt lag. Förhoppningsvis så har vi vunnit SM-guld då och med det i ryggen kan vi göra underverk.

13 november, UEFA-cupen, omgång 2, match 2: Bordeaux–Djurgården

Efter 0–1 på Råsunda tilldömdes inte Djurgården några större chanser för avancemang till den tredje omgången. Respekten för Bordeuax var stor, kanske så stor att det gick ut över Djurgården spel i den första halvleken på Stade Chaban-Delmas. De blårandiga hamnade allt för långt ner i banan och ett triumfkort som Kim Källström deltog bara sporadiskt i spelet.

Pascal Feindounos 1–0 i den 37:e minuten kom inte som någon överraskning. Djurgården hade mycket svårt att hålla bollen inom laget och Andreas Isaksson fick jobba hårt och förtjänstfullt mellan stolparna. Stefan Rehn lyckades vid några få tillfällen stanna upp och slå vårdade passningar och då kunde Djurgården flytta upp laget. Tyvärr slarvade samtliga forwards i bollmottagningarna och gång på gång studsade bollen i väg flera meter. Trots Bordeaux markanta övertag skapade Djurgården tre hörnor i den första halvleken men dessa slogs allt för löst och plockades lätt ner av Ulrich Rame.

Först efter att Feindouno ökat på till 2–0 på en målvaktsretur kom Djurgården in i matchen. Bordeaux slappnade av och Djurgården skapade fyra–fem riktigt vassa målchanser. Babis Stefanidis, Andreas Johansson och inhopparen Makondele

René missade i frilägen medan Johan Elmander visade klassen och behärskat slog in reduceringen. Nu var Djurgårdens respekt bortglömd och plötsligt uppstod chans efter chans i Bordeaux straffområde. Markus Karlsson dundrade bollen över i ett mycket bra läge och även Patrik Eriksson Ohlsson var nära att få in bollen i mål.

2–1 får ändå ses som ett klart rättvist resultat. Det var klasskillnad, framför allt i tempo och bollbehandling, mellan lagen, särskilt som Djurgården gjorde en dålig första halvlek. Stefan Rehn hade därmed gjort sin sista match i blårandigt och han hyllades som sig bör av drygt 300 tillresta djurgårdare i Bordeaux.

Bordeaux–Djurgården 2–1 (1–0)
1–0 Pascal Feindouno (37)
2–0 Pascal Feindouno (50)
2–1 Johan Elmander (73)
Publik: 10 672
Domare: Dani Koren, Israel
Varningar: Jean-Claude Darcheville (Bordeuax), Mikael Dorsin (DIF)

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson (Makondele 64) – Källström
Stefanidis (Bapupa 80) – Elmander – Wowoah (Chanko 64)
+ Isaksson och Elmander visade klassen
– Överdriven respekt och dålig bollbehandling i första halvlek

"Man måste sätta sina chanser i internationella matcher." (Johan Elmander vet hur man gör)
"Vi var för fega i början." (Andreas Isaksson)
"Vi måste ha betydligt mer tur för att vinna en sån här match." (Sören Åkeby)

Invasionen av Irland – en reserapport av Joachim Ljungh

Den 21 juni var ett datum som många Djurgårdare hade väntat på. Då skulle kvalet till UEFA-cupen lottas.

Vår lott kunde knappast ha blivit bättre ur en supporters synpunkt; vi skulle möta Shamrock Rovers från Dublin, Irland!

Djurgårdare över hela landet lät ingen tid spillas och samma dag (midsommarafton) började bokningarna trilla in hos olika flygbolag. Tyvärr ville det sig inte bättre än att UEFA var tvungna att göra en rockad på vårt hemma- och bortamöte med Shamrock på grund av att AIK skulle spela hemmamatch samma dag som vi. Detta byte av matcher fick ödesdigra konsekvenser för många fans som hade bokat resa genom Ryanair eftersom nämnda flygbolag inte har för avsikt att låta sina kunder boka om biljetter, men att ta ut en avgift för att sitta i telefonkö har de inga problem med dock. Reseklubben jobbade som vanligt på mycket bra och fick snabbt fram några prisvärda alternativ som många, inklusive jag själv, nappade på vilket innebar ned-

resa på torsdagen, match på kvällen och hemresa morgonen efter. Eftersom strulet inte hade för avsikt att hålla sig borta någon längre tid så var det vårt tänkta flygbolag, Transjet, som drabbades av flygförbud. Plötsligt stod drygt 600 resenärer utan flygplan. Men här jobbade resebyrån, Steve Perryman Sport Travel, på bra och fick fram alternativ som kostade några hundralappar extra, men det var det självklart värt för nu skulle vi ut och se Djurgården lira i Europa!

Några av oss var med förra gången DIF hade en "stor" resa ut i Europa, nämligen den ökända resan till Luxemburg och man kan väl rätt snabbt konstatera att kontrasterna mellan då och nu är enorma. Då var vi en busslast som åkte ned, man kände igen alla som var med, hotell Yxan var inte pigga på fotbollssupportrar och vi som hade tur fick sova en HEL natt innan vi blev utkastade, Djurgården lirade värdelöst och fick endast med sig 0–0, stök och bråk präglade rubrikerna i tidningarna och även om resan hade varit en upplevelse var det en annorlunda och bättre resa jag hoppades på denna gång. Och det fick jag verkligen...

Redan på Centralen klockan kvart över sju på torsdagsmorgonen den 15 augusti syntes det blårandiga tröjor överallt. Många valde självklart att ta Arlanda Express eller flygbussarna ut och man märkte att det låg ett sus av förväntan i luften. Vilken resa det här skulle bli! Vi visste redan att de som hade valt att åka snedresa var på plats i Dublin och man hade kunnat läsa på gästböckerna att det varit Djurgårdare på plats på pubarna och gatorna många kvällar innan.

När vi klev in på Arlanda såg vi direkt att kön till incheckningen var 30 meter lång och bestod endast av blåränder som lät sig väl smaka av de DIF-karameller som någon vänlig själ hade placerat framme vid disken. Väl igenom passkontrollen hördes Djurgårdsramsorna eka och puben var redan nu fullbelagd av supportrar som lät frukosten bestå av ett par kalla öl och många skratt i familjen Djurgår'ns härliga sällskap! Nu var äventyret äntligen här och skålarna avlöste varandra samtidigt som förskräckta och förvånade människor undrade vad som var på gång när flera hundra galningar satt i blårandiga tröjor och drack öl klockan åtta en torsdagmorgon på Arlanda...

Vi hade tre plan till vårt förfogande och klockan 09.34 steg det sista av dem från landingsbanan med destination Irland. Väl på planet hade vissa smarta människor, självklart inklusive undertecknad, satt sig längst bak vilket innebar att när bältesskyltarna slocknade stod vi först i toakön, som på mindre än 15 sekunder senare bestod av drygt en tredjedel av planets resenärer. De söta flygvärdinnorna hade bråda dagar med att servera ivrigt vinkande och törstiga fotbollssupportrar, men stämningen var på topp hela resan. På Dublins flygplats stod en snubbe med skylten "Djurgardens" och viftade iväg oss till de väntande bussarna som skulle föra oss till respektive hotell och eftersom jag och mitt resesällskap kände oss lite posh av någon anledning hade vi självklart valt det lite finare, lite dyrare, lite poshigare Hotell Burlington. Bussen körde sick-sack genom Dublins gator kändes det som och en resa som normalt borde tagit ca 20 minuter tog nu runt

45, men det innebar att vi nu slapp oroa oss för sightseeing och kunde koncentrera oss på det mer väsentliga; Djurgården och det sociala livet på pubarna i Dublin. Väl framme vid hotellet valde många att ta det lite lugnt med incheckningen och istället fylldes hotellbaren snabbt på med törstiga DIF-fans som nu äntligen var på plats och hade en härlig eftermiddag, kväll och natt att se fram emot!

Dublins centrala delar och nöjesdistrikt kallas Temple Bar och vi valde att styra kosan åt det hållet så vi tog en promenad från hotellet. Den tog runt 25 minuter och det var härligt att se blårandiga matchtröjor överallt på vägen. Det var inte heller helt fel att se souvenirshoparna fullproppade med mörk- och ljusblå kläder, mössor och halsdukar, man kände sig verkligen hemma och det märktes att Dublinborna kollade både en och två gånger på våra tröjor. Anledningen var självklart att Dublin har ett annat lag som lirar någon konstig sport (som jag inte ger mig in på att försöka förstå) och det laget och staden Dublin har, liksom DIF, valt att ha de vackraste färgerna, mörk- och ljusblå.

Efter ett tag blev pubarna och Djurgårdarna fler och fler och vi förstod då att vi kommit rätt. Nu skulle vi söka upp puben The Auld Dubliner där vi skulle möta upp vår vän Stefan med familj som hade varit på Irland sen i lördags. Efter lite gator upp och ned såg vi till slut vårt mål och väl inne såg vi att den var full av blåränder, precis som baren bredvid där sångerna avlöste varandra. En härlig stämning var det överallt runtom området där pubarna låg och till slut såg man nästan bara Djurgårdare förutom personalen och musikerna som satt och spelade

gammal hederlig irländsk folkmusik mellan DIF-ramsorna. Vi fick något att käka och hade några trevliga timmar innan vi begav oss mot den abonnerade puben Quinns som låg i närheten av Tolka Park där matchen skulle spelas.

Vi tog en taxi upp för att inte förlora värdefull festtid och när vi kom fram såg vi att gatan utanför Quinns var fullspäckad med Djurgårdsfärger. Så vi tränger oss fram och kliver in på puben där vi möts av massiv Djurgårdssång från alla håll! Den här puben var vad man kallar modell större med många, många rum och barer och överallt stod det Djurgårdare på bord och stolar och sjöng för fulla halsar, vilken otrolig stämning! Vi rörde oss genom de olika rummen så gott det gick och det var helt sanslöst vilket drag det var, det var helt omöjligt att inte ryckas med och till slut stod även bartendern och klappade takten. Det sades att den här puben tog 1 000 pers och eftersom det var smockfullt inne, på bakgården och utanför kan ni ju själva tänka hur många Djurgårdare det kan ha varit där. I ärlighetens namn skall väll tilläggas att ett fåtal Shamrockfans även hade tagit sig till Quinns och redan här märktes den goda stämningen som skulle följa hela den här dagen eftersom det bjöds på Guinness åt båda hållen. Efter några timmars festande tog allt drickbart slut (!) i barerna och folk började därför söka sig till off license-butiken som låg vägg i vägg och lär ha tjänat en hygglig hacka på DIF-supportrarna.

Alla hade stora problem med Storbritanniens vansinniga vänstertrafik och speciellt en grabb råkade illa ut när han blev påkörd precis utanför Quinns, men efter vad jag har hört så klarade han sig rätt

hyggligt efter omständigheterna och det var skönt att höra. Nån timme innan matchstart började folk sakta röra sig mot Tolka Park i samlad trupp och det var en mäktig syn att se två Djurgårdståg, ett på varje sida om gatan, sjunga och dansa gatan fram mot arenan. Vi hade tilldelats en hel långsida och redan när vi kom in var stora delar av läktaren fyllda med sjungande supportrar. Shamrockklacken stod på ena kortsidan som bestod av en halv (!) läktare av någon anledning och deras Celticliknande tröjor syntes även självklart på resten av arenan. Djurgårdarna blev bara fler och fler och enligt uppgift ska vi ha varit över 1 700 stycken på vår läktaren vilket måste anses som klart godkänt i sådana här sammanhang!

Matchen drog igång och började väldigt trevande. Båda lagen ville nog känna på varandra eftersom man förmodligen var väldigt osäker på hur de andra spelade, så början blev rätt tråkig tyckte jag i alla fall. Det var mycket kämpande från båda håll men inget skönspel. Efter drygt 20 minuter lyckades i alla fall matchens trollgubbe med "Babis" på tröjan snurra upp ett par Shamrocklirare och skicka fram bollen till Samuel Wowoah som i, enligt mig, misstänkt offsideposition fick göra 1–0 och DIF-läktaren exploderade! Vi hade hållit igåg hela matchen hittills på ett makalöst sätt, men nu blev det nästan löjligt drag på klacken...det sjöngs och sjöngs och sjöngs...högre, HÖGRE och HÖGRE! Djurgårdsramsan som går efter "When Johnny comes marchin' home" dånade ut över Tolka Park resten av halvleken och man såg att Shamrockklacken till slut gav upp sina försök att sjunga efter några tafatta för-

sök att höras ned till planen. Det var lönlöst. Vi hade tagit över totalt.

I andra halvlek kvitterade Shamrock tidigt med en kanonnick efter en hörna och Isaksson var chanslös. Ändå kändes det aldrig oroligt utan man märkte att Djurgården började våga mer och mer. Inte minst på mittfältet där Källström, Rehn och Adde dominerade. Babis fortsatte med sin lekstuga på kanten och vid ett tillfälle tog han en löpning inåt banan och avlossade ett hårt skott, som via en Shamrockförsvarare styrdes otagbart in i mål och vi hade på nytt tagit ledningen och fick för andra gången sjunga "Klockan slår, klockan slår..."

Samtidigt som spelet på planen blev bättre och bättre höll klacken igång i ett ursinnigt tempo som fungerade som tändvätska och gjorde oss ännu bättre på att sjunga, högre och mäktigare! "Vi sjunger högt för Djurgår'n, vårat lag" fungerade prickfritt och tempot var på en helt normal nivå, vilket återigen får en att fundera på vad det är som gör att den aldrig funkar i Stockholm...?

Nu var man säker på seger och med 20 minuter kvar var det Källström som fick punktera matchen och därmed göra slut (?) på Shamrocks förhoppningar om ett fortsatt Europaäventyr. Resten av matchen blev en enda stor fest där vi Djurgårdare började sjunga "Always look on the bright side of life" riktat mot Shamrocksupportrarna, som glädjande nog höll med och började sjunga med från sin läktarsektion. Jag måste säga att det är fan så mycket roligare att stå och sjunga en sån ramsa tillsammans med en annan klack än att stå och vråla "Solna-tattare" till några som svarar "Djurgårdsjävlar"...

Matchen blåstes av och segern var ett faktum. 3–1 på bortaplan är knappast fy skam och även DIF-spelarna verkade väldigt nöjda när de tackade oss efter matchen. Det gjordes vågar, kullerbyttor och applåderades i många minuter och på vägen ut till spelargången fick våra härliga lirare även hyllningar av motståndarfansen. Men vi var inte nöjda utan ville ha in Djurgården på planen igen och med ramsor som "Vi vägrar gå hem" och diverse andra sköna slagdängor syntes till slut efter ca 20 minuter de blårandigarna krigarna på planen igen! Mössor och halsdukar kastades in och spelarna körde snygga danser med sina nya souvenirer på skallen till stor förtjusning! Även Snuffe tog sig en svängom nere på planen vilket nog fick de fåtaliga Dublinbor som stod kvar på läktaren att skaka på huvudet. Det finns inte ord att beskriva det draget som var på läktaren under matchen och jag kan ärligt säga att jag aldrig någonsin tidigare, efter drygt 15 år som aktiv DIF-supporter, varit med om en sådan stämning på en fotbollsmatch som det var på Shamrock Rovers–Djurgårdens IF den 15 augusti 2002.

Utmattade men lyckliga drog vi oss tillbaka till Quinns för att fira segern med ett par kalla öl. Där hade dessutom fler Shamrockfans slutit upp och det blev en härlig stund med blåränder på längden och grön–vitränder på tvären som samtalade och sjöng ihop. En ramsa man särskilt minns var den då hela puben ställde sig upp och vrålade länge: "If you hate Hammarby, clap your hands!" Så mycket för grön–vitt samarbete...

Efter Quinns bestämde sig några stycken av oss för ett ta en taxi till Temple Bar igen. Vi hoppade in

fyra stycken i en taxi och får frågan om vi var på matchen. "Självklart" svarade vi varpå taxichauffören utförligt börjar berätta om att han var på AIK–DIF veckan innan för att "reka" inför matchen! Vi tittar på varandra och ser ut som fågelholkar när han börjar ifrågasätta varför Peo fick lira istället för Henriksson och sen börjar komma med utläggningar om vem som borde stå i Djurgårdens mål i fortsättningen. Så hela resan sitter denna taxichaffis från Irland och pratar DIF med oss, what are the odds?? Sen avslutar han med att säga "...by the way, AIK were crap!"

Dagen efter skulle bussen lämna hotellet vid sjutiden och eftersom vi kom i säng vid 04.30 så var det en kort natts sömn och en snabbdusch som gällde innan man bordade bussen för färd mot flygplatsen. Väl där checkade vi in och gick omkring för att hitta något ät- och drickbart. Många valde att fortsätta nattens festande och tog plats i baren för att ta sig några sista Guinness innan det bar av hemåt. På planet var de flesta, inklusive undertecknad, lätt redigt slitna och trötta efter den fantastiska dagen vi fått vara med om. Jag blundade, försökte göra det bekämt för mig och innan jag slumrade till tänkte jag mig tillbaka till kvällen innan på Tolka Park, på Quinns, på The Auld Dubliner och kände mig så jävla glad att vara en Djurgårdsjävel...

"Djurgarden's victory that was roared on magnificently by their 1,600 boisterous supporters" (The Star)
"Some 1,500 Swedish fans were the only ones smiling in Tolka Park last night" (Irish Independent)

Torsk-tugg – en hemresa med noll poäng i bagaget

På parkeringsplatsen mellan Gamla och Nya Ullevi sitter Nicke vid ratten med motorn på. Han har gått först. Robert och Kalle kommer sen och hoppar in i bilen utan att säga något.

Nicke: Var är Tobbe då?

Robert: Vet inte.

Kalle: Han är väl kvar och ska sjunga "Vi älskar er ändå" eller nåt.

Nicke: Äh, lägg av!

Robert: Fan, fan, fan!

Nicke: Och så den där Frisk-wannabeen på linjen. Jag blir vansinnig.

Kalle: Det är en sån där jävla linjedomare som ska hålla på och lägga sig i.

Nicke: Precis! "Jag är lika viktig som huvuddomaren." Hur fan kan han få döma Djurgår'n två matcher i rad.

Robert: Om Malmö vinner i morgon...då är vi helt...

Kalle: Nu har ju dom fan råd att torska.

Robert: Ja för fan, torska och kryssa.

Nicke: Ja vinner dom som har dom råd att kryssa och torska.

Robert: Nu losade vi två mål. Vi hade väl plus tolv och dom har plus 15.

Nicke: Vem gjorde målet, Örgrytes fjärde? Det var väl inte han igen den jäveln.

(Tystnad.)

Robert: Då är vi plus tio och dom är plus 15 och en match mindre spelad. Spelar dom oavgjort på den...fan, heja Örebro. Fan vad det kommer att bli

text-tv imorgon. Jag kommer att vara så nervös.

Kalle: Den går inte på canal plus va?

Nicke: Jo, det gör den säkert.

Robert: Ja, det gör den! Det är ju enda tisdagsmatchen. Det är canal plus.

Nicke: Ja , men det är perfekt. Då ska jag sitta med min Juventus-tröja och hålla på Örebro.

Robert: Ja, ha ha.

Nicke: Kom igen nu Wallinder. 'Otroligt! Tre mål av Wallinder!'

Kalle: Inga hinder – dom har Wallinder!

Nicke: Han måste ju ha sagt nåt, Mattiasson.

Robert: Ja, han måste ha sagt nåt. Själva grejen var ju ingenting.

Nicke: Spela roll när det var en minut kvar. Men ändå. Det var klumpigt att bli utvisad.

(tystnad)

Nicke: (om Tobbe) Var fan är han nu då. Kom igen nu.

(ny tystnad)

Nicke: Fan, jag såg ju fram emot att bara sitta och le i femtio mil.

Robert: Men vi måste höra på sportradion.

Nicke: Ja, jag fick inte in den, jag vete fan.

Kalle: Det är nån annan frekvens här.

Nicke: Ja, jag vet (trycker på knapparna).

(Arabisk musik hörs)

Nicke: Här är den, sportradion.

Kalle: Där är Tobbe!

Nicke: (vevar ner rutan) Tobbe!

(Tobbe kommer in i bilen.)

Kalle: Här var det fest och glam

Tobbe: Fan vad tungt att åka hem nu. Men men

men men, jag säger så här: Det räcker med att det blir oavgjort i Örebro–Malmö så är ju inte läget så radikalt mycket sämre. Det måste bli så. Malmö kan få panik nu. Du vet vad jag menar.

Kalle: Exakt.

Tobbe: Det är bara att konstatera att Djurgår'ns försvar klarar inte av Alfonso. Han är för bra för dom.

Kalle: Dom hänger inte med.

Tobbe: Dom har inte en suck mot honom. Han snurrar ju med dom. Va fan, det är ju nån som måste gå in och klippa honom. Det värsta att är att Örgryte hade kunnat göra sju mål i kväll.

Kalle: Det var som med Ijeh när han gjorde tre mål på Stadion. Nån måste gå dit och trycka till han.

Tobbe: Öis hade ju hur mycket chanser som helst.

Nicke: (försöker gena över en bensinstation för att komma ut på vägen) Vad fan är det här? Är det en bensinkö eller?

Kalle: Djurgår'n som hade 1–0 i halvtid också.

Nicke: (till bilen framför) Flytta på dig nu!!

Tobbe: Det här måste ha varit bättre för Öis än vinsten på Ullevi mot Blåvitt. Tio tusen på läktaren och vinna mot Djurgår'n.

Nicke: Vad händer här framme?!

Robert: Det är tio tusen bilar som ska åt olika håll.

Nicke: Irriterande med den där jävla brassen. Han bara glänser mot oss. Sex mål på två matcher.

Tobbe: Och Isaksson går inte ens ut på tvåan.

Robert: Ja, där ja.

Tobbe: Fast han gjorde några helt jävla vansinniga räddningar också. En med ena armen.

Kalle: Ja, han gjorde några grymma.

Nicke: Men Djurgår'n, dom vågar inte skjuta.

Robert: Nej, dom ska bara passa.

Tobbe: Och vad fan gjorde Elmander?

Nicke: Det är bara att titta på Kim liksom. Får bollen och pang klipper till. 2–2. Bollen ska bara in.

Tobbe: Chanko gjorde ingenting förutom frisparken.

Nicke: Fan.

Tobbe: Vilket jävla mörker. Tänk er det här nu. Vi åker ut nu mot Köpenhamn i Uefa-cupen, Vi kommer trea i allsvenskan och vi torskar svenska cupfinalen mot AIK.

Kalle. Och så torskar vi mot Bajen också.

Tobbe: Ja, vi torskar mot Bajen också. Tänk dig det.

Robert: Nej, vi kan inte torska mot Bajen.

Tobbe: Nej, det går inte.

Kalle: Det kan vi inte.

Djurgårdens bortafölje i Allsvenskan 2002:
8 april, MFF–DIF, 2 500
22 april, Halmstad–DIF, 500
2 maj, Landskrona–DIF, 500
12 maj, GIF Sundsvall–DIF, 2 500
29 juli, Norrköping–DIF, 4 500
25 aug, Göteborg–DIF, 1 500
11 sep, Örebro–DIF, 2 000
15 sep, Helsingborg–DIF, 500
30 sep, ÖIS–DIF, 800
20 okt, Kalmar FF–DIF, 2 000
2 nov, DIF–Elfsborg, 10 000

Kramkalas på Olympia i Helsingborg

”Det är mycket för supportrarna som vi spelar. De har varit fantastiska. Deras uppslutning är stor även om vi åker utomlands. De har även bra ramsor. Det är inte bara hata eller heja. ” (Kim Källström)
”Det betyder väldigt mycket att ha så många supportrar med sig. Det höjer stämningen och det hjälper oss på planen. Man får en kick.” (Johan Elmander)
”Ni är lika delaktiga i det här som vi är. Hoppas ni känner likadant som vi gör. Vi är som en enhet.” (Stefan Rehn till supportrarna)

KAPITEL 12

Allsvenskan omgång 20–26

Det blev, som sig bör, ett rafflande avslut på 2002 års fotbollsallsvenska. De uppsplittrade omgångarna föranledde en del underliga situationer. Som när djurgårdare jublar högt över mål för Elfsborg, Örebro och Helsingborg och till och med håller på AIK i en match.

Nu ska det sägas att det var långt ifrån alla djurgårdare som öppet hejade på AIK i den näst sista omgången, men hade de svartgula tagit poäng av Malmö FF hade Djurgården varit klara mästare. Många supportrar ställdes inför komplicerade val. Skulle en djurgårdare jubla åt ett mål för Gnaget. Skulle AIK:arna verkligen hjälpa Djurgården till det första SM-guldet sedan 1966.

Nåväl, till slut slapp vi den problematiken. Toppstriden levde in i den sista omgången. Malmö FF vann med 5–0 mot AIK så det var liksom inte så mycket att snacka om eller grubbla över. Solnaiterna har gjort bättre matcher än den på Malmö Stadion men tvåmålsskytten Daniel Majstorvic var säkert glad över att slippa markering under hela matchen.

Flera spelare i djurgårdströjor växte under de avslutande omgångar. Backlinjen hade en kolsvart kväll på Ullevi den 30 september men i de fyra sista matcherna släppte laget bara in två mål. Patrik Eriksson Ohlsson kom in som inhoppare mot Hammarby och visade direkt att han var tillbaka för att stanna som mittback. Markus Karlsson spelade som en komplett lagkapten. Hans utveckling är enastående, från att ha variot en flängig och gnällig ytter-mittfältare till en stolt ledarfigur med kvaliteter av högsta allsvenska klass. På vänsterkanten visade Micke Dorsin att det bara är en tidsfråga innan han spelar i A-landslaget. Dorsin är i det närmaste komplett defensivt men kan lyfta sig ytterligare ett snäpp med ett bättre passningsspel. Högerbacken Niclas Rasck gjorde en bättre säsong 2001 men precis som landslagsmålvakten Andreas Isaksson lyfte han sig i kragen när det drog sig upp till slutgiltig guldstrid.

Utan tvekan kan man utnämna mittfältet till Sveriges bästa. Stefan Rehn är Sveriges snabbaste spelare – i tanken, Kim Källström är en spelare utöver det vanliga och Andreas Johansson skapar enromt mycket med sitt djupledslöpande. Det är tack vare det magnifika mittfältet och dess uppbyggnad som Djurgården skapar sitt kompakta spelövertag i match efter match.

Anfallet var länge lagets akilleshäll men till slutspurten var dom problemen borta. Saknaden av en magnifik "target" som Jones Kusi-Asare var uppenbar under våren och sommaren. Andreas Johansson inledde säsongen som center men det var nästan på förhand dömt att misslyckas. Christer Mattiasson

blev nästa center innan Samuel Wowoah anledde från Halmstad till omgång åtta utan att lösa problemen. Först i september när Johan Wallinder debuterade mot Landskrona hade Djurgården fått sin center. Elmander gjorde "bara" två mål under de sex sista matcherna men gav laget tyngd i spetsen och tid att flytta upp mittfältet.

Samuel Wowoah fick ta ett kliv ut till vänster där han blandade friskt med högt tempo och kvick bollbehandling men också slarviga passningar och avslut. På högerkanten hade redan Babis Stefanidis fått något av ett genombrott i derbyt mot AIK (3–0) och låg med rätta bra till hos tränarna. Populäre Lolo Chanko hade också sett ut att vara på väg mot storformen i augusti men fick finna sig i att vara inhoppare i slutomgångarna.

Det blev en resa att minnas och som avslutades med över 10 000 djurgårdare i Borås...

Allsvenskan, 22 september:
Djurgården–IFK Norrköping

När Djurgården spelar fotboll är det mesta möjligt. Även ett slutresultat som 6–3. Nästan 13 000 åskådare fick se hela nio mål när IFK Norrköping kom till Stockholms Stadion.

Samuel Wowoah gjorde sin bästa match för säsongen stärkt av ett ledningsmål redan efter fyra minuter. Men sedan överraskade gästernas offensiv med Antti Sumiala och Nick Bosevski i spetsen. På grund av skador (Eriksson Ohlsson) och avstängningar (Karlsson och Rasck) fick Djurgården matcha en helt ny backlinje där Elias Storm gjorde allsvensk debut. Lägg även till att nyförvärvet Johan

Elmander var avstängd.

Den rättvisa kvitteringen kom efter en halvtimme och Djurgården ska vara glada över att laget kunde återta ledningen innan halvtid. Samuel Wowoah slog en högerhörna som Andreas Johansson fick styra in vid mållinjen. Balázs Raboczki i IFK:s mål gjorde kanske inte sin allra bästa match för året. Nick Bosevski hann med en praktfull ribbträff ovanför Andreas Isaksson innan halvleken var över.

Det mest glädjande, förutom målen, hade kanske varit stadionpublikens manstarka födelsedagssång till Stefan Rehn efter exakt 36 minuter.

Djurgården ryckte upp sig i den andra halvleken och spelade ut rejält med en mycket pigg Samuel Wowoah inblandad i det mesta. Han slog ytterligare en bra högerhörna som avslutades med att Kim Källström dunkade in bollen via gräsmattan i mål. Unge Källström visade upp ett strålande spelhumör och såg ut vara stärkt av sina lyckade A-landslagsuppdrag.

Ändå blev det nerv i matchen när Georgios Karatanasis nickade in 3–2 men bara fem minuter senare avgjorde Babis Stefanidis frispelad av Samuel Wowoah. Nu öppnades svängdörrar åt båda hållen och det blev tre mål till innan full tid. Bland annat skarvade inhopparen Makondele René in sitt första allsvenska mål för Djurgården. Segern innebar att avståndet till serieledande Malmö FF krympte till en poäng.

Djurgårdens IF–IFK Norrköping 6–3 (2–1)
(4) 1–0 Samuel Wowoah
(31) 1–1 Anti Sumiala, straff

(40) 2–1 Andreas Johansson
(54) 3–1 Kim Källström
(71) 3–2 Georgios Karantanasis
(76) 4–2 Babis Stefanidis
(86) 5–2 Makondele René
(88) 5–3 Jonas Wallerstedt
(91) 6–3 Andreas Johansson
Varning Norrköping: Sumiala
Publik: 12 857
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm
+ Full fart framåt
– Knappast helt tätt bakåt

Djurgårdens lag:
Isaksson
Bergtoft – Storm – Henriksson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström (Bapupa, 87)
Stefanidis (Bärlin, 90) – Wowoah – Chanko (René, 71)

Noterbart: Samuel Wowoah gjorde ett och låg bakom ytterligare tre av målen.

"Man behöver en hel del tur för att rubba Djurgården. Det räcker inte med ett skott i ribban" (Norrköpings tränare Håkan Ericson)

"Jag tror på Örgryte"
IFK Norrköpings tränare Håkan Ericson kunde glädjas åt tre mål och en mycket bra spel i första halvlek på Stockholms Stadion. Men vad hjälpte det när Djurgården gjorde sex mål och tog hand om alla poängen trots att laget saknade tre ordinarie för-

svarsspelare och stjärnforwarden Johan Elmander.

– Vi gjorde en bra första halvlek och jag tycker att vi var bättre än Djurgården, sa Ericson. Det var inte rättvist att vi låg under efter den första halvleken. Men i den andra halvleken lade Djurgården in en extra växel. Dessutom släppte vi in tre mål efter fasta situationer vilket är oacceptabelt.

Ericson berömde Djurgårdens passningsspel men tippade Örgryte som svenska mästare.

– Djurgården har det bästa passningsspelet i Allsvenskan men när det inte blir mål tidigt dör deras spel. Jag tror på Örgryte. Det är det jämnaste laget, både anfalls- och försvarsmässigt.

Sören Åkeby höll knappast med men kunde köpa Ericson intryck från de första 45.

– Vi föll för långt ned i plan. Mittfältet, särskilt Stefan Rehn, försökte ta ansvar för backlinjen men det blev bättre i den andra halvleken. Den var glimrande. Sen vill jag ge all heder åt backlinjen. Norrköping är på uppgång och har duktiga anfallare.

Stefan Rehn var inte heller nöjd med sitt väl tillbakadragna spel.

– Vi började backa tillbaka efter 1–0 och jag vet inte riktigt varför.

Allsvenskan, 30 september:
Örgryte IS–Djurgården

Det är inte ofta Örgryte lockar över 10 000 åskådare till Gamla Ullevi men med Djurgårdens hjälp gick det bra på måndagskvällen. Det rödblå tog sista chansen att haka på DIF och Malmö FF i toppstriden efter en rättvis 4–2-seger.

Medan Örgryte laddat i en vecka hade Djurgår-

den spelat cupmatch mot Malmö FF tre dagar innan. Öis var hungrigare och alertare och började klart bäst. Ändå gick Djurgården till halvtidsvila med en 1–0-ledning. Andreas Johansson (som vanligt) fälldes utanför straffområdet och Lolo Chanko smekte in bollen i mål. Dick Last trodde nog att Kim Källström skulle skjuta och hade ställt sig i det andra hörnet.

Men den andra halvleken blev till Alfonso Alves stora show. Öis-brassen är Djurgårdens mardrömsmotståndare och snart hade han trollat fram Örgryte i ledning. Kim Källström kvitterade efter ett strålande genombrott och perfekt avslut men Alves gav omgående svar på tal och dundrade in 3–2. DIF-försvaret såg hjälplöst ut.

Djurgården kvitterade på en märkligt studsande frispark från Stefan Rehn men målet dömdes bort för ruff i straffområdet. Strax efter blev inhopparen Christer Mattiasson utvisad efter en dispyt på högerkanten. Djurgården var ängsligt och stressat och 4–2 till Örgryte kom fullt logiskt i slutminuterna.

Besvikelsen var stor i DIF-lägret. Backlinjen blev totalt bortsnurrad av Alfonsos och på topp hade Johan Elmander en nattsvart kväll i Göteborg mot sina forna lagkamrater.

Örgryte IS–Djurgårdens IF 4–2 (0–1)
(37) 1–0 Lolo Chanko
(58) 1–1 Alfonso Alves
(62) 2–1 Alfonos Alves
(67) 2–2 Kim Källström
(70) 3–2 Alfonso Alves

(90) 4–2 Marin Ulander
Varningar DIF: Rasck, Källström
Utvisning DIF: Mattiasson
Varning ÖIS: Prytz
Publik: 10 300
Domare: Leif Sundell, Borlänge
+ En av årets bättre fotbollsmatcher i allsvenskan
– Djurgården har släppt in sju mål på två matcher mot Öis

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck (Mattiasson, 82) – Henriksson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson (Bapupa, 61) – Källström
Stefanidis (Makondele, 67) – Elmander – Chanko

Noterbart: Alfonso Alves gjorde sitt fjärde, femte och sjätte mål mot DIF i årets allsvenska

"Vi gjorde honom bra" (Andreas Isaksson om Alfonso Alves)
"Efter vår kvittering till 2–2 kunde vi ha tagit det lite lugnare." (Isaksson igen)

Enig expertis
Örgrytes seger mot Djurgården firades – i Malmö. I och med Djurgårdens förlust kunde Malmö FF rycka ifrån i tabellen med fyra poäng inför de fyra avslutande omgångarna. Men då krävdes vinst i bortamatchen mot Örebro SK. "Fotbollsexpertena" var eniga:
"Malmös ser starkast ut. Man kan säga att dom har straffspark" (Thomas Nordahl, TV3)

"Jag har tippat Malmö hela tiden" (Ola Andersson, Canal Plus)

"Jag har sagt Malmö hela tiden" (Thomas Wernersson, Fotbollskväll)

"Jag tror det blir Malmö" (Tommy Svensson, Canal Plus.)

Malmö FF tog ledningen på Eyravallen men i slutet av matchen dunkade ÖSK:s unge inhoppare Herish Kuhi in kvittering. Lägg namnet på minnet, förutom att han snodde två pinnar från Malmö kan han bli en framtida stjärnspelare.

"Vi var ute och seglade"

Årets sista Stockholmderby går av stapeln på Råsunda Djurgården tar emot Hammarby. Lagen kämpar i två ändar av tabellen. Djurgården spelar för guld och Hammarby för sin allsvenska existens. Det är alltså bäddat för en tuff kamp. Sören Åkeby får frågan om frågan om hur batterierna har laddats om efter matchen mot FC Köpenhamn.

– Vi har tränat en del. Sen var vi ute och seglade i fredags. Vi har även vilat en del.

I vanliga fall brukar Djurgården träna på förmiddagarna dagen innan match. Nu är det ändrat. Det täta matchandet har gjort att träningsupplägget ändrats en aning.

– Vi tränar på eftermiddagarna för att spelarna ska få vila lite längre.

Stefan Rehn och Kim Källström har inte tränat med boll de senaste dagarna. Båda skadades lindrigt i torsdags. De har suttit på träningscykeln i stället, men deras medverkan i derbyt skall troligtvis inte vara i fara.

– Det är två lag som spelar på olika planhalvor. Vi slåss i toppen och de i botten. Men ett derby är alltid ett derby. Det är 100 % laddning som gäller. Vi måste löpa mycket och jobba hårt för att vinna. Gör vi det borde vi vinna för vi är ett mycket bättre fotbollslag än dem. Det är även viktigt att spela med ett stort hjärta.

Vi som har sett ny roliga Hammarby i år vet vilket spel vi kan vänta från dem. Det vet även Sören Åkeby.

– Det blir väl som vanligt. Långa bollar på Markstedt. Jag tror inte de kommer att spela så defensivt eftersom de måste vinna.

Djurgården har tidigare haft hård markering på Peter Markstedt. Detta har skötts med den äran av Patrik Eriksson Ohlsson. Denne har dock varit utanför startelvan de senaste matcherna. Ersättaren Richard Henriksson har klarat sig galant vilket då inneburit att PEO snällt har fått sitta kvar på bänken. Sören utesluter dock inte att det blir PEO som spelar från start mot Hammarby med tanke på hans tidigare lyckade bevakning av Markstedt.

– De tankarna finns i mitt huvud. Det gör dem, men inget är bestämt ännu. säger "Snuffe"

FC Köpenhamn i UEFA-cupen i torsdags. Hammarby på måndag kväll. Det kan vara svårt för djurgårdsspelarna att ladda om, men den här gången lär det inte bli några problem. Snarare tvärt om. Sören Åkeby ser det som en fördel att det kommer ett derby tätt inpå .

– Det är definitivt en fördel att det är ett derby. Det kommer mycket folk och det är en härlig inramning. Jag kan inte tänka mig att det blir några problem att ladda om.

Allsvenskan, 8 oktober:
Djurgården–Hammarby

2002 var ett år där Djurgården fick straff i 86:e minuten. Dessutom i en derbymatch mot Hammarby vid ställningen 1–1. Då handlade det bara om en person: Kim Källström. Och några sekunder senare bröt det stora djurgårdsjublet ut på Råsunda.

Ett bra lag har tur. Ett bra lag vinner matcher även när det går tungt. Ett bra lag kan vända ett underläge till seger på en halvlek. Djurgården vann mot Hammarby och gick upp i topp i allsvenskan.

De blårandiga spelade periodvis bra om än något stressat. Samuel Wowoah glänste stundtals på sin vänsterkant och Johan Elmander gav tyngd åt Djurgårdens anfall.

Ett vilt kämpande Hammarby kunde ta ändå ledningen efter en lång målvaktsutspark. Peter Markstedt nickade förbi Djurgården mittförsvar och Antti Pohja lyckades lobba bollen över Andreas Isaksson som hamnat på mellanhand.

För Djurgården gällde det nu att inte stressa sönder spelet i jakten på mål och till slut studsade bollen rätt efter en vänsterhörna. Patrik Eriksson-Ohlsson nickade mot mål och via en Hammarbyspelare styrdes den in i nätet. De grönvita började gå på knäna och DIF-publiken vädrade ett segermål.

Djurgården trummade på intensivt och fyra minuter före full tid stoppades en passning till Johan Elmander av Max von Schlebrugges hand. Domaren Martin Hansson blåste straff. Kim Källström gick och hämtade bollen och stod sen till synes helt lugn i några sekunder innan han tog sats.

Frågan är om han inte njöt av situationen. Målvakten Ante Covic gick åt rätt håll men bollen var för väl placerad.

Det var ett mål som förde Djurgården upp i serieledning för första gången i år men innan matchen var över hade en Hammarbyspelare gått omkull i Djurgårdens straffområde och Hammarbys Fredrik Winsnes visats av planen efter sitt andra gula kort. Derbydramatik i toppklass.

Djurgårdens IF–Hammarby IF 2–1 (0–0)
(49) 0–1 Pohja
(73) 1–1 Självmål
(86) 2–1 Källström, straff
Varning DIF: Rehn (avstängd i nästa match)
Varningar Hammarby: Sleyman, Andersson
Utvisning Hammarby: Winsnes (2 varningar)
Domare: Martin Hansson, Holmsjö
Publik: 24 858
+ Djurgården visade styrka som orkade vända
– 0–1 såg billigt ut

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Henriksson (62, Eriksson Ohlsson) – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Stefanidis (57, Chanko) – Elmander – Wowoah (91, Bapupa)

Noterbart: Djurgården hade tolv hörnor och 66 procents bollinnehav. Hammarby en hörna och 34 procents bollinnehav.

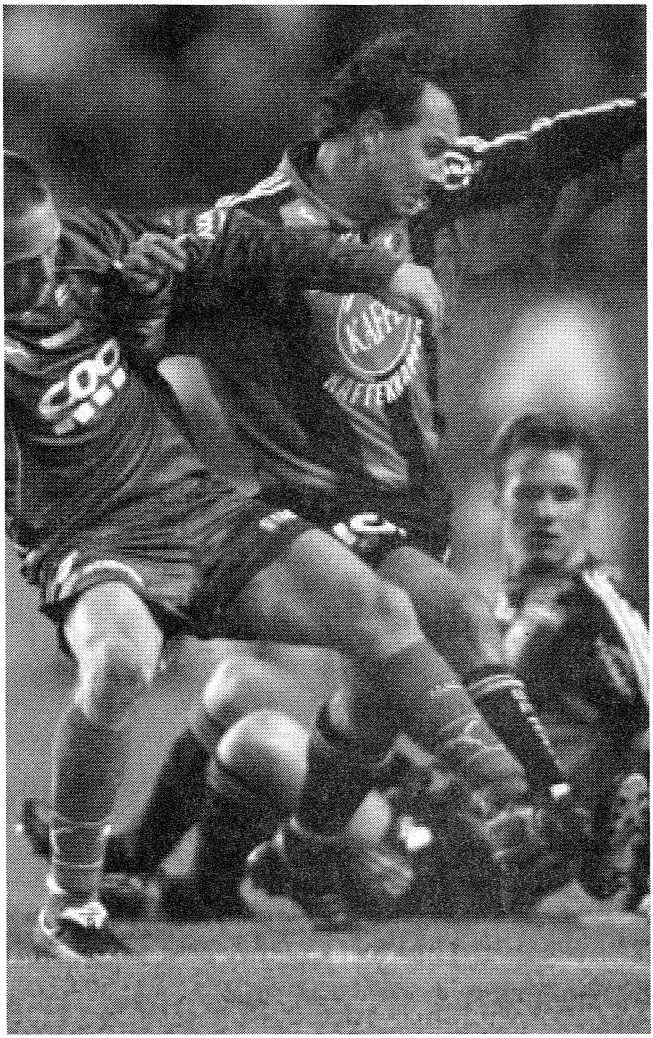

Stefan Rehn kämpar mot Hammarby. Markus Karlsson sitter i bakgrunden.

"Vi har allt i egna händer"
Sören Åkeby svarar på några frågor inför den viktiga bortamatchen mot Kalmar FF:

Hur ser det ut inför söndagen?

– Vi har allt egna i egna händer nu så det ser mycket bra ut. Det här uppehållet behövdes och kom mycket lägligt.

Vad talar för att Djurgården räcker hela vägen fram i år?

– Förra året hade vi inte marginalerna på vår sida. Sen är vi snäppet bättre i år. Vi har ett bättre spelarmaterial även om inte matcherna alltid sett ut så. Motståndarna har större respekt för oss i år och backar hem mer.

Kalmar FF måste vinna för att ha en chans att hänga kvar. Är det bra eller dåligt för Djurgården?

– Det är bästa tänkbara läget. De måste vinna och har inte ens råd med oavgjort. De måste spela offensivt. Då kan vi spela lite på kontringar. Vi kommer att spela med ett lågt försvarsspel för att sedan automatiskt ta över matchen och spela högre upp i banan.

Allsvenskan, 20 oktober:
Kalmar FF–Djurgården
Djurgården kan tacka Kim Källström och Andreas Isaksson för tre poäng i Kalmar. Källström gjorde matchens enda mål med sin inte allt för omtalade högerfot och Andreas Isaksson svarade för ett antal kvalificerade räddningar.

Det ska sägas att det är just en sån här match som man vinner om man ligger överst i tabellen. I Stefan Rehns frånvaro tappade Djurgården viktiga

delar i spelet och seriejumbon Kalmar FF hade egentligen fler målchanser sett till hela matchen.

Ändå åkte tre viktiga poäng hem till Stockholm med serieledarna. Poäng som naturligtvis kan bli guld värda. Efter knappt 15 minuters fick Andreas Isaksson en ordentlig smäll på knät och DIF-supportrarna såg lite bleka ut på läktaren. Isaksson reste sig och spelade vidare och Djurgården inledde sin bästa period i matchen. Efter ledningsmålet stack Kalmar, i stort poängbehov, med ett flertal farliga kontringar. Daniel Mobaeck hade flera chanser, bland annat ett friläge, men lyckades aldrig överlista Isaksson.

Johan Elmander sköt i stället 2–0 till gästerna men det målet vinkades tyvärr av för offside. Men 1–0 räckte till seger och första vinsten på Fredriksskans sedan 1954.

Kalmar FF–Djurgårdens IF 0–1 (0–1)
(23) 1–0 Källström
Domare: Anders Frisk, Mölndal
Publik: 7 240
+ Isakssons målvaktsspel
– Betyder Rehn så mycket kan det bli jobbigt nästa år

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Bapupa (Chanko, 60) – Johansson – Källström
Stefanidis (Makondele, 79) – Elmander – Wowoah

Noterbart: Fredriksskans har varit en otursarena för

Djurgården i nästan 50 år. Det hade ingen sagt till Kim Källström.

"Det är ingen fara. Jag kan spela nästa match." (Isaksson lugnar supportrarna)
"Så dålig är inte min högerfot." (Kim Källström tycker att reportrarna är överdrivet förvånade över segermålet)

"Vi grejar det"
Drömmen om ett SM-guld lever i allra högsta grad efter 1–0-segern mot Kalmar FF. Zoran Lukic är nöjd med vinsten, men inte med spelet.

– Vår styrka är att vi vinner trots att spelet inte är bra. Vi ljuger inte och säger att vi gjorde en bra match bara för att vi vann. Kalmar FF är trots allt ett sämre lag än oss och vi ska vinna mot dom. Nu har vi många spelare med spetskompetens och i går var det "Isak" och Kim som avgjorde till vår fördel, säger Zoran Lukic och fortsätter:

– Vi måste vara tryggare när vi spelar. Visa mer vilja och springa mer. Annars får vi det svårt mot Sundsvall. I går verkade spelarna känna sig lite pressade.

Den första halvtimmen var bra från Djurgårdens sida. Tydligen var den för bra. Zoran och Sören anade oråd när det gick för enkelt.

– Vi (Jag och Sören) kände en viss oro efter 30 minuter. Det gick för enkelt. Sen börjar det spridas bland spelarna och de slappnar av. Laget blev långt och brett ute på planen och det är inte bra. Vi tog för lite löpningar och anfallen blev för korta.

Stefan Rehn var avstängd efter tre gula kort vilket

Zoran Lukic

hade en synbar effekt på Djurgårdens spel.

– Vi saknade hans passningsspel och hans förmåga att lugna ned spelet, men det var inte bara därför vi inte spelade så bra i går.

Det blev stora ytor bakom ytterbackarna Niclas Rasck och Mikael Dorsin när de gick på offensiven med farliga kontringar som följd. Varför?

– Vi lyckades inte binda bollen på Kalmars planhalva. Våra anfallare fick inte tag i den. Då blir det stora ytor både framför och bakom backarna. De får även svårt att hinna tillbaka när vi inte lyckas hålla bollen.

Planen var riktigt dålig på Fredriksskans. Hur påverkade detta spelet?

– Den var mjuk och blev uppsrungen fort. Det gjorde att det knappt gick att spela. Bollen stannade i bland, eller ändrade riktning, men våra spelarna skall klara det också. Vi har ju spelat vinterfotboll på Stadshagen tidigare.

Det kändes även som att laget hamnade någon meter eller sekund fel i nästan varje situation?

– Det stämmer. Vårt spel spel bygger mycket på bra rollspelare. För många hamnade fel i går, och då dras de andra automatiskt med. Vi lyckades aldrig hitta rytmen i spelet och passningarna kom antingen för tidigt eller försent. Sen gick passningarna sällan till spelare som hade fart. Vi var alldeles för stillastående. Nu har vi blickarna på nästa match. Vi har kopplat bort det som varit och pratat i genom Kalmarmatchen med spelarna.

Pressen på spelarna blir knappast mindre nu mot Sundsvall Hur tror du att de kommer att hantera detta?

– Vi fostrar spelarna så att de ska bli bäst. Då

måste man kunna hantera pressen, och vi är på väg att lyckas. De är oberörda när journalister ringer och så vidare. Vi har sagt till dem att inte ställa upp på några jippon nu. Det får inte bli för mycket. I stället tycker vi att de skall umgås med sina vänner och familjer den närmaste tiden.

Allsvenskan, 24 oktober:
Djurgården–GIF Sundsvall

Det här var Stefan Rehns stora avsked till publiken på Stockholms Stadion. Och vad passade väl då bättre än att han fick avgöra matchen.

Precis som i fjol gjorde Stefan Rehn 2–1 till Djurgården mot GIF Sundsvall i den näst sita omgången men denna gång ingen linjeman förstöra festen. Stefan Rehn var oerhörd tänd men lyckades ändå behålla kylan mot ett hårt satsande bortalag.

Djurgården och framför allt Kim Källström fick ta emot en hel del sparkar på fötter och ben. Sundsvall slet för en poäng och tog ledningen med en kraftfull nick av Øyvind Svenning redan efter 13 minuter.

För inte allt för längesen hade en sådan start förstört hela matchen men Djurgården hösten 2002 är snäppet bättre än så och kan ta sig igenom en kompakt försvarsmur. Efter en smått kaotisk situation i Sundsvalls straffområde vräkte Johan Elmander upp bollen i nättaket. Det var en viktig kvittering strax före paus som bäddasde för avgörandet i den andra halvleken.

Den var bara fem minuter gammal när Stefan Rehn fick tag på bollen efter ett par misslyckade skottförsök från lagkamraterna. Rehn höll bollen

efter marken och via ett sundsvallsben gick den förbi Fredrik Sundfors i Sundsvalls mål.

Djurgården var närmare 3–1 än Sundsvall 2–2. Framför allt hade Rehn chansen att bli tvåmålsskytt eftertvå sagolika finter i Sundsvalls straffområde. Men 2–1 räckte till tre poäng och ett fantastiskt läge inför den avslutande allsvenska omgången.

Djurgårdens IF–GIF Sundsvall 2–1 (1–1)
(13) 0–1 Svenning
(39) 1–1 Elmander
(50) 2–1 Rehn
Varningar DIF: Elmander, Wowoah, Chanko (avstängd mot Elfsborg)
Varningar Sundsvall: Thorsell, Bergh
Domare: Miro Ukalovic, Hisings Kärra
Publik: 14 266
+ Stefan Rehn fick avgöra
– Stefan Rehns finter var värda ytterligare ett mål

Djurgårdens lag:
Isaksson
Rasck – Eriksson Ohlsson – Karlsson – Dorsin
Rehn – Johansson – Källström
Stefanidis (Makondele, 72) – Elmander – Wowoah (Chanko, 60)

Noterbart: Djurgården sprang ärevarv efter matchen. Stefan Rehn fick ta ett extra på egen hand.

"Tack för allt, Stefan. Vi älskar dig." (Sektion F hyllade Stefan Rehn med en banderoll)
"Det var fantastiskt. Det var nästan så att man bör-

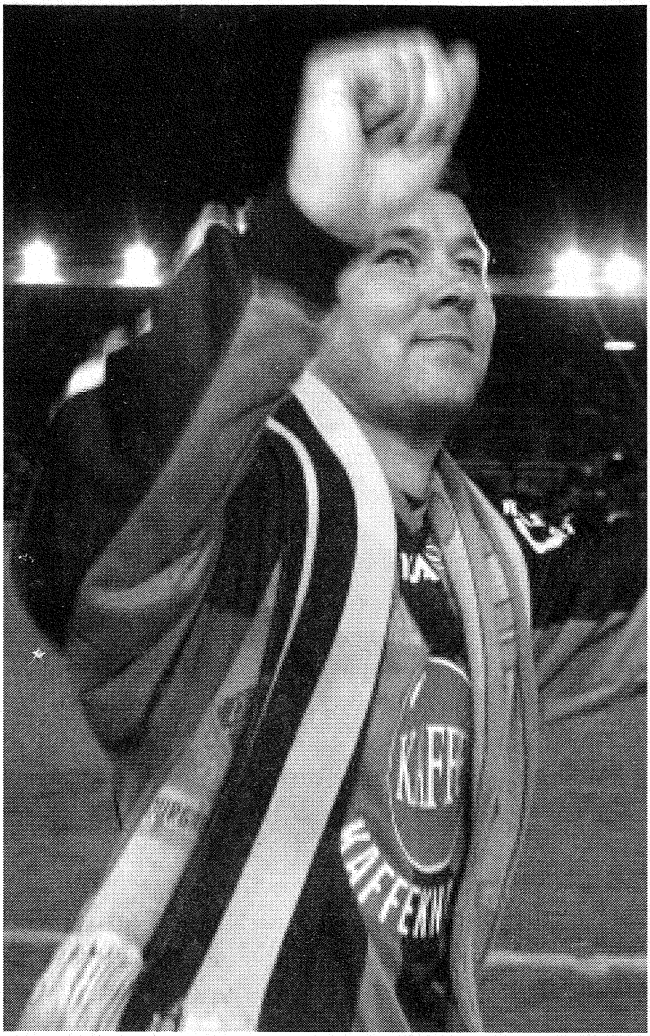

Stefan Rehns ärevarv på Stadion

jade gråta. (Stefan Rehn om hyllningarna efter matchen)

"Det var re(h)n konst"

"Snuffe" Åkeby var givetvis väldigt nöjd efter segern mot GIF Sundsvall. Han satt och småmös på presskonferensen. Han visste att guldet var nära, men han sa det inte.

– Jag tycker att vi visar en ruskig moral. Sundsvall spelade en aggressiv fotboll. Ibland lite väl aggressiv. De störde oss. Framförallt på det centrala mittfältet. Vi fick inte igång vårt kortpassningsspel. Vi var inte tillräckligt variationsrika i spelet. Målet i slutet av halvleken var viktigt och skönt.

– I pausen varnade vi för deras fasta situationer. Vi satte två man på honom (målnickaren Svenning) i stället för en. Den andra halvleken var mycket bättre. Vi förstod att Sundsvall inte skulle orka spela lika bra i den andra halvleken. Vi fick även i gång passningsspelet.

Han hann även med att berömma Stefan Rehn. Hans uppvisning i den andra halvleken höll på att leda till 3–1, och publiken häpnade.

– Det var re(h)n konst. Jättekul att se.

Åkeby var nöjd med domaren Miro Ukalovic trots att Djurgården fick fler gula kort än Sundsvall. Men den tiden då DIF-tränarna gnällde och skyllde på domaren är förbi. Därmed kanske också den tiden då segermålen döms bort för en högst tveksam offside.

"Kan man ha ett bättre utgångsläge än så här?"

När Zoran Lukic intervjuas dagen innan resan till

Borås är han fullt medveten om de av tradition pessimistiska DIF-fansens vånda. Sena grubblerier och nattliga funderingar har plötsligt gjort Malmö-vinst och DIF-förlust till ett klart möjligt, för att inte säga troligt, scenario på lördagen. Men Zoran Lukic lider inga som helst kval:

– Det är bara att gå ut och köra.

Hur är läget i laget?

– Det ser bra ut. Vi har tillgång till de spelare vi vill, förutom Lolo Chanko som är avstängd. Fast det visste vi ju redan om sedan tidigare.

Innebär det att Niclas Rasck kan medverka?

– Ja. Niclas kan spela. Allt är bra med honom så det är inga problem.

Vad pratas det om i laget? Handlar det bara om guld?

– Det har kommit tillbaks till normal nivå. Det pratas om annat än guld. Nu vet grabbarna att de har ett jobb att göra och då kommer de att göra det. De har kommit över den turbulenta situation som uppstod efter matchen mot GIF Sundsvall.

Hur tycker du att de har klarat av medias närgångna bevakning?

– Mot Bordeaux såg de mentalt slitna ut. Det blev för mycket fokusering på Malmö–AIK från framförallt media. Allt handlade om guld och Bordeauxmatchen hamnade i skymundan. Jag var lite irriterad på media. De frågade mycket om AIK och jag sa att jag inte hade med att göra och att de har en egen tränare. Jag frågade dem om de inte hade annat att fråga om. Att prata om sånt kostar energi.

Är det svårt att säga nej?

– Media har stor makt. De profilerar DIF och det är bra. Om vi skulle tacka nej skulle vi kanske klas-

sas som fega. Sen måste vi i Djurgården lära oss att hantera sådana här situationer. De kommer att dyka upp även i framtiden.

Vad säger ni till spelarna innan matchen i morgon?

– Vi har jobbat långsiktigt hela säsongen. Det här är bara en match av 26. Vi kommer att gå igenom små detaljer samt hur vi ska ladda för matchen. Sen går Snuffe igenom hur vi ska spela. Vi kan inte göra något åt vår situation just nu. Det är egentligen bara en match i mängden.

– Är vi så bra som vi tror går vi ut och tar minst en poäng mot Elfsborg. Gör vi inte det är vi inte så bra och då får vi kanske gratulera Malmö till guldet.

Allsvenskan, 2 november:
IF Elfsborg–Djurgården

Den 2 november 2002 hade förutsättningarna att bli ett gyllene djurgårdsdatum. Förutsättningarna var dessutom goda då det räckte med en DIF-poäng för att säkra det första allsvenska guldet sedan 1966. Vid förlust skulle Djurgården vara tvungna att få hjälp av Halmstads-poäng mot Malmö FF.

Nu slapp Djurgården ta hjälp även om den förre djurgårdaren Sharbel Touma sköt Malmö FF i sank på Örjans Vall. Ett bra lag vinner på egen hand och det var precis vad Djurgården gjorde.

Runt 10 000 tillresta djurgårdare var inställda på guldfirande. Ryavallen var proppfull och eftersom det tydligen ska gå in ett par tusen pers till så kan man undra var dom skulle fått plats.

Efter 13 minuter slog Johan Elmander till direkt när chansen bjöds och redan då kunde blåränderna tända segercigarrerna. Andreas Isaksson fick visser-

Publiken på Ryavallen

ligen göra en fenomenal enarmsräddning men det låg fler djurgårdsmål i luften. Andreas Johansson prickade stolpen innan han fick ytterligare en chans och hittade rätt. Då kunde han inte gärna missa efter som han stod omarkerad på mållinjen när passningen kom från Babis Stefanidis. Förspelet till målet är redan en klassiker då Babis lurade tre motståndare med en klackspark i straffområdet.

Resten blev en nedräkning till slutsignalen och det stora guldvrålet som blandades med guldtårar. Lyckligtvis stannade de allra flesta supportrarna kvar på läktarna och firandet på planen kunde genomföras under värdiga former. 36 års väntan var över och Djurgården Fotboll kan äntligen titulera sig Svenska Mästare igen.

IF Elfsborg–Djurgårdens IF 0–2 (0–1)
0–1 Johan Elmander (13)
0–2 Andreas Johansson (61)
Varningar: Elfsborg: M Andersson. Djurgården: M Karlsson, B Stefanidis
Domare: Anders Frisk
Publik: 16 663
+ Ja, vad säger man...
–

"Det är en styrka för svensk fotboll att en klubb som bygger laget framifrån och bakåt och inte tvärtom blir mästare." (Torbjörn Petersson, Dagens Nyheter)
"Jag fick upp armen. Det var väl en ganska bra räddning." (Andreas Isaksson om sin enarmsräddning vid ställningen 1–0)

"JAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!" (2–0-jublet på Ryavallen var ett guldjubel)

Guldkommentarer:

"Ni undrar säkert varför jag är här, men det är bättre att vara här och fira guldet med er än att vara med AIK och fira femteplatsen på McDonalds". (Gnagaren och UEFA-presidenten Lennart Johansson på Djurgårdens guldfest.)

"Han är en bra målvakt, han har vett att stå stilla." (Förre DIF-målvakten Ronney Pettersson om Andreas Isaksson)

"Ja, min morfar har pratat om honom." (Kim Källström på frågan om han känner till gamla DIF-hjälten och järnkaminen Sigge Parling)

"Bosse, vi måste sätta oss ner och prata om nästa säsong." (Putte Carlsson till Bosse Lundquist minuterna efter slutsignalen i Borås.)

"Man måste våga göra något extra." (Babis Stefanidis om klacksparken innan 2–0 mot Elfsborg.)

"Vi är inte bättre än så här just nu." (Sektion F på www.svenskafans.com)

"Det var en rättvis serieseger och jag tror alla som vet något om fotboll håller med, oavsett vilket lag man annars håller på. Djurgården spelade den bästa och roligaste fotbollen." (Radiosportens kommentator Ralf Edström)

"Det är skillnad på mästare och mästare. Djurgårdens IF årgång 2002 hör tveklöst till kategorin värdiga guldmedaljörer." (Borås Tidning)

"Jag nästan skäms för att jag inte är gladare än vad jag är. Men det kommer väl om några dagar när man har fattat det." (Hewlett-Packards marknads-

och säljchef Claes Forsberg)

"Djurgården har spelat den absolut roligaste, mest underhållande fotbollen." (Stefan Ishizaki, AIK)

"Sedan Samuel Wowoah och Johan Elmander kom så har det varit stenhårt om platserna. Jag skall jobba mycket med styrkan och konditionen i vinter och sedan skall jag försöka ta en ordinarie plats. Djurgården är den bästa klubben i Sverige att utvecklas i, så jag har inga tankar på något annat än DIF, även om jag inte får spela från start." (Lolo Chanko)

Rubbet är besegrat

Supporterföreningen Järnkaminerna sålde ett tag en t-shirt med texten "DIF MOT RUBBET". Ingen djurgårdare lär någonsin ha behövt en förklaring. 80-talet var inte särskilt framgångsrikt men 90-talet var så eländigt att det är snudd på skrattretande. Om du hade frågat en inbiten djurgårdare så hade du fått veta att det var DIF mot vädret, DIF mot stolpen, DIF mot fotbollförbundet, DIF mot huvuddomarna. DIF mot linjedomarna, DIF mot Aftonbladet, DIF mot Expressen, DIF mot Fotbollskväll på TV, DIF mot arbetskamraterna, DIF mot konspirationerna. Det var DIF mot rubbet men så är det inte längre. Plötsligt är alla med Djurgården. Rubbet är besegrat.

Förbannelsen varade i tio år, 1992–2002. Den firade stora triumfer på Stora Valla '92, på Söderstadion '97 och på Stockholms Stadion ett oräkneligt antal gånger. Den fixade straffar och röda kort och fan och hans moster på Värendsvallen, Råsunda och Vångavallen och allt annat som fanns på kartan. Alltid på övertid.

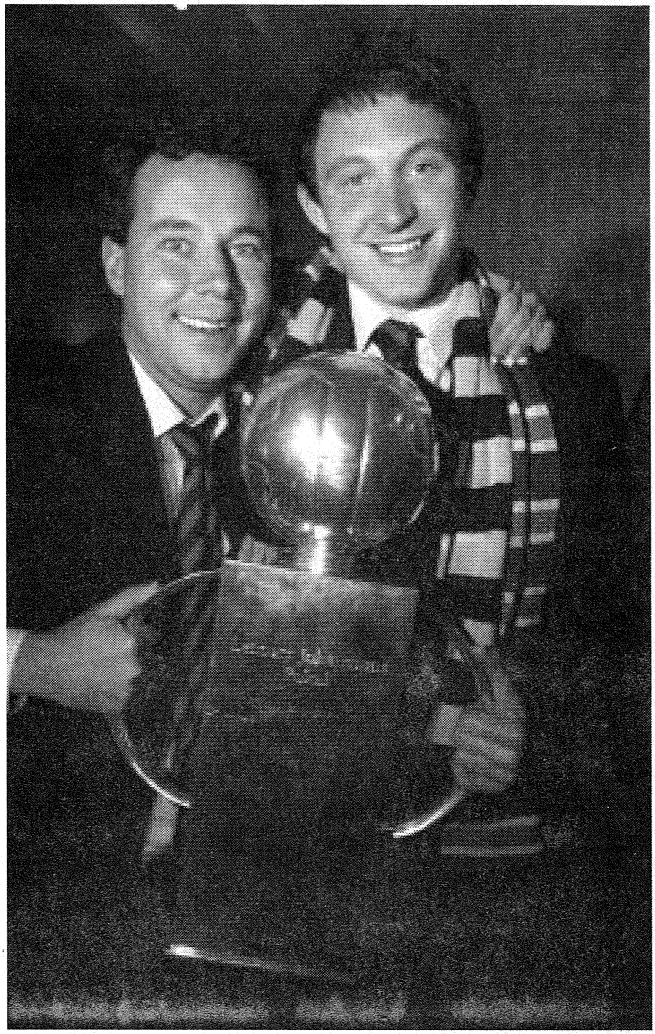

Stefan Rehn och Kim källström med Lennart Johanssons pokal

Under en av stockholmsklubbarnas årliga julmarknader på Sergels Torg tittade en av AIK-representant in i Djurgårdens tält. "Nej, Djurgår'n får nog satsa på hockeyn i stället" sa representanten och fortsatte: "I fotbollen får ni nog snart finna er i att vara i klass med Spårvägen och Vasalund. Både vad det gäller supportrar och laget."

Det var 1997 och jag vet inte riktigt om han fick rätt. Vet du?

Bästa matcherna 2002:

1. 8 aug, AIK–Djurgården 0–3
2. 3 okt, Djurgården–Köpenhamn 2–0 (UEFA-cupen)
3. 15 sep, Helsingborg–Djurgården 1–3
4. 8 april, Malmö FF–Djurgården 1–2
5. 26 sep, Djurgården–Malmö FF 4–0 (Svenska cupen)
6. 11 sep, Örebro–Djurgården 0–3
7. 5 maj, Djurgården–Örebro 3–0
8. 25 jul, Djurgården–Helsingborg 1–1
9. 7 okt, Djurgården–Hammarby 2–1
10. 2 nov, Elfsborg–Djurgården 0–2

Kommentar: Hyfsad spridning över året även om den intensiva hösten är klart överrepresenterad.

Värsta matcherna 1992–2002

1. Degerfors–DIF 2–0 1992 (Kval till allsvenskan)
2. Hammarby–DIF 2–2 1997 (Division I Norra)
3. Trelleborg–DIF 2–2 1999 (Allsvenskan)
4. DIF–GIF Sundsvall 1–1 2001 (Allsvenskan)
5. DIF–BK Häcken 2–2 1992 (Kvalsvenskan)

6. Hammarby–DIF 2–1 1999 (Allsvenskan)
7. DIF–Spårvägen 2–2 1997 (Division I Norra)
8. IFK Norrköping–DIF 2–11996 (Allsvenskan)
9. DIF–Öster 1–1 1997 (Kval till allsvenskan)
10. AIK–DIF 3–1 1999 (Allsvenskan)

Värt att minnas från 2002
1. Djurgården vann SM-guld
2. Djurgården slog AIK för första gången på sju år
3. Djurgården slog Köpenhamn i UEFA-cupen
4. Djurgården vann båda matcherna mot Hammarby
5. Djurgården vann båda matcherna mot IFK Göteborg
6. Johan Elmander spelade åtta allsvenska matcher. Av dom vann DIF sju.
7. Djurgården hade tre spelare i A-landslaget
8. Djurgården hade som minst fyra spelare i U21-landslaget
9. Kim Källströms var allsvenskans bästa spelare
10. Djurgården kom tvåa i publikligan

Domarflyt 2002
1. 29 jul, Norrköping–DIF 0–1: Straff för hands i 94:e minuten
2. 7 okt, DIF–Hammarby 2–1: Straff för hands i 86:e minuten
3. 27 apr, DIF–Göteborg 1–0: Bortdömt ledningsmål för Göteborg och Gustaf Andersson
4. 7 okt, DIF–Hammarby 2–1: Offside på frispelad Annti Pohja i Hammarby, trots start på egen planhalva
5. 11 sep, Örebro–DIF: Johan Elmander är offside men domaren godkänner 2–0

Domaroflyt 2002
1. 2 maj, Landskrona–DIF 1–1: Richard Henrikssons segermål underkäns på grund av ruff
2. 30 sep, ÖIS–DIF 4–2: Stefan Rehns kvittering till 3–3 underkäns på grund av ruff
3. 20 okt Kalmar FF–DIF: Johan Elmanders 2–0-mål vinkas av för offside
4. 25 jul, DIF–Helsingborg 1–1: Andreas Johansson blir blåst på en straff i slutet av matchen
5. 5 jul, DIF–Elfsborg 1–1: Andreas Johansson nickar bollen över mållinjen men inget mål

Allsvenskan 2002
1. Djurgårdens IF, 52 poäng
2. Malmö FF, 46 poäng
3. Örgryte IS, 44 poäng
4. Helsingborgs IF, 38 poäng
5. AIK, 37 poäng
6. Haömstads BK, 36 poäng
7. Örebro SK, 35 poäng
8. GIF Sundsvall, 33 poäng
9. Hammarby IF, 32 poäng
10. IF Elfsborg, 32 poäng
11. Landskrona BoIS, 30 poäng
12. IFK Göteborg, 28 poäng
13. IFK Norrköping, 27 poäng
14. Kalmar FF, 24 poäng

Mästarlaget 2002:
Andreas Isaksson
Anders Alé
Patrik Eriksson Ohlsson
Mikael Dorsin

Elias Storm
Richard Henriksson
Markus Karlsson (kapten)
Niclas Rasck
Stefan Bergtoft
Ngabu Bapupa
Stefan Rehn
Kim Källström
Andreas Johansson
Samuel Wowoah
Babis Stefanidis
Christer Mattiasson
Lolo Chanko
Stefan Bärlin
Rene Makondele

Intern allsvensk skytteliga 2002
1. Kim Källström, 12 mål
2. Andreas Johansson, 10
3. Lolo Chanko, 5, Johan Elmander, 5
5. Babis Sefanidis, 4
6. Samuel Wowoah, 3
7. Stefan Rehn, 2
8. Christer Mattiasson, 2
9. Abbe Barsom, 2
10. Patrik Eriksson Ohlsson, 1, Rene Makondele, 1, Nagbu Bapupa 1

Kommentarer: En mittfältare vinner skytteligan men 2001 var det ingen i laget som gjorde tio mål. Backlinjen gjorde bara ett mål på hela säsongen (Peo).

* * *

Sören summerar:
Två inhemska titlar och spel i UEFA-cupen med viss framgång. 2002 var ett synnerligen framgångsrikt år för Djurgårdens IF. Det finns mycket positivt att plocka fram och när Sören Åkeby ombeds summera säsongen blir han nästan mållös. När han väl hittar orden låter han smått lyrisk.

– Oj, oj, oj! Vad ska man säga. Det har varit en fantastisk säsong. Vi blandade lite i början av säsongen och var lite ojämna. Sen blev det bättre och bättre ju längre säsongen gick. Jag tycker att vi hittade den optimala uppställningen när vi fick tillgång till Vovven (Samuel Wowoah) och Elmander (Johan).

Andreas Johansson inledde säsongen som center i tremannaanfallet. Därefter flyttades han ned till mittfältet för att under några matcher vara balansspelare med Stefan Rehn. Riktigt fart på spelet blev det dock inte förrän han på nytt fick byta position. Kim Källström flyttades ned ett snäpp på mittfältet, och Andreas Johansson tog åter position som offensiv mittfältare. Positionsändringarna innebar att Djurgården fick ordentlig fart på spelet.

– Jo. Det visade sig bli riktigt bra. Vi hittade en bättre balans i spelet när vi ändrade. Egentligen så ville vi ha Kim (Källström) som offensiv mittfältare så att han kunde komma till fler avslut med sitt skott, men med facit i handen så visade det sig att han fick mer utrymme när han spelade längre bak i banan.

Vad tillförde nyförvärven Samuel Wowoah och Johan Elmander?

– Wowoah visste vi vad han gick för. Vi kände till

hans kvaliteter sedan tidigare. Han passar bra in i vårt spel. Värvningen av Elmander blev riktigt lyckad. Han hade kunskaper på som djupledslöpare och target player. Det saknade vi innan. De två spelarna var precis vad vi behövde.

Hur går ni vidare efter den här fantastiska säsongen?

– Vi sätter oss ned och utvärderar den här säsongen. Sen tränare vi ännu hårdare inför nästa. Jag hoppas att så många spelare som möjligt stannar i föreningen och utvecklas ytterligare nästa år. Då blir vi ännu bättre.

Om du får summera den här säsongen med ett ord, vilket blir det då?

– Fantastisk! Nej förresten. Jag säger magnifik i stället. Det är väl bättre? Ja. Magnifik får det bli.

"Klubben har genom sin ekonomiska konstruktion, sin klubbs uppbyggnad, sitt val av spelare och ledare, sina träningsdoser och sin spelmodell blivit ett föredöme. Djurgården har brutit sönder det svenska trygghetssystemet och tagit ett kliv ut på internationell mark och visar därmed vägen i svensk fotboll." (Åke Stolt, Sydsvenskan)

Författarna tackar:

Jonas Riedel och Joachim Ljungh för textmaterial, Patrik Asplund för bildmaterial och omslag, Sören Åkeby och Zoran Lukic och alla spelare och ledare, familjen Bogerius för stort tålamod och Hammarby för sex säkra 2003.

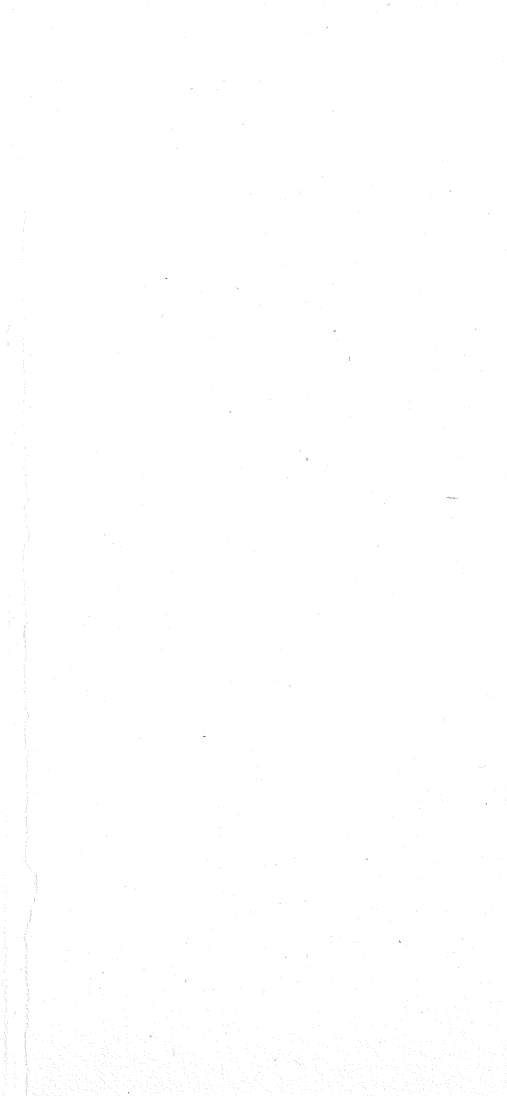

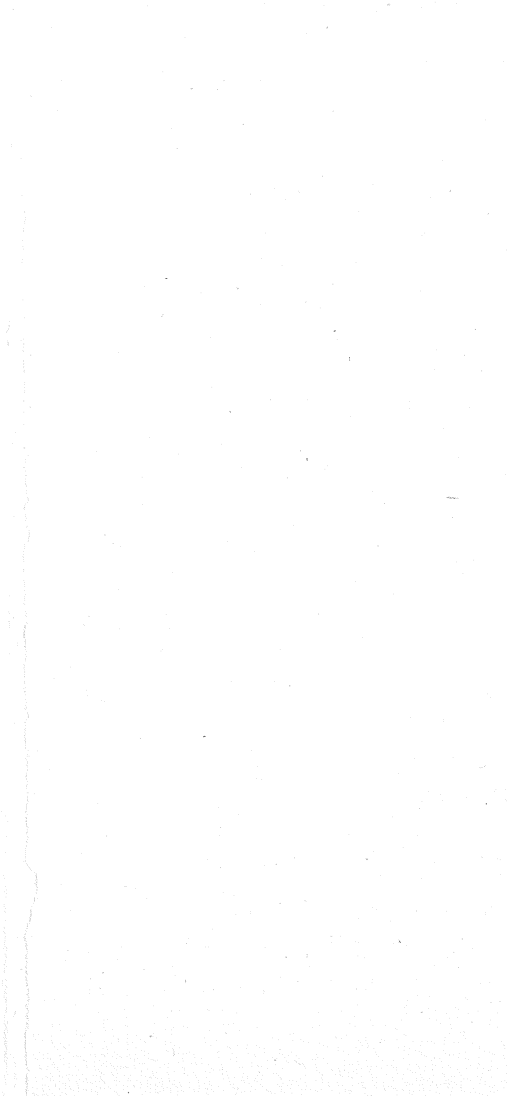

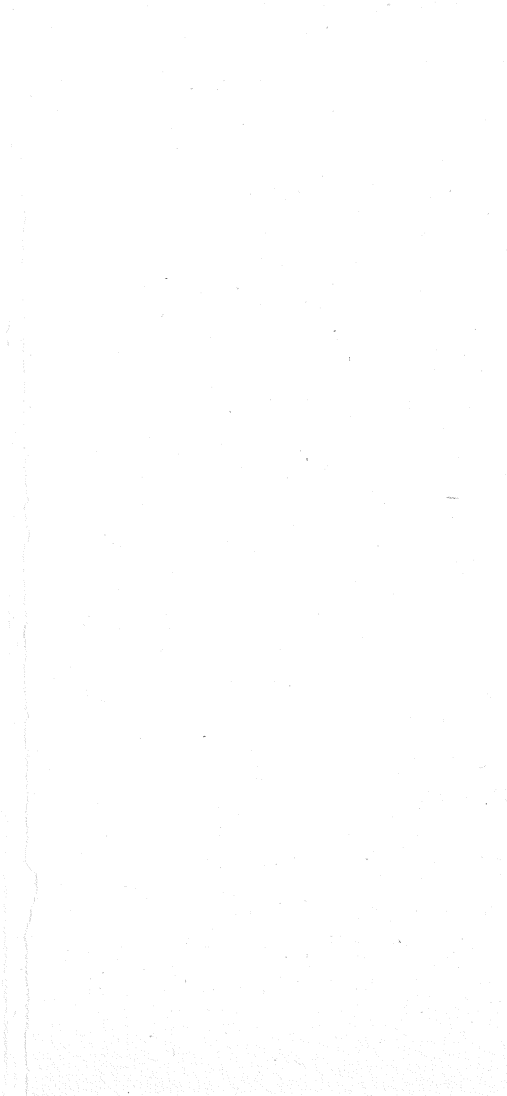

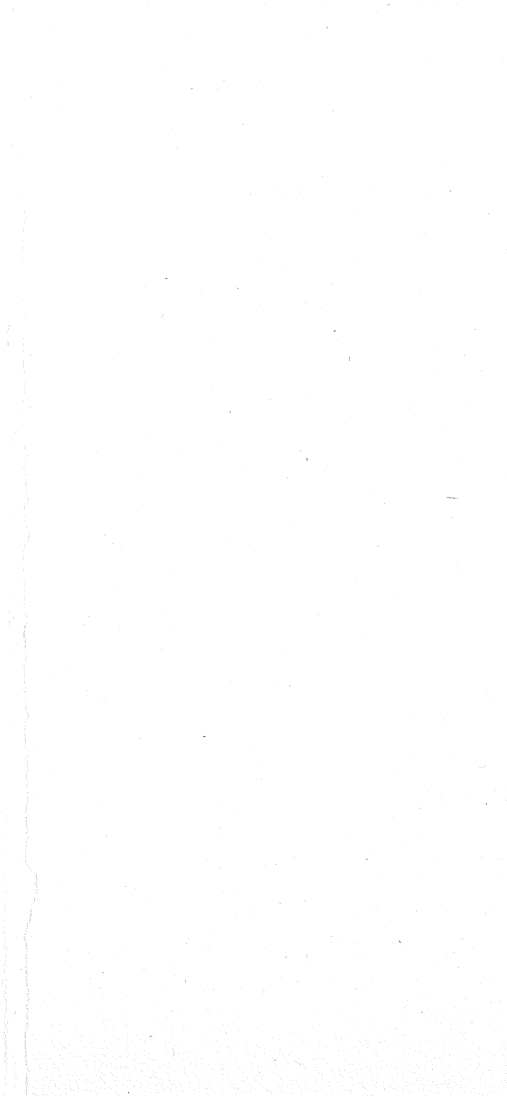

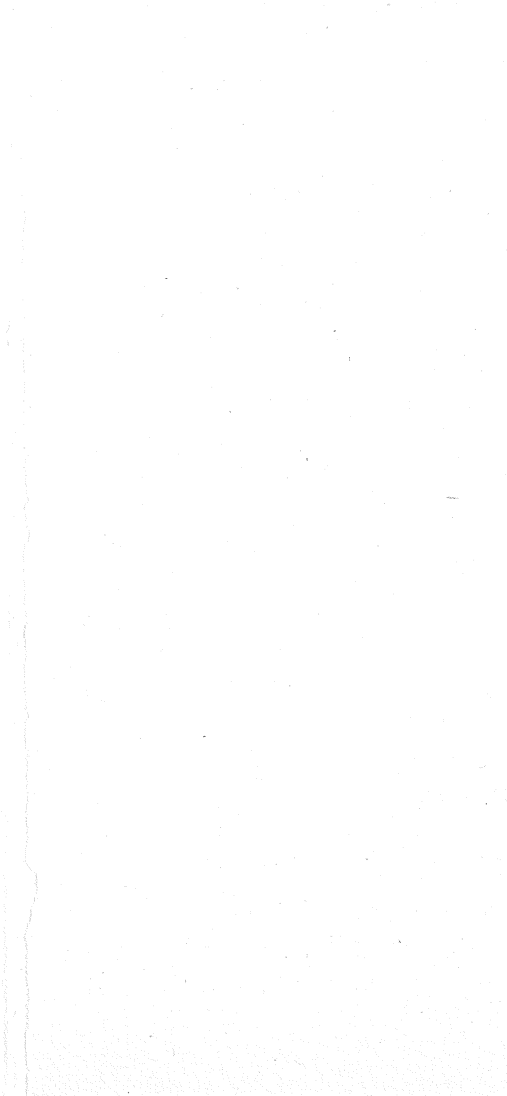

”Klubben har genom sin ekonomiska konstruktion, sin klubbs uppbyggnad, sitt val av spelare och ledare, sina träningsdoser och sin spelmodell blivit ett föredöme. Djurgården har brutit sönder det svenska trygghetssystemet och tagit ett kliv ut på internationell mark och visar därmed vägen i svensk fotboll.”

Åke Stolt, Sydsvenskan

Bok För Laget
www.nitton.com

ISBN 91-89660-29-3